

ДИЙН КУНЦ ЛИЦЕТО НА СТРАХА

Превод от английски: Григор Попхристов, 1993

chitanka.info

За Барбара Норвил

ЧАСТ ПЪРВА
ПЕТЪК
12:01 НА ОБЯД — 8:00 ВЕЧЕРТА

Предпазливо, без на практика да очаква неприятност, но готов за нея, мъжът паркира колата на улицата срещу четириетажния жилищен блок от червено-кафяв пясъчник. Щом изключи двигателя, чу воя на сирените зад него.

„Идват за мен — помисли той. — По някакъв начин са открили, че аз съм търсеният от тях човек.“

Усмихна се. Не би се оставил да му сложат белезници. Не беше в негов стил.

Франк Болинджър не можеше да бъде уплашен лесно. Всъщност той не си спомняше *някога* да е бил уплашван. Знаеше как да се грижи за себе си. Още на тринадесет години беше достигнал ръст шест фута^[1] и не бе престанал да расте до височина шест фута^[2] и четири инча.

Имаше дебел врат, широки рамене и бицепсите на млад щангист. На тридесет и седем години беше в същото добро състояние, поне на външен вид, както на двадесет и седем и дори на седемнадесет. Любопитно беше, че никога не правеше упражнения. Нямаше нито време, нито настроение за безкрайни серии от лицеви опори, седящи опори и бягане на място. Ръстът и добре оформените му мускули бяха природен дар — просто наследственост. Въпреки своя вълчи апетит и неспазване на диети, нямаше тлъстини по слабините и корема, както повечето мъже на неговата възраст. Според лекаря му, непрекъснатото състояние на нервно напрежение и отказа да приема лекарства за намаляването му щеше вероятно да стане причина за ранната му смърт от свръхнапрежение. Напрегнатостта, безпокойството и нервното напрежение го предпазваха от увеличаване на теглото. Така беше казал лекарят. Навит до краен предел и работещ като непрекъснато ускоряваща се машина, организмът му изгаряше тлъстините, независимо колко голямо беше количеството погълната от него храна.

Обаче Болинджър смяташе, че може да се съгласи с тази диагноза само наполовина. Нервност — не. Напрегнатост — да. Той никога не се нервираше. Тази дума нямаше смисъл за него. Но винаги

беше напрегнат. *Стремеше се* към напрегнатост. Работеше върху създаването ѝ, защото я считаше за фактор за оцеляване. Той беше винаги внимателен. Винаги нащрек. Винаги напрегнат. Винаги готов. Готов на всичко. Затова не се страхуваше от нищо и нищо не можеше да го изненада.

Когато воят на сирените се усили, той погледна в огледалото за обратно виждане. Една въртяща се червена светлина пулсираше в нощта на разстояние малко повече от една пресечка зад него. Извади от кобура под мишницата револвера си, калибър 38, постави едната ръка на дръжката на вратата и зачака подходящ момент, за да я отвори.

Дежурната полицейска кола се приближи, профуча покрай него и зави две пресечки по-нататък.

Те не преследваха него. Почувства се леко разочарован.

Болинджър прибра оръжието и огледа улицата. Шест живачни улични лампи хвърляха върху паважа, автомобилите и сградите тайнствена бяла светлина. От двете страни на улицата бяха подредени три-четириетажни градски къщи. Някои от тях бяха изградени от червеникавокафяв пясъчник, а други тухлени. Повечето в добро състояние. Не изглеждаше някой да гледа през осветените прозорци. Това беше добре. Той не искаше да бъде забелязан. Няколко дървета водеха борба за съществуване по краищата на тротоарите. Клонестите широколистни дървета, кленове и брези, бяха всичко, с което Ню Йорк Сити можеше да се гордее извън границите на обществените паркове. Всички тези дървета бяха забавили растежа си и представляваха скелети, чиито клони се протягаха като почернели кости към среднощното небе. Лек, но леден януарски ветрец подхвърляше хартиени отпадъци по уличните канавки, а когато преминаваше във вихрушка, клоните на дърветата тракаха като детски пръчки по ограда. Другите паркирани коли приличаха на животни, сгушили се, за да се предпазят от студа. Те бяха празни. Тротоарите по дължината между двете съседни пресечки бяха пуси.

Той излезе от колата, бързо пресече улицата и изкачи външните стъпала към жилищния блок.

Преддверието беше чисто и ярко осветено. Сложната мозайка на пода (венеч от избелели рози на бежов фон) беше полирана и нямаше липсващи парченца. Вратата в дъното на преддверието беше

заклучена и можеше да се отвори само с ключ или освобождаващ ключалката бутон в някой от апартаментите.

На най-горния етаж имаше три апартамента, на втория етаж също три и на партера два. Апартамент 1-А принадлежеше на мистър и мисис Харолд Нагли — собствениците на сградата, които бяха на ежегодното си дълго пътешествие до Маями Бийч. Малкият апартамент в задната част на първия етаж се обитаваше от Една Моури. Той предположи, че точно сега тя вероятно яде своята среднощна закуска или си пие заслуженото мартини, помагащо ѝ да се отпусне след тежката нощна работа.

Беше дошъл да види Една. Вече шест нощи я следеше и му бе известно, че тя живее по стриктно разписание, твърде стриктно за една така млада и привлекателна жена. От работа, Една винаги се прибираще вкъщи в дванадесет и рядко пет минути по-късно.

„Красивата малка Една, мислеше си той, краката ти са толкова дълги и хубави.“

Той се усмихна и натисна звънеца на мистър и мисис Ярдли на третия етаж.

— Кой е? — попита един тенекиен мъжки глас от горната част на пощенската кутия.

— Това ли е апартаментът на Хътчинсън? — попита Болинджър, знаейки съвсем добре, че не е.

— Натиснали сте погрешен бутон, мистър. Хътчинсънови са на втория етаж. Пощенската им кутия е съседна на нашата.

— Съжалявам — рече Болинджър, когато Ярдли прекъсна връзката. Той позвъни на апартамента на Хътчинсън.

Хътчинсънови очевидно очакваха гости и бяха по-малко предпазливи, защото натиснаха отблокиращия ключалката бутон, без да попитат кой звъни.

Коридорът в долната част на стълбището беше приятно затоплен. Керемиденокафявият под и жълтеникавите стени бяха безупречно чисти. На половината път по коридора отляво имаше мраморна пейка, над която висеше голямо огледало. И двете врати от тъмно дърво с месингови укрепвания бяха отдясно.

Той спря пред втората врата и сви облечените в ръкавици пръсти. После измъкна портфейла от вътрешния джоб на самото си и нож от джоба на палтото. Докосна бутона върху полираната му дръжка и

свързаното с пружината острие изскочи навън. Дълго почти осем инча, то бе тънко и остро като бръснач.

Проблясващото острие прикова погледа на Болинджър и пред очите му преминаха ярки образи.

Той обожаваше поезията на Уилям Блейк и се считаше за духовно близък негов ученик. В този момент един стих мина през ума му, като кръв изтичаща през улеите на масата за аутопсия.

*Тогава обитателите на тези градове
усетиха нервите си в костен мозък да се превръщат
и втвърдяващите се кости започнаха
във внезапни болести и мъчения,
в пулсиране и болки да отслабват.
А сетивата бързаха навътре, свивайки се
под тъмната мрежа на инфекцията.*

„Ще превърна костите им в костен мозък. Дяволски сигурно е — помисли Болинджър. — Ще се добера до обитателите на този град, криещи се зад своите врати през нощта. Само че аз не съм инфекцията, а лекарството. Аз съм лекарството за всичко, което не е наред в този свят.“

Той натисна звънеца. След малко чу нейния глас от другата страна на вратата и отново позвъни.

— Кой е? — попита тя. Гласът беше приятен, почти музикален, но сега с лека нотка на страх.

— Мис Моури? — попита той.

— Да?

— Полиция.

Тя не отговори.

— Мис Моури? Там ли сте?

— Какво има?

— Малка неприятност, докато сте била на работа.

— Аз никога не причинявам неприятности.

— Не съм казал това. Неприятността не включва вас. Поне не пряко. Но може да сте видяла нещо важно. Може да сте била свидетелка.

— На какво?

— Ще е необходимо известно време за обяснение.

— Не мога да бъда свидетелка на нищо. Не и аз. Обикновено ходя като с наочници.

— Мис Моури — каза строго той, — ако трябва да дам някаква гаранция, за да ви разпитам, ще го сторя.

— Откъде да знам, че сте наистина от полицията.

— Това е то Нью Йорк — каза с престолено раздразнение Болинджър. — Не е ли чудесно? Всеки подозира другия.

— Така трябва.

— Може би — въздъхна той. — Слушайте, мис Моури, имате ли осигурителна верига на вратата?

— Разбира се.

— Добре. Тогава отворете, без да махате веригата. Ще ви покажа личната си карта.

Тя колебливо отвори. Веригата не позволи на вратата да се откряне повече от един инч.

— Детектив Болинджър — представи се той, протягайки портфейла си. Ножът беше в лявата му ръка, насочен към пода и притиснат до палтото.

Тя погледна през тесния процеп и се взря за момент в значката. После внимателно изучи личната карта със снимка в пластмасовото прозорче под значката.

Когато престана да се вира в личната карта и вдигна поглед, той видя, че очите ѝ не бяха сини, както си мислеше (не я беше виждал от по-близо, отколкото е разстоянието между сцената и публиката в затъмнената зала), а наситенозелени. Това наистина бяха най-хубавите очи, които беше виждал.

— Уверихте ли се? — попита той.

Гъстата ѝ черна коса беше паднала върху едното око. Тя я отметна от лицето си. Пръстите ѝ бяха дълги, изящно оформени, а ноктите лакирани с кървавочервен лак. Докато беше на сцената, осветена от прожекторите, ноктите ѝ изглеждаха черни.

— За каква неприятност става дума? — попита тя.

— Имам да ви задавам много въпроси, мис Моури. Трябва ли да разговаряме през пролуката на вратата в продължение на следващите двадесет минути?

— Предполагам, че не — отвърна тя, мръщейки се. — Почакайте само минутка, за да си метна пенъоара.

— Аз мога да чакам. Търпението е ключът към споразумението.

Тя го погледна с любопитство.

— Мохамед — поясни той.

— Полицай, който цитира Мохамед?

— Защо не?

— Да не сте... от тази религия?

— Не. — Стана му забавно от начин, по който тя зададе въпроса.

— Това е само защото съм придобил значително количество знания с единствената цел да шокирам онези хора, които мислят, че всички полицаи са безнадеждно тъпи.

— Извинявайте — трепна тя и се усмихна.

Досега той никога не беше виждал усмивката ѝ, нито веднъж през цялата седмица, откакто я бе зърнал за първи път. Една Моури стоеше в петното светлина, движеше се с музиката и сменяше дрехите си. Тя удряше, триеше и галеше собствените си гърди, наблюдавайки своята публика със студените очи и изражението на змия. Усмивката ѝ беше ослепителна.

— Сложете си пенъоара, мис Моури.

Тя затвори вратата.

Болинджър наблюдаваше вратата на преддверието в края на коридора, надявайки се, че никой няма да влезе или излезе, докато стои там.

Той прибра портфейла.

Продължаваше да държи ножа в лявата си ръка.

След по-малко от минута тя се върна, махна осигурителната верига, отвори вратата и каза:

— Влезте.

Мис Моури затвори вратата и постави отново резето. После се обърна към него.

— Каквато и неприятност... — започна тя.

Движейки се твърде бързо за огромната си маса, той я притисна към вратата, вдигна ножа, премести го от лявата ръка в дясната и леко бодна гърлото ѝ с върха на острието.

Зелените ѝ очи бяха широко отворени. Не ѝ достигаше въздух, за да извика.

— Без шум — предупреди свирепо Болинджър. — Ако се опитате да викате за помощ, така ще мушна този нож в красивата ви шия, че ще се покаже отзад. Разбирате ли?

Тя го погледна втренчено.

— *Разбирате ли?*

— Да — отвърна жената със слаб глас.

— Ще ми се подчините ли?

Тя не отговори нищо. Погледът ѝ се движеше от очите му към гордия нос, пълните устни и здравата челюст, надолу към юмрука и дръжката на ножа.

— Ако не желаете да ми се подчинявате — каза спокойно той, — аз мога да ви понижа тук, на място. Ще ви прикова към проклетата врата.

Тя се разтрепери.

Болинджър се усмихна.

— Какво искате? — попита Една все още трепереща.

— Не много. Изобщо не много. Само малко любов.

— Вие ли сте... този човек? — попита тя със затворени очи.

Слаба и почти невидима струйка кръв се стичаше по гърлото ѝ изпод острия като игла връх на ножа към яката на яркочервения пеньоар. Гледайки тънката струйка кръв, сякаш беше учен, наблюдаващ изключително рядка бактерия под микроскоп, доволен и почти хипнотизиран от гледката, той попита:

— Този човек ли? Кой човек? Не разбирам за какво говорите.

— Вие знаете — каза тя със слаб глас.

— Боя се, че не знам.

— Вие ли сте *този човек*? — попита отново тя, прехапвайки устатата си. — Този, който е заклал всички други жени?

— Разбирам — отвърна той, вдигайки поглед от гърлото ѝ. — Разбирам какво имате предвид. Разбира се. Искате да кажете този, когото наричат Касапина. Вие мислите, че аз съм Касапина.

— Вие ли сте?

— Чел съм много за него в „Дейли Нюз“. Той е прерязвал гърлата им, нали? От едното ухо до другото. Не е ли така? — Болинджър я дразнеше и безкрайно се забавляваше. — Понякога дори ги е изкормил. Нали? Поправете ме, ако бъркам. Но понякога е правил точно това, нали?

Тя не отвърна нищо.

— Аз вярвам на прочетеното в „Нюз“, че на една от тях е отрязал ушите. Когато полицията я открила, ушите ѝ били на нощното шкафче до нейното легло.

Тя се разтрепери още повече.

— Бедна малка Една. Вие мислите, че аз съм Касапина. Нищо чудно, че сте така уплашена. — Той я потупа по рамото, приглаждайки тъмната ѝ коса, сякаш успокояваше животно. — Аз също бих се уплашил, ако бях на ваше място. Но не съм. Не съм на ваше място и не съм този човек, когото наричат Касапина. Можете да се отпуснете.

Тя отвори очи и потърси неговите, опитвайки се да разбере дали говори истината.

— Що за човек мислите, че съм, Една? — попита той, преструвайки се на засегнат от нейното подозрение. — Аз не искам да ви нараня, но ще го сторя, ако трябва. Силно ще ви нараня, ако ми се противопоставяте. Но ако сте послушна, ако сте добра с мен, аз също ще бъда добър с вас. Ще ви направя много щастлива. Ще ви оставя такава, каквато ви намерих. Безупречна. Вие знаете, че сте безупречна. Съвършено красива. А дъхът ви ухае на ягоди. Не е ли чудесно? Вашият ухаещ на ягоди дъх е толкова красиво начало за нас, толкова мило докосване. Вечеряхте ли, когато почуках?

— Вие сте луд — каза тихо тя.

— Сега, Една, нека не си противоречим. Ягоди ли вечеряхте?

В ъгълчетата на очите ѝ се появиха сълзи.

Той натисна ножа малко по-силно.

Тя започна да хленчи.

— Е? — попита той.

— Вино.

— Какво?

— Това беше вино.

— Ягодено вино?

— Да.

— Остана ли нещо от него?

— Да.

— Бих желал да пийна малко.

— Ще ви донеса.

— Ще си взема сам — каза той. — Но първо ще ви заведа в спалнята и ще ви завържа. Хайде, хайде. Не се плашете. Ако не ви завържа, рано или късно ще се опитате да избягате. Ако се опитате да избягате, ще трябва да ви убия. И така, вие разбирате, че възнамерявам да ви завържа за ваше собствено добро, за да не става нужда да ви наранявам.

Той я целуна, държейки все още ножа на гърлото ѝ. Устните ѝ бяха студени и твърди.

— Моля ви, недейте — промълви тя.

— Отпуснете се и се забавлявайте, Една. — Той развърза колана ѝ и пеньоарът се разтвори. Тя беше гола. Той леко стисна гърдите ѝ. — Ако не ми се противопоставяте, вие ще останете здрава и читава. И много ще се забавляваме. Не възнамерявам да ви убивам, освен ако не ме принудите да го сторя. Аз не съм никакъв касапин, Една. Аз... аз не съм нищо друго, освен ваш обикновен обожател.

[1] 182 см. — Бел.ред. ↑

[2] 192 см. — Бел.ред. ↑

Греъм Харис почувства, че приближава неприятност. Размърда се, но не му стана по-удобно. Погледна към трите телевизионни камери и внезапно се почувства като заобиколен от разумни и враждебно настроени роботи. Усмихна се при тази странна въображаема картина. Напрежението го правеше леко замаян.

— Нервен ли сте? — попита Антъни Прайн.

— Малко.

— Не е нужно.

— Може би не докато вървят рекламите, а...

— Нито когато се връщаме обратно в ефира — каза Прайн. — Досега се държахте добре.

Макар да беше американец, колкото и Харис. Прайн приличаше на стереотипен британски джентълмен: изтънчен, твърде преситен, малко уморен и напълно отпуснат — образец на самоувереност. Той седеше в кожено кресло с висока облегалка, което беше точно копие на креслото, в което Греъм внезапно се бе почувствал така неудобно.

— Вие сте много интересен гост, мистър Харис.

— Благодаря ви. Вие самият също сте интересен. Не разбирам как успявате да бъдете толкова съобразителен. Искам да кажа, да правите това телевизионно предаване на живо по пет ноци всяка седмица...

— Но точно фактът, че е на *живо* го прави така вълнуващо — каза Прайн. — Да предава на живо, рискувайки всичко, поемайки риска да заприличаш на глупак, в това се крие разковничето на успеха. Затова се колебая да приема едно от тези предложения за размножаване на предаването. Те го искат записано на лента, добре редактирано и намалено от два на не повече от час и половина. Обаче няма да е същото.

— Двадесет секунди, Тони — каза програмният директор, масивен мъж в бял спортен пуловер и карирани памучни панталони.

— Опуснете се — каза Прайн на Харис. — До петнадесет минути ще ви освободя.

Харис кимна. Прайн изглеждаше приятелски настроен, но той не можеше да се отърве от чувството, че нощта предстои да бъде неприятна за него, и то съвсем скоро.

Антъни Прайн беше домакинът на *Манхатън в полунощ*, една непринудена двучасова програма интервю, водеща началото си от местната нюйоркска станция. *Манхатън в полунощ* предлагаше същия сорт забавления в най-разнообразни варианти: артисти и артистки, представящи своите последни филми; автори, представящи своите последни книги; музиканти, представящи последните си плочи и политици, представящи последните си кампании (засега поне необявени официално и следователно освободени от спазване на условията за равно време съгласно законите за изборите). Специално тази програма предоставяше много повече четци на мисли, ясновидци и „експерти“ по НЛО, отколкото повечето подобни на нея. Прайн *вярваше* в успеха си и бе дяволски добър в своята работа. Беше толкова добър, че според носещите се слухове, Ей Би Си е искала да го вземе за предавания от национален мащаб. Той не беше духовит като Джони Карсън, нито така приятен като Майк Дъглас, но никой не задаваше подобри или по-проучващи въпроси от него. През по-голямата част от времето Прайн беше спокоен и ръководеше лениво своето представление, а когато нещата вървяха добре, той приличаше на слабеещ Дядо Коледа: съвсем бяла коса, кръгло лице и весели сини очи. Не изглеждаше да е способен на грубост. Обаче имаше случаи (не по-често от веднъж на нощ или понякога един път на седмица), когато Прайн атакуваше госта, доказваше му, че е лъжец и старателно го объркваше и унижаваше със серия злонамерено насочени въпроси. Атаката никога не траеше повече от три-четири минути, но беше брутална и безмилостна, както и изненадваща.

Манхатън в полунощ разполагаше с многобройна и вярна публика главно поради този елемент на изненада, който усилваше жестокостта при разпитите на Прайн. Ако подлагаше всеки гост на това оскърбление, той би бил досаден, но неговият пресметнат стил му позволяваше да поразява като кобра. Милионите хора, които прекарваха по-голямата част от свободното си време пред телевизора се забавляваха повече на моралното насилие, отколкото на каквото и да било друго. Те следяха полицейските предавания, за да видят бити,

ограбени и убити хора, а гледаха Прайн заради онези неочаквани моменти, в които той нападаше своя гост с унищожителни думи.

Прайн беше започнал кариерата си като комик и имитатор в един нощен клуб, където разказваше стари вицове и имитираше прочути гласове. Беше изминал дълъг път.

Директорът даде знак на Прайн. На една от камерите светна червена светлина.

— Разговарям с мистър Греъм Харис, жител на Манхатън, който нарича себе си „ясновидец“, виждащ картини от бъдещето — каза Прайн, обръщайки се към невидимата публика. — Това ли е правилното определение, мистър Харис?

— Върши работа — отвърна Греъм. — Въпреки че, представено по този начин, звучи малко религиозно, каквото не е. Аз не дължа своите екстрасензорни усещания на Бога, нито на друга свръхестествена сила.

— Както казахте по-рано, вие сте убеден, че ясновидството ви е резултат от нараняване на главата, получено при един твърде сериозен инцидент. Вследствие на него вие сте започнал да имате тези прозрения. Ако е работа на Бога, това би означавало, че неговите методи са дори по-заобиколни, отколкото бихме могли да си представим.

— Точно така — отвърна с усмивка Греъм.

— Сега всеки, който чете вестници знае, че сте бил помолен да помагате на полицията при идентифицирането на човека, когото всички наричат Касапина. И така, какво ще кажете за вашия последен случай, убийството на сестрите Хейвлок в Бостън? Беше много интересен. Разкажете ни за него.

Греъм се размърда неспокойно в креслото си. Той продължаваше да чувства приближаващата се неприятност, но не можеше да си представи каква би могла да бъде или как би могъл да я избегне.

— Сестрите Хейвлок...

Деветнадесетгодишната Паула и двадесет и две годишната Пейдж живеели заедно в един уютен бостънски апартамент близо до университета, в който Паула била студентка, а Пейдж работела върху своята дипломна работа по социология. На втори ноември преди обед Майкъл Шют се отбил до апартамента, за да вземе Пейдж за обед. Срещата била уговорена по телефона предната вечер. Шют и по-

голямата сестра били любовници и той имал ключ от апартамента. Когато на позвъняването не отговорил никой, той решил да влезе и ги почака. Когато влязъл обаче открил, че те са си у дома. Паула и Пейдж били събудени през нощта от един или няколко неканени гости, които ги съблекли голи (пижамите и пеньоарите били пръснати по пода). Жените били завързани със здрава връв, изнасилени и накрая застреляни.

Поради това, че съответните власти не били в състояние да се доберат до никаква съществена нишка по случая, родителите на мъртвите момичета се свързали на десети ноември с Греъм и го помолили за помощ. Два дни по-късно той пристигнал в Бостън. Макар полицията да била скептично настроена относно неговия талант (а много от тях и враждебно настроени към него), тя силно желаела да умилюва семейство Хейвлок, което имало политическо влияние в града. Той бил заведен в запечатания апартамент и му било позволено да изследва сцената на престъплението. Но това не му помогнало. Нямаło излъчвания, никакви ясновидски видения, а само студенина, която се плъзгала надолу по гърба и се събирала в стомаха. По-късно, под подозрителния поглед на един служител от полицията му позволили да опипа възглавницата, използвана от убиеца за заглушаване на изстрелите, а после пижамите и пеньоарите, намерени до телата. Докато той поглаждал вкоравената от съсирената кръв тъкан, неговият паранормален талант ярко проблеснал, а съзнанието му било залято от ясновидски образи като серия разбиващи се в брега неспокойни пенещи се вълни.

— Почакайте минута — Антъни Прайн прекъсна Греъм. — Мисля, че на това място се нуждаем от допълнителни подробности. Необходимо е да направим случая по-ясен. Искате да кажете, че простият акт на докосване на напоените с кръв пижами е причинил вашите ясновидски видения?

— Не. Той не ги причини, а *освободи*. Пижамите бяха като ключ, който отключи ясновидската част на моето съзнание. Това е една характерна черта, обща за почти всички оръжия за убиване и за последните дрехи, носени от жертвите.

— Защо мислите, че това е така?

— Не зная — отвърна Греъм.

— Никога ли не сте мислил по този въпрос?

— Мислил съм безкрайно дълго върху него — отвърна Греъм, — но никога не достигнах до никакви заключения.

Макар гласа на Прайн да не съдържаше и най-слаба нотка на враждебност, Греъм беше почти сигурен, че този човек търси пролука, за да проведе една от прочутите си атаки.

За момент той помисли, че се касае за идващата неприятност, която очакваше през следващия четвърт час. Беше я усетил благодарение на ясновидските си способности. После, посредством силата на шестото си чувство, внезапно разбра, че неприятността ще се случи на някой извън стените на това студио.

— Видяхте ли убийците, като че ли са пред вас в момента, когато докосвате пижамите? — попита Прайн.

— Не съвсем. Видях всичко да застава по местата си... е, в моето съзнание, разбира се.

— Какво искате да кажете? Не са ли вашите видения един вид въображение?

— В известен смисъл, но са много по-живи от въображение. Изпълнени са с цвят, звук и материя.

— Видяхте ли в това видение убиеца на сестрите Хейвлок.

— Да, съвсем ясно.

— Разбрахте ли също неговото име?

— Не — отвърна Греъм. — Но бях в състояние да дам на полицията подробно описание на външността му. Той бе на малко повече от тридесет години, не по-нисък от пет фута и десет инча или по-висок от шест фута. Малко тромав. Оплешивяващ. Сини очи. Тънък нос и в общи линии остри черти. Малък белег по рождение на брадичката... Както се оказа, това беше едно точно описание на портиера на сградата.

— А вие никога ли не бяхте го виждали?

— За пръв път го видях в това видение.

— Никога ли не сте виждали негова снимка?

— Не.

— Бил ли е подозиран преди да дадете на полицията това описание? — попита Прайн.

— Да. Но убийствата са били извършени в ранните сутрешни часове на неговия почивен ден. Той се кълнеше, че бил отишъл да прекара нощта в дома на сестра си часове преди да бъдат убити

момичетата на Хейвлок, а сестра му подкрепи неговия разказ. Тъй като тя живее на повече от осемдесет мили от мястото на убийството, той изглежда щеше да излезе от сметката.

— Лъжеше ли неговата сестра?

— Да.

— Как го доказахте?

Докато опипвал дрехите на мъртвите момичета, Греъм разбрал, че убиецът е отишъл в дома на сестра си цели два часа след извършване на убийството, а не рано предишната вечер, както твърдяла тя. Греъм разбрал също, че оръжието (Смит & Уесън Териър, 32) е било скрито в най-долното чекмедже на един бюфет с порцеланови съдове.

Той придружил един бостънски детектив и двама полицаи до дома на сестра му. Пристигайки без предупреждение и покана, те й казали, че искат да я разпитат относно някакво ново доказателство по случая. Десет секунди след като пристъпили прага на дома ѝ, докато жената била все още изненадана от идването им, Греъм я попитал защо е казала, че нейният брат е дошъл да прекара нощта на първи ноември, когато в действителност той е пристигнал доста след зазоряване на втори ноември. Преди тя да успее да отговори и преди да събере мислите си, той я попитал защо е скрила оръжието, с което е било извършено убийството, в най-долното чекмедже на нейния бюфет с порцеланови съдове. Шокирана, че знае за пистолета, тя издържала само на половин дузина въпроси от страна на детектива и признала истината.

— Смайващо — каза Прайн. — А вие никога ли не сте виждали къщата ѝ — преди да получите това видение?

— Аз никога не съм я виждал дори отвън — отвърна Греъм.

— Защо е защитила своя брат, когато е знаела, че е виновен за такова ужасно престъпление?

— Не зная. Аз мога да виждам неща, които вече са се случили и много рядко неща, които скоро ще се случат... на места, където никога не съм бил. Но не мога да чета мисли или да обяснявам човешки мотивировки.

Програмният директор даде знак на Прайн. Оставаха пет минути до прекъсването за рекламните.

— Кой ви помоли да хванете този човек, който всички наричат Касапина? — попита Прайн, наклоняйки се към Харис. — Родителите на убитите жени ли?

— Не. Един от детективите, определен да се занимава със случая, не бе така скептично настроен, както повечето полицаи. Той повярва, че съм в състояние да направя това, което казвам, че мога и искам да ми даде една възможност.

— Бил ли сте на мястото и на двете убийства?

— Видял съм пет от тях.

— И сте опипвали дрехите на жертвите ли?

— На някои от тях.

Прайн се плъзна напред в своето кресло, навеждайки се заговорнически към Харис.

— Какво можете да ни разкажете за Касапина?

— Не много — отвърна Греъм Харис и се намръщи, защото това го безпокоеше. С този случай имаше повече неприятности от обикновено. — Той е едър мъж. Симпатичен. Млад. Много самоуверен и сигурен...

— Колко ви платиха? — попита Прайн.

— За какво? — попита смутен от въпроса Греъм.

— За да помогнете на полицията — поясни Прайн.

— Не ми е плащано нищо.

— Вие правите това само за доброто на обществото ли?

— Правя го, защото *трябва*. Аз съм принуден...

— Колко ви платиха семейство Хейвлок?

Той установи, че Прайн се беше навел към него не заговорнически, а като хищник, който се готви да се спусне върху своята плячка. Неговата догадка беше правилна: този кучи син го беше избрал за жертва на нощната си словесна атака. Но *защо*?

— Мистър Харис?

За момент Греъм беше забравил камерите (и публиката зад тях), сега с неудобство ги усети отново.

— Семейство Хейвлок не са ми плащали нищо.

— Сигурен ли сте?

— Разбира се, че съм сигурен.

— Все пак, понякога ви плащат за вашето ясновидство, нали?

— Никога. Прехраната си изкарвам чрез...

— Преди шестнадесет месеца едно момче е било убито брутално в Средния Запад. Ще прескочим името на града, за да спестим публичност на семейството. Неговата майка ви е помолила за помощ при разкриването на убиеца. Вчера говорих с нея. Тя каза, че ви е платила над хиляда долара, а след това вие не сте успели да го откриете.

Какво по дяволите се опитва да докаже? — Чудеше се Греъм. — Той знае, че аз съвсем не съм беден. Знае, че не е необходимо да прекосявам половината страна, за да измъкна няколкостотин долара.

— Като начало, аз им казах кой е убил детето и къде биха могли да намерят доказателство за решаването на техния случай, но и жената и полицията отказаха да следват указаниято, което им бях дал.

— Защо отказаха?

— Защото човекът, когото посочих като убиец, е син на богато семейство от този град. Освен това той е уважаван свещеник и втори баща на мъртвото момче.

Изражението на лицето на Прайн беше достатъчно доказателство, че жената не му беше разказала тази част от историята. Независимо от това, той предприе атаката, което не бе характерно за него. Обикновено Прайн беше жесток с някой гост само когато знаеше, че има достатъчно доказателство, за да го съсипе. Той съвсем не беше човек за възхищение, но можеше да му се признае, че обикновено не правеше грешки.

— Все пак тя плати ли ви хиляда долара?

— Сумата беше предназначена за моите разходи: самолетни билети, коли под наем, храна и хотел докато работех по случая.

— Клиентите ли плащаха вашите разходи? — попита Прайн, усмихвайки се, сякаш бе намерил слабото му място.

— Естествено. Не би могло да се очаква от мен да пътувам навсякъде, изразходвайки хиляди долари...

— Семейство Хейвлок платиха ли ви?

— Само моите разходи.

— Но не ни ли казахте само преди малко, че семейство Хейвлок не са ви платили нищо?

— Те не ми *платиха* — отвърна раздразнен Греъм. — Само възстановиха похарчените от мен пари за...

— Мистър Харис, извинете ме, ако изглежда като че ли ви обвинявам в нещо, което не сте направил. Но струва ми се, че човек с вашата репутация на ясновидец, който прави чудеса, лесно би могъл да взема ежегодно хиляди долари от наивниците.

— Вижте какво...

— Никога ли не раздувате вашите разходи, докато правите тези разследвания?

Греъм беше поразен. Той се плъзна напред в своето кресло и се наведе към Прайн.

— Това е възмутително! — каза Греъм, установявайки, че след като бе предизвикал реакцията му Прайн се беше облегнал назад и бе кръстосал крак върз крак. Това беше хитър ход, който правеше отговорът на Греъм пресилен. Внезапно почувства, че сам беше хищникът и предположи, че неговото справедливо възмущение изглежда като отчаяна и слаба самозащита на виновен човек. — Вие знаете, че не се нуждая от тези пари, не съм милионер, но съм достатъчно състоятелен. Баща ми беше преуспяващ собственик на вестник. Аз получих съществена част от капитала на тръста. Освен това имам свой собствен умерено успешен бизнес.

— Зная, че издавате две скъпи списания за алпинизъм — каза Прайн, — но те имат малък тираж. Колкото за капитала от тръста... не бях чуval за него.

„Лъже — помисли си Греъм. — Той се подготвя с педантична точност за тези предавания. Когато влязох в студиото, той знаеше за мен почти толкова, колкото аз самият. Така че, защо лъже? Какво ще постигне като злослови по мой адрес? Какво, по дяволите, става тук?“

Жената има зелени очи, ясни и красиви зелени очи, но сега в тях се чете ужас, тя вдига поглед към острието, блестящо острие и поема въздух да извика. Острието започва да се спуска надолу...

Видението отмина внезапно, както се беше появило, оставяйки го разтреперан от ужас. Той знаеше, че някои ясновидци, включително двамата най-известни: Питър Харкост и неговият колега — холандецът Жерар Кроазие, можеха да приемат, тълкуват и описват своите ясновидски възприятия, докато поддържат непрекъснат разговор. Само в редки случаи Греъм можеше да постигне това. Обикновено той се разсейваше от виденията. Понякога, когато се отнасяха до особено жестоко убийство, така биваше завладяван от тях, че реалността

изобщо му се губеше. Виденията бяха повече от интелектуално преживяване. Те му действаха емоционално и духовно. За момент, виждайки в съзнанието си зеленооката жена, Греъм напълно престана да усеща обстановката около себе си: телевизионната публика, студиото, камерите, Прайн.

Той трепереше.

— Мистър Харис?

Греъм вдигна поглед от ръцете си.

— Зададох ви въпрос — каза Прайн.

— Извинявайте. Не го чух.

Когато кръвта бликна като фонтан от нейното гърло, а викът ѝ замря нероден, той освободи острието, издигна го и с всички сили го спусна отново надолу, надолу между голите ѝ гърди. Не се намръщи, нито се усмихна. Не последва маниакален смях. Престъпникът продължи с убиването като работник, упражняващ професията си и вършеше тази работа, сякаш тя не бе по-различна от тази на човек, продаващ коли или миещ прозорци, за да се прехранва, сякаш всичко беше само една задача, която трябваше да бъде изпълнена. Той пробождаше, разпаряше, разкъсваше и оставяше кръвта да се събира на локви... а после се изправи, прибра се вкъщи и легна да спи, доволен от добре свършената работа...

Греъм трепереше неудържимо. Лицето му беше мокро от пот и въпреки това се чувстваше сякаш стои на течение. Плашеше го собствената му сила. След инцидента, при който едва не загина, той се плашеше от много неща, но тези необясними видения предизвикваха най-голям страх.

— Мистър Харис, добре ли сте? — попита Прайн.

Втората вълна видения бе траяла само три или четири секунди, въпреки че изглеждаше по-дълго. През това време той изобщо не забелязваше студиото и камерите.

— Престъпникът отново прави същото — каза тихо Греъм. — Точно сега, в тази минута.

— Кой? Какво прави? — попита, мръщейки се Прайн.

— Убива.

— Вие говорите за... Касапина?

Греъм кимна и облиза устните си. Гърлото му беше така пресъхнало, че го заболя, когато заговори. В устата си чувстваше

метален вкус.

Прайн беше развълнуван. Той се обърна към една от камерите и каза:

— Запомни, Ню Йорк, ти чуваш и виждаш това пръв. — После отново се обърна към Греъм. — Кого убива той? — Прайн беше атакувал внезапно с вампирско предугаждане.

— Една жена. Зелени очи. Красива.

— Как се казва?

Тънки струйки пот се стичаха към ъгълчетата на очите на Греъм. Той избърса чело с опакото на ръката и се запита колко ли глупаво изглежда на стотиците хиляди телезрители.

— Можете ли да ми кажете името ѝ?

Една... Красива малка Една... бедна малка Една...

— Една — отвърна Греъм.

— Фамилното име?

— Аз не го... не мога да го видя.

— Опитайте се. Трябва да се опитате.

— Може би... Дансър^[1].

— Една Дансър?

— Аз не... може би не... може би частта дансър не е правилна... може би само... само Една...

— Доберете се до фамилията — каза Прайн. — Опитайте се по-упорито. Не можете ли да я принудите да се появи?

— Няма полза.

— А неговото име?

— Дарил... не... Дуайт.

— Като Дуайт Айзенхауер ли?

— Не съм сигурен дали това е в действителност неговото първо име... или дори дали е първото или последното... но някои хора го наричат така... Дуайт... да... така се нарича.

— Невероятно — каза Прайн, очевидно забравяйки, че е бил в процес на рушене на репутацията на своя гост. — Виждате ли неговото друго име, независимо дали първо или последно?

— Не. Но аз чувствам... в полицията вече го познават... по някакъв начин... а те... те го познават добре.

— Искате да кажете, че вече е заподозрян ли? — попита Прайн.

Камерите се преместиха по-близо.

Греъм желаше да се махнат. Желаше също Прайн да се махне. Изобщо не трябваше да идва тук тази вечер. Най-вече искаше способността му на ясновидец да се върне обратно в онази заключена кутия, намираща се дълбоко в съзнанието, откъдето бе изскочила при инцидента.

— Не зная — отвърна Греъм. — Предполагам... че трябва да е заподозрян. Но независимо от обстоятелствата... в полицията го познават. Те... — Той потрепери.

— Какво има? — попита Прайн.

— Една...

— Да?

— Тя е вече мъртва.

Греъм чувстваше, че му прилошава.

— Къде се случи това? — попита Прайн.

Греъм потъна обратно в креслото, борейки се да запази самообладание. Почувства се като че ли беше Една, като че ли ножът беше забит в него.

— Къде е била убита? — попита Прайн.

— В нейния апартамент.

— Какъв е адресът?

— Не зная.

— Но ако полицията можеше да стигне там навреме...

— Загубих видението — каза Греъм. — Изчезна. Съжалявам. Засега всичко изчезна.

Той чувстваше в стомаха си хлад и празнина.

[1] Танцър. — Бел.прев. ↑

Малко преди два часа сутринта, след едно съвещание с директора, Антъни Прайн напусна студиото и тръгна по коридора към своята стая, която му служеше за кабинет, интимен кът далече от дома. С влизането се отправи право към барчето, постави две кубчета лед в една чаша и се пресегна за бутилка бърбън.

Неговият мениджър и бизнес партньор Пол Стивънсън седеше на диванчето. Той носеше скъпи дрехи. Прайн се обличаше винаги елегантно, с вкус, и ценеше това качество у другите хора. Проблемът беше, че Стивънсън винаги унищожаваше ефекта от иначе скъпите си дрехи с някое странно допълнение. Тази вечер той беше с костюм на Севил Роу в хубав сив цвят, неподходящо обточен с тъмносини копринени ивици, ръчно ушита светлосиня риза, кафява вратовръзка, черни обувки от крокодилска кожа и светлорозови чорапи със зелена бродерия отстрани, като хлебарки върху сватбена торта.

Иначе Стивънсън беше идеалният бизнес партньор по две причини: имаше пари и правеше каквото му се каже.

— Имаше ли обаждания по частната линия? — попита Прайн.

— Нямаше никакви обаждания.

— Сигурен ли си?

— Разбира се.

— През цялото време ли беше тук?

— Наблюдавах представлението оттук — отвърна Стивънсън.

— Очаквах обаждане.

— Съжалявам, но нямаше такова.

Прайн се намръщи.

— Страхотно предаване — каза Стивънсън.

— Само през първите тридесет минути. След Харис, другите гости изглеждаха по-тъпи отколкото бяха в действителност. Имаше ли обаждания от зрители?

— Над сто и всичките бяха хвалебствени. Вярваш ли, че той наистина е видял как се извършва убийството?

— Ти чу подробностите, които даде. Цветът на нейните очи. Името ѝ. Той ме убеди.

— Докато не намерят жертвата, ти не можеше да знаеш дали тези подробности са точни.

— Те бяха точни — каза Прайн. Той допи бърбъна и напълни отново чашата. Можеше да изпие голямо количество уиски, без да се напие. По същия начин, когато ядеше, той се тъпчеше, но въпреки това не наддаваше на килограми. Беше непрекъснато в преследване на красиви млади жени и когато плащаше за секс, обикновено лягаше с по две момичета. Той не беше просто мъж на средна възраст, опитващ се да докаже своята младост. Нуждаеше се в големи дози от тези горива: уиски, храна и жени. През по-голямата част от своя живот Прайн се беше борил с отегчението (дълбоката и непрекъсната скука, каквато беше светът). — Една зеленоока жена на име Една — продължи Прайн, разхождайки се енергично и посръбвайки от бърбъна. — Относно това беше прав. Ще го прочетем утре във вестниците.

— Ти не можеш да знаеш...

— Ако беше седял там, до него, Пол, нямаше изобщо да се съмняваш.

— Но не беше ли странно, че той получи „видение“, точно когато се готвеше да го притиснеш?

— За какво да го притисна? — попита Прайн.

— Е... за взимането на пари. За...

— Дори да са плащали повече, отколкото са били разходите му, аз нямам доказателство за това — отвърна Прайн.

— Тогава защо го юркаше? — попита озадачен Стивънсън.

— Искях да го сломя, да го унижа до глупав беззащитен бърборко — отвърна с усмивка Прайн.

— Но ако той не е виновен...

— Виновен е за други неща.

— Като например?

— Накрая ще разбереш.

— Ти се забавляваш като ги унижаваш тук, по телевизията.

— Разбира се.

— Защо?

— Защо не?

— Чувство за сила ли е това?

— Изобщо не — отвърна Прайн. — Забавлявам се да ги показвам като глупаци, защото те са глупаци. Такива са повечето хора. Политици, свещеници, поети, философи, бизнесмени, генерали и адмирали. Постепенно аз излагам лидерите във всяка професия. Възнамерявам да покажа на невежите маси, че техните лидери са толкова тъпи, колкото изглеждат. — Той глътна малко уиски. Гласът му беше твърд, когато заговори отново. — Може би някой ден всички тези глупаци ще се хванат един друг за гушите и ще оставят света на малкото от нас, които го схващат правилно.

— Какво казваш?

— Говориш с такава... горчивина.

— Имам право на това.

— Ти? С твоя успех?

— Не пиеш ли, Пол?

— Не. Тони, аз не разбирам...

— Мисля, че би било добре да пийнеш.

— На мен наистина не ми се пие — отвърна Стивънсън, който разбираше кога се очаква от него да смени темата на разговор.

— Бил ли си някога мъртво пиян?

— Не. Не съм пияч.

— Да си лягал някога в леглото едновременно с две момичета?

— Какво общо има това с всичко останало?

— Не черпиш достатъчно от живота — каза Прайн. — Нямах *преживявания*. Не се отпускаш достатъчно често. Това е единствената ти грешка, Пол, освен... чорапите ти.

— Какво не ти харесва на чорапите ми? — попита Стивънсън, поглеждайки краката си.

Прайн отиде до прозореца. Той не погледна към обления в светлина град зад него, а вместо това се взря в отражението си в стъклото и се усмихна на себе си. Чувстваше се отлично, по-добре от седмици наред и то благодарение на Харис. Ясновидецът беше внесъл известна доза вълнение и опасност в неговия живот, нова цел и интерес. Макар това да не бе известно на Харис, той беше най-важната цел в кариерата на Прайн.

„Ние ще го унищожим — мислеше си радостно Прайн. — Ще го очистим, ще го довършим за добро.“

— Сигурен ли си за телефона? — обърна се той към Стивънсън.
— *Трябваше* да ми позвънят.

— Не. Никой не позвъни.

— Може би си излизал оттук за минутка.

— Тони, аз не съм глупак. Имай ми малко доверие. Бях тук през цялото време и частният телефон не звънна нито веднъж.

Прайн довърши втората си чаша бърбън. Тялото му се изпълни с очаквана, приятна топлина.

— Защо не пийнеш с мен?

Стивънсън стана и се протегна.

— Не. Аз наистина трябва да вървя.

Прайн отиде към барчето.

— Ти пиеш ужасно бързо, Тони.

— Празнувам — отвърна Прайн, добавяйки лед и уиски в чашата си.

— Какво празнуваш?

— Падането на още един глупак.

Кони беше красива, тридесет и четири годишна, нежна, червенокоса, синеока, с чип нос, голяма уста и секси.

Тя притежаваше един мъничък процъфтяващ антикварен магазин на Десета улица. В бизнеса беше толкова упорита, колкото и красива.

От осемнадесет месеца тя и Греъм живееха заедно. Техните отношения приличаха на най-нежен романс, който бе чуван някога.

Това дори бе повече от романс. Освен любовница тя беше негов лекар и болногледачка. След нещастния случай преди пет години, той непрекъснато губеше вяра в себе си, неговото самоуважение отслабваше от година на година. Кони беше тук, за да му помага и лекува. Не беше сигурна дали подразбираше тази й дейност, но за нея това бе най-важната задача в живота.

— Къде се изгуби — попита го тя. — Вече е два и половина.

— Трябваше да мисля. Разхождах се. Гледа ли програмата?

— Ще поговорим за нея, но първо имаш нужна да се стоплиш.

— Дали изобщо ще успея. Навън е двадесет градуса под нулата.

— Влез в кабинета си, седни и се отпусни — каза тя. — Ще запаля огъня и ще ти донеса нещо за пиене.

— Бренди ли?

— А какво друго в такава нощ?

— Ти си почти съвършена.

— *Почти* ли?

— Не трябва да те хваля, за да не си вирнеш носа.

— Твърде съм съвършена, за да бъда нескромна.

Той се засмя.

Тя се отдели от него и отиде в другия край на гостната.

Благодарение на собственото си шесто чувство, Кони знаеше, че той я е проследил с поглед до момента на напускане на помещението. Добре. Точно според плана. Беше предвидено да я наблюдава. Тя носеше бял пуловер по тялото и тесни сини джинси, които подчертаваха талията и ханша й. Ако не гледаше след нея, щеше да бъде разочарована. След това, което бе преживял тази нощ, най-много

се нуждаеше от място до камината и глътка бренди. Нуждаеше се от нея. Да я докосва, целува и люби. А тя имаше силното желание да му осигури всичко това.

Кони не само се впускаше отново в своята роля на майка хранителка. Тя несъмнено имаше склонност да завладява мъжете, да бъде така изключително привързана, разбираща и надеждна, че да обуздава тяхната самоувереност. Този случай обаче се различаваше от всички останали. Тя искаше да зависи от Греъм толкова много, колкото той зависеше от нея. Този път искаше да получи толкова много, колкото даваше. Той беше първият мъж, към когото се отнасяше по този начин. Искаше да се люби с него, да го утешава, но искаше също така да получи утеха и за себе си. Кони винаги имаше силни и здрави сексуални пориви, но Греъм бе поставил едно ново и по-рязко ограничение на нейните желания.

Тя донесе чашите с Реми Мартен в кабинета и седна на канапето до него.

След минута мълчание, продължавайки да се взира в огъня, той попита:

— Защо беше този разпит? Каква цел преследваше той?

— Прайн ли?

— Кой друг?

— Гледал си достатъчно често неговото шоу и знаеш какво представлява той.

— Но обикновено има причина за своите атаки и винаги получава доказателство за това, което казва.

— Е, ти най-после му затвори устата с твоето видение относно десетото убийство.

— То бе толкова реално — каза той.

— Зная, че е било.

— То бе така живо... сякаш бях там.

— В банята ли беше? С много кръв?

— Едно от най-лошите. Аз го видях... да забива нож в гърлото ѝ и после да го завърта. — Той бързо гаврътна брендито.

Тя се наведе към него и го целуна по бузата.

— Този Касапин... не мога да си го представя — каза той с безпокойство. — Никога не ми е било така трудно да си представя лицето на убиеца.

— Ти почувства неговото име.

— Може би. Дуайт... Не съм съвсем сигурен.

— Ти даде на полицията едно доста добро описание...

— Но не можах да разбера много за него — каза той. — Когато идват виденията и аз се опитвам да поставя образа на този човек, на този Касапин, в центъра им, получавам само вълни от злоба. Не болест, не впечатление от болен мозък. Само нахлуващо зло. Не зная как да обясня това, но Касапина не е луд. Поне не в класическия смисъл. Той не убива в състояние на маниакална лудост.

— Накълцал на дребно девет невинни жени — каза Кони. — Десет, ако броиш и тази, която още не са намерили. Понякога им отрязва ушите и пръстите, а понякога ги изкормя. И ти твърдиш, че той не е луд?

— Той не е душевноболен в смисъла, който влагаме в тези думи. Залагам си живота, че е така.

— Може би ти не си почувствал, че е душевноболен, защото той самият не знае. Амнезия.

— Не. Не амнезия, нито шизофрения. Той извършва своите убийства съвсем съзнателно. Не е доктор Джекил и мистър Хайд.^[1] Басирам се, че би минал успешно каквото и да е психиатрично изследване, на което би го подложила, и то блестящо. Това не е лесно за обяснение. Имам чувството, че ако изобщо е болен, то е от свършено нов вид болест. Никой никога преди не е срещал случай, подобен на неговия. Аз мисля... по дяволите, аз зная, че той не е бил дори разгневен или особено възбуден, когато е убивал тези жени. Убивал ги е методично.

— От думите ти ме побиват тръпки.

— Така ли? А аз се чувствам, сякаш съм бил в главата му. Мене хронически ме побиват тръпки.

В огнището изпука въглен.

— Нека не говорим за Прайн или убийствата — продължи тя, улавяйки свободната му ръка.

— Как бих могъл да не говоря за тях след тази нощ?

— Ти беше чудесен по телевизията — каза тя, отвличайки от темата.

— О, да, чудесен. Потящ се, бледен, треперещ...

— Не по време на виденията. Преди тях. Имаш талант за телевизията, дори за киното. За ролята на водещ.

Греъм Харис беше представителен. Имаше гъста червеникаворуса коса, сини очи с дълбоки бръчки в ъгълчетата и твърде дълбоко набраздена кожа от всичките тези години, прекарани на открито. Беше висок пет фута и десет инча. Не беше много висок, но бе жилест и як. Той беше на тридесет и осем години, но все още бе запазил в себе си следи от момчешката си уязвимост.

— За водещ ли? — попита той и се усмихна. — Може би си права. Ще изоставя издателската работа и всички тези ясновидски каши и ще отида в киното.

— Следващият Робърт Редфорд.

— Робърт Редфорд ли? Мислех, че ще бъда, може би, следващият Борис Карлоф.

— Редфорд — настоя Кони.

— Хайде да помислим върху това. Без грим, Карлоф беше приятен мъж. Може би ще се опитам да бъда следващия Уолъс Биъри.

— Ако ти си Уолъс Биъри, тогава аз съм Мери Дреслер.

— Здравей, Мери.

— Ти наистина ли имаш комплекс за малоценност, или го култивираш като част от твоя чар?

Той се усмихна и отпи малко бренди.

— Спомняш ли си този филм на Тъгбоут „Ани“ с Биъри и Дреслер? Мислиш ли, че Ани е лягала някога в леглото със своя съпруг?

— Разбира се!

— Те винаги водеха борба. Той я лъжеше при всяка удача му се възможност... и по-голямата част от времето беше пиян.

— Но те се обичаха по техен особен начин — възрази Кони. — Никой от тях не би могъл да се ожени за друг.

— Чудя се, на какво ли е приличал техният брак. Той беше толкова слаб мъж, а тя толкова силна жена.

— Спомни си, все пак, че той винаги беше силен, когато настъпваше развръзката. Например, точно в самия край на филма.

— Доброто във всички нас, а?

— Би могъл да бъде силен още от самото начало. Той просто не се уважаваше достатъчно.

Греъм се взираше в огъня и въртеше в ръката си чашката с бренди.

— Какво ще кажеш за Уилям Пауъл и Мирна Лой? — попита тя.

— Филмите на Тънкия Човек.

— И двамата бяха силни — каза тя. — Ето кои трябва да бъдем ние, Ник и Нора Чарлз.

— Винаги съм харесвал тяхното куче Аста. Това беше добра част от филма.

— Как мислиш, че Ник и Нора са правили любов? — попита тя.

— Страстно.

— Но с много шеги.

— Малки вицове.

— Точно така. — Тя взе чашата бренди от ръката му и я постави на камината до нейната. После го целуна леко, докосвайки устните му с език. — Обзалагам се, че бихме могли да играем Ник и Нора.

— Не зная, такова напрежение е да се любиш и да бъдеш в същото време духовит.

Тя седна в скута на Греъм, обгърна с ръце шията му и този път го целуна по-силно. После се отдръпна и се усмихна, когато той плъзна ръка под пуловера ѝ.

— Нора? — каза той.

— Какво, Ники?

— Къде е Аста?

— Сложих го да спи.

— Ние не трябва да му пречим.

— Той е заспал.

— О!

— Аз приспах неговата Аполо.

— Толкова е умна.

— А сега, *ние* принадлежим на леглото.

— Да, ти си така предизвикателно съблазнителна.

— Такава ли съм?

— О, да.

— Обладай ме тогава.

— С удоволствие.

— Надявам се.

[1] Герой от едноименна повест на Р. Стивънсън. — Бел.пр. [↑](#)

Един час по-късно той спеше, но не и Кони. Тя лежеше настрани и изучаваше лицето му на меката светлина на нощната лампа.

Неговият опит и мисловност бяха запечатани в чертите на лицето му. Неговата твърдост прозираше ясно и все пак там имаше също и нещо момчешко. Доброта. Интелигентност. Хумор. Чувствителност. Той беше добър човек до дъното на душата си. Но страхът от падане и всичките отвратителни неща, които водеха началото си от него, също прозираше.

От двадесетата си година до първите години след тридесет Грѐм беше един от най-добрите алпинисти в света. Той живееше за вертикалния трек, за риска и триумфа. Нищо друго в живота му нямаше значение. Той беше активен катерач от тринадесетгодишна възраст и от година на година поставяше пред себе си все по-трудни цели. На двадесет и шест години организираше групи за изкачване на най-трудните върхове в Европа, Азия и Южна Америка. Когато стана на тридесет години, той оглави една експедиция по Южната седловина на Еверест, изкачи западния Ръб, за да прекоси планината и се върна отново по Южната седловина. На тридесет и първата си година той направи опит да преодолее Айгър Дайрект с единичен преход в алпийски стил нагоре по ужасно стръмната плоскост без използване на закрепени въжета. Тези изпълнения, красивата му външност, неговият ум и репутацията му на Казанова (възхвалявана и от приятелите, и от пресата) го правеха колоритна и популярна фигура по онова време.

Преди пет години, когато му оставаха само няколко предизвикателни изкачвания, той събра един тим, за да атакува най-опасната позната на човека скална стена, Югозападното лице на Еверест. Този маршрут никога не беше преодоляван до горе. По време на катеренето, на две трети от пътя, той падна, счупвайки шестнадесет кости и получавайки тежки увреждания. Беше му дадена първа помощ в Непал и после бе изпратен със самолет в Европа с лекар и двама приятели до леглото му. Всички смятаха, че това ще завърши като придружаване на мъртвец. Вместо да добави едно още по-

изключително постижение към своя архив, той прекара седем месеца в една частна швейцарска клиника. Изпитанието обаче не свърши с напускането на болницата. Този Голиат — Еверест — не само не бе победен, но и бе оставил на своя Давид едно предупреждение: Греъм накуцваше.

Лекарите му бяха казали, че ако желае, все още би могъл да изкачва леки канари и ръбове за развлечение. С достатъчно практика, той би могъл дори да компенсира отчасти своя осакатен десен крак и да премине към по-амбициозни изкачвания. Не Айгър и не Еверест по който и да е маршрут. Но имаше стотици по-ниски скални вериги, които биха могли да го заинтересуват.

Отначало, той бе убеден, че до една година ще се върне на Еверест. Три пъти се опита да се катери и трите пъти бе обхващан от паника още при първите сто фута. Принуден да се оттегли дори от най-простите изкачвания, Греъм бързо разбра, че Еверест или който и да е друг, макар и далеч по-нисък връх, щеше да го плаши до смърт.

С течение на годините този страх претърпя една метаморфоза. Той се разрасна и разпротря като гъба. Страхът на Греъм от изкачване се беше обобщил така, че засягаше всяка страна от живота му. Той например беше убеден, че наследството му ще бъде загубено от лоши инвестиции и започна да следи фондовата борса с напрегнат интерес, което го правеше напаст за борсовия му посредник. Греъм започна да издава своите три нискотиражни скъпи списания на тема алпинизъм като една преграда срещу провала си и макар да бяха доходоносни, той периодично предричаше техния фалит. Започна да вижда ужасния призрак на рака във всяка простуда, грип, главоболие, стомашно разстройство. Опитваше се да се занимава със своето ясновидство, което го плашеше, защото не можеше да избяга от него. Понякога страхът се вмъкваше между него и Кони в най-интимните моменти, правейки го импотентен.

Напоследък Греъм бе обхванат от депресия, която беше далеч по-дълбока от всяка друга и в продължение на няколко дни не бе в състояние и нямаше желание да се измъкне от нея. Преди няколко седмици беше свидетел на едно нападение в гръб, бе чул викове за помощ и... бе отминал. Преди пет години би се намесил без колебание. Греъм се върна у дома и разказа на Кони за нападението, обвинявайки се и наричайки се с ужасни епитети, а когато тя се опита да го защити,

започна да се препира с нея. Кони се страхуваше, че Греъм може да започне да се отвращава от себе си и знаеше, че едно такова състояние неизбежно би довело човек като него до някаква форма на лудост.

Тя знаеше, че не е достатъчно подготвена, за да го върне обратно към предишното му състояние. Поради своята силна воля и бурна независима натура, тя чувстваше, че бе причинила повече зло, отколкото добро на предишните си любовници. Кони никога не се бе смятала за жена освободителка и определено никога като унищожителка на мъже. Тя просто бе (от навършването на пълнолетие) по-рязка, по-твърда и по-самоуверена от повечето нейни познати от мъжки пол. В миналото всичките ѝ любовници бяха емоционално и интелектуално по-слаби от нея. Малко мъже бяха в състояние да приемат една жена като нещо друго, освен като човек с по-малко способности. Тя почти бе унищожила мъжа, с когото бе живяла преди Греъм само защото бе приел нейната равнопоставеност (поне в своето съзнание) и му бе отнета мъжката роля, от която се е нуждаел.

При деликатното състояние на егото на Греъм, тя трябваше да промени основата на своята личност до степен, която смяташе, че е невъзможна. Усилието си струваше, защото бе видяла този мъж преди нещастния случай. Кони искаше да разчупи неговата страхова черупка и да пусне на свобода стария Греъм Харис. Това, което той беше преди и което тя се надяваше да намери отново: равен на нея мъж, който да не се страхува от равенството си с една жена. Обаче се опитваше да бъде внимателна и търпелива, защото *този* Греъм беше лесно нараним.

Порив на вятъра блъсна прозореца.

Тя потрепери, макар под завивките да беше топло.

Телефонът иззвъня.

Кони се стресна и се отърколи от Греъм.

Телефонът звънеше пронизително и ечеше зловещо в спалнята.

Кони грабна слушалката, за да спре да звъни, преди да го е събудил.

— Ало? — каза тихо тя.

— Мистър Харис, моля.

— Кой го търси?

— Айра Предъски.

— Съжалявам, но аз...

— Детектив Предъски.

— Сега е четири часа сутринта — каза тя.

— Извинете. Наистина. Съжалявам. Искрено. Колко ужасно от моя страна... ако ви събудих. Но, разбирате ли, той ме помоли незабавно да му се обадя, ако постигнем някакво... съществено развитие по случая с Касапина.

— Само за минутка — каза тя и погледна Греъм.

Той беше буден и я наблюдаваше.

— Предъски — каза тя.

— Харис е на телефона — каза той, след като взе слушалката.

Една минута по-късно, когато разговорът бе свършил, тя взе слушалката от ръката му и я постави върху вилката.

— Номер десет ли са открили?

— Да.

— Как се казва? — попита Кони.

— Една, Една Моури.

Чаршафите бяха пропити с кръв. Килимът вдясно от леглото бе обезобразен от едно тъмно петно. Засъхнала кръв бе зацапала стената зад месинговата табла на леглото. Един човек посипваше нощното шкафче с прах за вземане на отпечатыци от пръсти, макар със сигурност да знаеше, че няма да намери никакви. Това беше работа на Касапина, а той винаги носеше ръкавици. Коронерът^[1] чертаеше траекторията на кръвта върху стената, за да установи дали убиецът е бил левак или десняк.

— Къде е тялото? — попита Греъм.

— Съжалявам, но го отнесоха в моргата преди десет минути — отвърна детектив Предъски, сякаш се чувстваше отговорен за някакво неизвинимо нарушение на добрите обноски.

Според Греъм целият живот на детектива се състоеше от извинения. Предъски бързаше да поеме вината за всичко и да намери грешка в себе си, дори когато беше безупречен. Той бе един невъзможен за описване човек с бледо лице и светлокафяви очи. Въпреки неугледния си вид и очевидния комплекс за малоценност, той беше уважаван член на полицейския отдел за разследване на убийствата. Колегите на детектива бяха дали на Греъм ясно да разбере, че Айра Предъски е най-способният човек в отдела.

— Задържах линейката възможно най-дълго. Вие се позабавихте. Наистина, събудих ви посред нощ. Не трябваше да го правя. А после е трябвало да викате такси и да чакате, докато дойде. Така съжалявам. Сега аз вероятно развалих всичко. Трябваше да се опитам да задържа тялото още съвсем мъничко. *Знаех*, че ще искате да видите къде е било намерено.

— Няма значение — каза Греъм. — В известен смисъл аз вече я видях бегло в своите видения.

— Разбира се, че сте я видели — каза Предъски. — Гледах ви по телевизията в програмата интервю на Прайн.

— Очите й бяха зелени, нали?

— Точно както казахте.

— Тя беше намерена гола?
— Да.
— Намушкана многократно ли?
— Да.
— С особено жестока рана в гърлото?
— Точно така.
— Беше я осакатил, нали?
— Да.
— Как?

— Ужасно нещо — каза Предъски. — Бих желал да не ви казвам. Никой не би трябвало да чуе това. — Предъски изглеждаше готов да започне да кърши ръце. — Беше изрязал парче от корема ѝ с формата на тапа с пъпа в средата. Ужасно.

Греъм затвори очи и потрепери.

— Тази... тапа... — той започна да се поти. Почувства се зле. Не получаваше видение, а само странно усещане за случилото се. — Той е поставил тази тапа в ръката ѝ и я е затворил в юмрук. Там сте я намерили.

— Да.

Коронерът се отдръпна от зацапаната с кръв стена и се взря с любопитство в Греъм.

„Не ме гледай така — помисли Греъм. — Аз не искам да зная тези неща.“

Той би бил във възторг, ако например неговото ясновидство му позволяваше да предсказва резките покачвания на фондовата борса, отколкото случаи на маниакално насилие. Предпочиташе да види по-скоро имената на печелещи коне във все още непроведени надбягвания, отколкото жертвите на убийства, които никога не би пожелал да се извършат.

Ако можеше да се освободи от своите свръхестествени способности, той отдавна щеше да го стори. Но понеже това беше невъзможно, Греъм като че ли се чувстваше отговорен за развитието и тълкуването на своя ясновидски талант. Той вярваше (може би неоправдано), че постъпвайки по този начин, компенсира поне отчасти страха, който го беше завладял през последните пет години.

— Какво разбирате от посланието, което ни е оставил? — попита Предъски.

Върху стената до тоалетната масичка имаше няколко поетични реда, написани с кръв.

*Ринта реве и бълва своя огън
в натежалия въздух.
Гладни облаци ловуват в дълбините.*

— Имате ли представа какво означава това? — попита Предъски.

— Боя се, че не.

— Можете ли да познаете поета?

— Не.

— Нито пък аз. — Предъски поклати тъжно глава. — Аз не съм твърде образован. Бил съм само една година в колежа. Нямах средства за повече. Много чета, но има толкова много за четене. Ако бях образован, може би щях да съм запознат с поезия като тази. Би трябвало. Щом като Касапина отделя време за изписването ѝ, значи е нещо важно за него. Това е една водеща нишка. Какъв детектив съм аз, щом не мога да разбера едно така ясно указание? — Той отново поклати глава, явно отвратен от себе си. — Не съм добър детектив. Не съм много добър.

— Може би поезията е негова — предположи Греъм.

— На Касапина ли?

— Вероятно.

— Един способен на убийство поет ли? Т. С. Елиът с наклонности на убиец?

Греъм сви рамене.

— Не — каза Предъски. — Обикновено престъпникът извършва този род престъпление, защото това е единственият за него начин да изрази вътрешния си гняв. Клането освобождава натрупалото се в него напрежение. А един поет може да изрази своите чувства с думи. Не. Ако бяха бездарни, можеше да са стихове на Касапина. Но те са твърде гладки, чувствени и добри. Във всеки случай, правят впечатление. — Предъски изследва известно време кървавото послание. После се обърна и отиде към вратата на спалнята. Тя беше отворена и той я затвори. — Ето и този ред тук.

От вътрешната страна на вратата бяха написани пет думи с кръвта на мъртвата жена.

Едно въже над една бездна

— Оставял ли е нещо подобно и преди? — попита Греъм.

— Не. Щях да ви кажа, ако беше оставял. Но това не е необикновено нещо при този род престъпления. Определени типове психопати обичат да комуникират с този, който намери тялото. Джак Изкормвача пишел бележки до полицията. Семейство Менсън използваше кръв, за да драсне на стената съобщение от една дума. „Едно въже над една бездна“. Какво ли се опитва да ни каже?

— Дали е от същото стихотворение?

— Нямам ни най-малка представа — отвърна с въздишка Предъски и пхна ръце в джобовете си. Изглеждаше потиснат. — Започвам да се питам дали някога ще го хванем.

Всекидневната в апартамента на Една Моури беше малка, но не и бедна. Индиректно осветление къпеше всичко с отпусаща кехлибарена светлина. Пердета от златисто кадифе. Светли тапети, наподобяващи зебло. Кафяв плюшен килим. Диван от бежов велур и две кресла със същия цвят. Масивна маса за кафе със стъклен плот и месингови крака. Лавици от хром и стъкло, пълни с книги и статуетки. Луксозни издания на някои добри съвременни художници. Всекидневната беше луксозна, уютна и скъпа.

По молба на Предъски, Греъм седна в едно от креслата и чак сега забеляза жената, която седеше в единия край на дивана.

Сара Пайпър изглеждаше също така луксозна и скъпа, както всекидневната. Носеше плетен костюм (сако и панталон в тъмносин цвят със зелени кантове), златни обеци и елегантен часовник, тънък като половин долар. Беше около двадесет и пет годишна, мила и добре сложена блондинка, съкрушена от преживяването.

Допреди малко бе плакала. Очите ѝ бяха подпухнали и зачервени, но вече се владееше.

— Мисля, че ви разказах всичко преди — каза тя.

Предъски седна до нея.

— Зная — каза той — и съжалявам. Искрено съжалявам. Ужасно късно е, твърде късно е за този разговор. Но има какво да се спечели, когато едни и същи въпроси се задават два и дори три пъти. Вие мислите, че сте ми казали всичко, отнасящо се до случая. Възможно е обаче да сте пропуснали нещо. Този разпит може да ви се струва излишен, но за съжаление такъв е начинът, по който работя. Трябва да прехвърлям нещата отново и отново, за да съм сигурен, че съм ги направил добре. Не се гордея с това, но съм такъв. Другите детективи сигурно научават всичко, от което се нуждаят още от първия разговор. Боя се, че аз не съм като тях. За ваш лош късмет аз бях дежурен, когато дойде повикването. Потърпете малко. Скоро ще ви освободя. Обещавам.

Жената хвърли поглед към Греъм и наклони глава, сякаш да попита „Има ли полза от този човек?“.

Греъм ѝ се усмихна.

— От колко време познавахте... покойната? — попита Предъски.

— От около една година — отвърна тя.

— Колко добре я познавахте?

— Тя беше най-добрата ми приятелка.

— Мислите ли, че за нея, вие сте била най-добрата приятелка?

— Разбира се, бях единствената ѝ приятелка.

— Хората не я ли харесваха? — попита Предъски, повдигайки учудено вежди.

— Разбира се, че я харесваха — отвърна Сара Пайпър. — Но тя просто не се сприятеляваше лесно. Беше тихо и затворено в себе си момиче.

— Къде се срещнахте?

— По време на работа.

— Къде работите?

— Знаете добре. Райнстоун Палас.

— Тя какво работеше там?

— Това също знаете.

— Правилно — съгласи се детективът, потупвайки я бащински по коляното. — Зная тези неща. Но разбирате ли, мистър Харис не ги знае. Пропуснах да му кажа. Грешката е моя. Съжалявам. Бихте ли отговорили?

— Една беше стриптийзърка — обърна се тя към Греъм. — Също като мен.

— Зная Райнстоун Палас — каза Греъм.

— Бил ли сте там? — попита Предъски.

— Не, но зная, че е заведение от твърде висока категория. Не прилича на повечето стриптийз клубове.

За момент светлокафявите очи на Предъски сякаш проблеснаха. Той се взря настойчиво в Греъм.

— Една Моури е била стриптийзърка. Какво ще кажете за това?

Греъм знаеше за какво намеква детектива. По време на интервюто на Прайн, той беше казал, че името на жертвата е може би Една Дансър. Беше сгрешил, но не съвсем, защото, макар фамилието ѝ име да беше Моури, *тя си изкарваше прехраната като танцьорка.*

Според Сара Пайпър, Една беше отишла на работа в пет часа предишната вечер. Тя беше изпълнила десетминутен акт по два пъти на час в продължение на седем часа, събличайки множество костюми, докато останеше напълно гола. Между изпълненията, облечена в черна вечерна рокля без сутиен, тя се смесваше с посетителите (най-вече мъже), разнасяйки питиета по скромен и стилин начин. Тя бе завършила последното си представление в дванадесет без двадесет и бе напуснала Райнстоун Палас пет минути след това.

— Мислите ли, че си е отишла право вкъщи — попита Предъски.

— Тя винаги постъпваше така — отвърна Сара. — Райнстоун Палас беше целият нощен живот, който можеше да понесе. Кой би могъл да я упрекне?

Гласът ѝ трепна, сякаш се готвеше отново да заплаче.

Предъски взе ръката ѝ и окуражително я стисна. Тя го остави да я държи и това изглежда му достави невинно удоволствие.

— Вие танцувахте ли миналата вечер?

— Да. До полунощ.

— Кога дойдохте тук?

— В три без петнадесет.

— Защо трябваше да идвате в такъв час?

— Една обичаше да седи и чете цяла нощ. Никога не си лягаше преди осем или девет сутринта. Казах ѝ, че ще намина за закуска да си побъбрим, както често правех.

— Вие май вече ми казахте... — Предъски направи гримаса на извинение. — Съжалявам. Този мой акъл... прилича на сито. Казахте ли ми защо не дойдохте тук в полунощ, веднага след работа?

— Имах среща — отвърна тя.

Греъм можеше да познае по изражението на лицето и тона ѝ, че „среща“ означаваше някой плащаш клиент. Това малко го натъжи. Той вече я харесваше. Не можеше да не я хареса. Получаваше от нея нискочестотни вълни, начало на ясновидски трептения, които бяха много положителни, сърдечни и топли. Тя беше дяволски мила личност. Той знаеше това, а и желаше да ѝ се случват само приятни неща.

— Имаше ли Една среща тази нощ? — попита Предъски.

— Не. Казах ви. Отиде си право вкъщи.

— Може би нейният приятел е чакал в апартамента.

— В момента беше без приятел.

— Може би някой стар приятел се е отбил да си побъбрят.

— Не. Когато Една изоставяше някого, това беше *завинаги*.

Предъски въздъхна, пощипна си носа и поклати тъжно глава.

— Не ми се ще да ви попитам това... Вие сте била нейната най-добра приятелка. Но това, което възнамерявам да кажа... Моля да ме разберете. Не искам да я унижим. Животът е труден. Непрекъснато ни се налага да вършим неща, които би било по-добре да не вършим. Не се гордея с всеки ден от своя живот. „Бог знае. Не съди“ — Това е моето мото. Има само едно престъпление, на което не мога да дам разумно обяснение. Убийството. Наистина ми е неприятно да задам този въпрос... Е, беше ли тя... Мислите ли, че тя някога...

— Дали е била проститутка ли? — попита вместо него Сара.

— О, аз не бих го казал така. Това е толкова ужасна... Аз наистина исках да кажа...

— Не се безпокойте — успокои го тя и мило се усмихна. — Не се обиждам.

Греъм се забавляваше да гледа как Сара стискаше ръката на детектива. Сега *тя* успокояваше Предъски.

— Понякога аз също върша тази работа — сподели Сара. — Не много често. Може би веднъж в седмицата. Започнах да харесвам момчето, а той започна да спестява по двеста долара. Това за мен

наистина е същото, като да правя стриптийз, но Една не можеше да го прави. Тя беше изненадващо праволинейна.

— Не трябваше да ви питам. Изобщо не е моя работа — каза Предъски. — Хрумна ми обаче, че покрай нейната работа би могло да има много изкушения за момиче, което се нуждае от пари.

— Тя печелеше по осемстотин долара на седмица от стриптийз и разнасяне на напитки — каза Сара. — Харчеше само за своите книги и за апартамента. Останалото влагаше в банката. Не се нуждаеше от повече.

Предъски беше тъжен.

— Е, вие разбирате защо трябваше да ви задам този въпрос, нали? — попита той. — Щом е отворила вратата на убиеца, значи е бил някой, когото е познавала, макар и слабо. Ето какво ме озадачава най-много в този случай. Как Касапина ги убеждава да отворят вратата?

Греъм никога не беше мислил за това. Всичките мъртви жени бяха млади, но от различни среди. Едната беше домакиня. Другата беше адвокат. Две бяха учителки. Три секретарки, един модел, една продавачка в магазин...

Как успяваше Касапина да убеди толкова различни жени да му отворят вратите си късно през нощта.

Кухненската маса беше покрита с остатъци от набързо приготвена и набързо изядена храна. Залъци хляб. Изсъхнали обелки от салам. Петна от горчица и майонеза. Две ябълкови огризки. Един празен буркан от компот от праскови, на чието дъно беше останал един пръст течност. Оглозгана до кокала кълка. Половин домат. Три смачкани бирени кутии. Касапина беше лаком.

— Десет убийства — каза Предъски — и винаги след това отива в кухнята да похапне.

Вцепенен от психическата атмосфера в кухнята и невероятно силното присъствие на убиеца, което се чувстваше почти както в спалнята на мъртвата жена, Греъм можеше само да кимне. Бъркотията върху масата, в контраст с иначе спретнатата кухня, дълбоко го притесняваше. Бурканът от компот и кутиите бира бяха покрити с червеникавокафяви петна. Убиецът е пил, без да свали напоените с кръв ръкавици.

Предъски се затътри към прозореца до мивката и се взря в съседния жилищен блок.

— Говорих с няколко психиатри относно тези пиршества, на които се е отдавал, след като е свършвал мръсната работа — каза той. — Според моите разбирания съществуват два основни начина, по които действа един психопат, когато умъртви жертвата си. Номер едно е мистър Кроткия. Убийството е всичко за него, целият смисъл и единствено желание в живота му. След като го извърши, той си отива у дома и гледа телевизия. Спи много. Потъва в една дълбока яма на отегчение, докато напрежението се покачи и после убива отново. Номер две е човек, който проявява наклонностите си на психопат чрез убийството. Неговата истинска възбуда идва не по време на акта, а след него. След престъплението той отива право в някой бар и надпива всички. Адреналинът му се покачва. Сърцебиенето му се учестява. Яде като разпран и понякога развратничи. Очевидно, нашият човек е номер две. С изключение...

— С изключение на какво? — попита Греъм.

— Седем пъти той е ял много в домовете на мъртвите жени — отвърна Предъски, обръщайки се. — В другите три случая обаче само е изваждал храната от хладилника и е имитирал голямо ядене.

— Имитирал ли? Какво искате да кажете?

— Петото убийство, жената на име Линдстрьом — каза Предъски. Той затвори очи и направи гримаса, сякаш продължаваше да вижда нейното тяло и кръвта. — До този момент, ние бяхме вече схванали неговия стил. Веднага проверихме кухнята. На масата имаше празен буркан от компот от круши, празна кутия от прясно сирене, остатъци от ябълки и някои други неща. Там обаче нямаше бъркотия. Първите четири пъти той е бил небрежен, както последната нощ. Но в кухнята на Линдстрьом не беше оставил много трохи. Нямаше петна от масло, горчица, майонеза или кетчуп и никакви кървави петна върху кутиите бира. — Предъски отвори очи и отиде до масата. — Ние намерихме добре огризани ябълкови сърцевини в две от първите четири кухни. — Той посочи една ябълкова огризка върху масата пред себе си. — Като тази например. В лабораторията дори бяха изследвани отпечатъци от зъби върху тях. Но в кухнята на Линдстрьом, Касапина беше обелил ябълката и изрязал сърцевината ѝ. Обелката и сърцевината бяха оставени на прибрана купчинка в края на чинията, в

която беше ял. Това беше явна промяна в сравнение с видяното от нас предишните пъти и ме накара да се замисля. Защо беше ял като неандерталец първите четири пъти, а като джентълмен петия път? Накарах момчетата от съдебна медицина да отворят водопровода под мивката и извадят устройството за отстраняване на отпадъците. Те ги тестваха и откриха, че всеки от осемте вида храна на масата са били изхвърлени през това устройство през последните няколко часа. Накратко, Касапина не беше хапнал нито залък в кухнята на Линдстрьом. Той бе взел храната от хладилника и я бе изхвърлил в канализацията. После е подредил масата така, че да изглежда сякаш е ял много. Същото е направил при седмото и осмото убийство.

Този вид поведение се стори на Греъм особено зловещ. Въздухът в стаята изглежда стана внезапно по-влажнен и по-душен от преди.

— Вие казахте, че яденето след извършване на убийството е част от психически непреодолим импулс.

— Да.

— Ако по някаква причина той не е почувствал този непреодолим импулс в дома на Линдстрьом, защо тогава си е направил труда да го фалшифицира?

— Не зная — отвърна Предъски и прекара ръка през лицето си, сякаш се опитваше да отнеме умората от него. — Това наистина е твърде много за мен. Твърде, твърде много. Ако той е луд, защо не е такъв през цялото време?

Греъм се поколеба и после каза:

— Мисля, че който и да е психиатър, посочен от съда, не би го намерил за ненормален.

— Бихте ли повторили?

— Всъщност аз мисля, че дори най-добрият психиатър, ако не е информиран за убийствата, би намерил този мъж за по-здрав и по-нормален от повечето от нас.

Предъски премигна от изненада със светлите си очи.

— Е, по дяволите! — възкликна той. — Касапина насича на парчета десет жени, а вие мислите, че не е луд?

— По същия начин реагира и моята приятелка.

— Не се учудвам.

— Но мен ме озадачава. Той може би е луд, но не по традиционните и познати начини. Той е нещо съвсем различно.

— Вие чувствате това?
— Да.
— Чрез вашите ясновидски способности ли?
— Да.
— Можете ли да бъдете по-конкретен?
— Съжалявам.
— Чувствате ли нещо друго?
— Само това, което чухте в интервюто на Прайн.
— Нищо ново ли, откакто сте дошли тук?
— Нищо.
— Ако той *изобщо* не е луд, тогава убийствата му имат някакъв смисъл — каза замислено Предъски. — Те някак са свързани. Това ли искате да кажете?
— Не съм сигурен *какво* искам да кажа.
— Не виждам как биха могли да бъдат свързани.
— Нито пък аз.
— Аз търсих връзка. Наистина търсих. Надявах се, че ще мога да науча нещо тук, от кървавите чаршафи. Или от тази бъркотия върху масата.
— Не чувствам нищо — каза Харис. — Ето защо съм категоричен, че той или е здрав, или е луд по някакъв изцяло нов начин. Обикновено, когато изучавам или докосвам един предмет, пряко свързан с убийството, аз мога да почувствам емоцията, манията или страстта, криещи се зад него. Това е като да скочиш в една река с бурни мисли, чувства и образи... Този път всичко, което получавам, е едно усещане за хладна неумолима *убийствена логика*. Никога не съм бил така много затруднен да дам определение за убиец.
— Нито пък аз — каза Предъски. — Не твърдя, че съм Шерлок Холмс. Не съм гений. Работя бавно. Винаги и съм късметлия. Бог знае. Повече късметът, отколкото умението поддържа висок броя на арестуваните от мен. Но този път нямам късмет. Никакъв. Може би е време да се пенсионирам.
На излизане от апартамента, оставяйки Айра Предъски да размишлява в кухнята върху останките от ужасната вечеря на Касапина, Греъм мина през всекидневната и видя Сара Пайпър. Детективът още не беше я освободил. Тя седеше на канапето вдигнала краката си на масичката за кафе. Пушеше цигара и се взираше в

тавана. Пушекът се виеше спираловидно над главата ѝ също като мислите ѝ. Тя беше с гръб към Греъм.

В момента, в който я видя, един ярък образ проблесна в съзнанието му, интензивен и поразяващ: *Сара Пайпър, цялата в кръв.*

Той спря, треперещ, в очакване на повече.

Нищо.

Той се напрегна. Опита се да получи по-ясна представа.

Нищо. Само нейното лице. И кръвта. Всичко изчезна така бързо, както се беше появило.

Сара го усети и се обърна.

— Здравей — каза тя.

Греъм облиза устни и се усмихна пресилено.

— Вие предсказахте това, нали? — попита тя, махайки с ръка към спалнята на мъртвата жена.

— Боя се, че е така.

— Това ми напомня за призраци.

— Аз искам да кажа...

— Да?

— Беше ми много приятно, че ви срещнах. — Тя също се усмихна. — Бих желал това да стане при други обстоятелства — каза той, усуквайки и чудейки се как да ѝ каже за краткото видение или дали изобщо да ѝ казва за него.

— Може би ще стане.

— Какво?

— Да се срещнем при други обстоятелства.

— Мис Пайпър... *бъдете предпазлива.*

— Аз винаги съм предпазлива.

— *Особено през следващите няколко дни.*

— След видяното през миналата нощ, можете да се обзаложите, че ще бъда — каза тя, без повече да се усмихва.

[1] Следовател при смъртни случаи. — Бел.пр. ↑

Апартаментът на Франк Болинджър, намиращ се в близост до Метрополитън Мюзейм ъф Арт, беше малък и спартански обзаведен. Стените на спалнята бяха какаовокафяви, а дървеният под полиран и гол. Единствената мебел в стаята се състоеше от неголямо легло, нощно шкафче и портативен телевизор. Беше направил лавици от шкафове, за да държи там дрехите си. Всекидневната имаше бели стени и същия полиран дървен под. Единствената мебел тук се състоеше от покрита с черна кожа кушетка, плетен стол с черни възглавници, полирана масичка за кафе и лавици, пълни с книги. Кухнята съдържаше обичайните уреди и малка масичка с два стола с прави облегалки. На прозореца имаше венециански транспаранти и нямаше никакви пердета. Апартаментът приличаше повече на монашеска килия, отколкото на жилище, но на него точно така му харесваше.

В петък, в девет сутринта, той стана от леглото, пусна си един душ, включи щепсела на телефона и си свари кафе. От дома на Една Моури Болинджър се беше върнал право в апартамента си и бе прекарал ранните утринни часове в пиене на уиски и четене на поезията на Блейк. След половин бутилка, все още трезвен, но щастлив, той си легна и заспа, рецитирайки стихове от „Четиримата Зоа“. Пет часа по-късно, когато се събуди, Болинджър се почувства нов, освежен и чист, сякаш прероден.

Той си наливаше първата чаша кафе, когато телефонът иззвъня.

— Ало?

— Дуайт?

— Да.

— Били се обажда.

— Разбрах.

Дуайт беше второто му име — Франклин Дуайт Болинджър — и името на дядо му по майчина линия. Той беше умрял, когато Франк е бил на по-малко от година. Допреди да се запознае с Били и докато му се довери, единствено баба му се обръщаше към него с това му име.

Скоро след четвъртия му рожден ден, баща му напусна семейството, а майка му откри, че четиригодишното дете пречи на трескавия обществен живот на една разведена жена. С изключение на няколкото мъчителни месеци с майка си, която за това време успя да му осигури случайни изблици на привързаност само когато съвестта започваше да я гризе, той прекара своето детство с баба си, която много обичаше. Отнасяше се с него така, сякаш беше центъра на Слънчевата система.

— Франклин е едно толкова обикновено име — обичаше да казва баба му. — Но *Дуайт*... това вече е *специално*. Така се казваше дядо ти, който беше чудесен човек и изобщо не приличаше на останалите хора. Като пораснеш, ти ще бъдеш като него. Нека всички те наричат Франк. За мен ти ще бъдеш Дуайт.

Баба му беше починала преди десет години. В продължение на девет години и половина никой не беше го наричал Дуайт и тогава, преди шест месеца, той бе срещнал Били. Човек от новия вид, роден по-висш от повечето хора, който имаше право да го нарича Дуайт. На Франк му харесваше да чува името отново след толкова дълго време. То беше ключ към неговата душа, бутон за удоволствие, който повдигаше духа му всеки път, когато биваше натиснат и му напомняше, че е предопределен за замайващо високо положение в живота.

— Неколкократно се опитах да ти се обадя миналата нощ — каза Били.

— Бях изключил телефона, за да мога да пийна малко уиски и да спя на спокойствие.

— Преглеждал ли си вестниците тази сутрин?

— Аз току-що ставам.

— Нищо ли не си чул за Харис?

— Кой?

— Греъм Харис. Ясновидецът.

— О! Не. Нищо. Какво има за чуване?

— Снабди се с вестници, Дуайт. И после ще е най-добре да обядваме заедно. Днес ти е почивен ден, нали?

— Винаги почивам в четвъртък и петък. Но какво се е случило?

— „Дейли Нюз“ ще ти каже какво. Купи си един брой. Ще обядваме при Леопарда в единайсет и трийсет.

— Слушай... — започна, мръщейки се Болинджър.

— Единайсет и трийсет, Дуайт.
Били затвори телефона.

Денят беше мрачен и студен. Плътни тъмни облаци се плъзгаха леко на юг. Те бяха толкова ниско, че изглежда докосваха върховете на най-високите сгради. На три пресечки от ресторанта Болинджър остави таксито и си купи „Дейли Нюз“ от една будка. Продавачът приличаше на мумия в дебелото си палто, пуловер, ръкавици, шалче и вълнена спортна шапка.

Долната половина на първата страница съдържаше фотография на Една Моури, осигурена от Райнстоун Палас. Тя мило се усмихваше. Горната половина на страницата съдържаше две заглавия с големи черни букви:

КАСАПИНА УБИВА НОМЕР 10

ЯСНОВИДЕЦ ПРЕДСКАЗВА УБИЙСТВО

На ъгъла той обърна втората страница и се опита да прочете историята, докато чакаше да се сменят светлините на светофарите. Вятърът го шибаше в лицето, насълзяваше очите му и правеше невъзможно четенето.

Болинджър пресече улицата и се подслони във входа на едно учреждение. Зъбите му продължаваха да тракат от студ, но спасил се от вятъра, той прочете за Греъм Харис и *Манхатън в полунощ*.

Исусе Христе! Как можеше кучият му син да знае толкова много? Ясновидски способности? Това беше голяма глупост. Такива неща не съществуваха. Наистина ли не съществуваха?

Вече обезпокоен, Болинджър отиде до ъгъла, хвърли вестника в едно кошче за боклук, наведе глава срещу вятъра и забърза към ресторанта.

„Леопардът“, който се намиреше на Петнадесета улица близо до Второ авеню, беше очарователен ресторант с шепа маси и отлична

храна. Площта за хранене не беше по-голяма от средна всекидневна. Грозни изкуствени цветя запълваха центъра на помещението, но това беше наистина единствения безобразен елемент в общо взето приятния декор.

Били седеше на една маса до прозореца. До един час „Леопардът“ щеше да се напълни с посетители и шумни разговори. Така рано (петнадесет или повече минути преди тълпата служители от заседателните зали и бюрата да нахлуят за обяд) Били беше единственият посетител. Болинджър седна срещу него. Те се ръкуваха и поръчаха пиене.

— Отвратително време — каза Били. Южняшкият му акцент беше силно изразен.

— Да.

Те се гледаха един друг над вазата с една-единствена роза, в средата на масата.

— Отвратителни новини — каза накрая Били.

— Да.

— Какво мислиш?

— Този Харис е невероятен — отвърна Болинджър.

— Дуайт... Никой освен мен не те знае под това име. Той не им е казал кой знае колко много.

— Средното ми име фигурира във всички документи от моята папка в отдела.

— Те нямат причина да вярват, че убиецът е полицай — каза Били, разгъвайки ленената салфетка.

— Харис им е казал, че вече познават Касапина.

— Те все още предполагат, че се касае за някой, който вече са разпитвали.

— Ако той им даде само още една малка подробност, още една нишка, аз съм свършен — рече, мръщейки се, Болинджър.

— Мислех, че не вярваш в ясновидства.

— Бъркал съм. Ти си бил прав.

— Извинението е прието — отвърна, усмихвайки се леко, Били.

— Този Харис... можем ли да се разберем с него?

— Не.

— Не би ли разбрал?

— Той не е един от нас.

Келнерът дойде с питиетата им.

— Аз никога не съм виждал този Харис — каза Болинджър, когато отново бяха сами. — Как изглежда?

— Ще ти го опиша по-късно. Точно сега... Имаш ли нещо против да ми кажеш какво смяташ да правиш?

На Болинджър не му трябваше време за отговор.

— Ще го убия — отвърна без колебание той.

— А! — възкликна тихо Били.

— Някакви възражения?

— Абсолютно никакви.

— Хубаво. — Болинджър гаврътна половината от питието си. — Защото аз ще го убия дори да имаш възражения.

Управителят се доближи до масата и ги попита дали желаят да чуят менюто.

— Дайте ни пет минути — каза Били и когато той си отиде попита: — Когато убиеш Харис, ще го оставиш ли така, както би направил Касапина?

— Защо не?

— Е, другите жертви бяха жени.

— Това ще ги обърка и разтревожи още повече — каза Болинджър.

— Кога ще го убиеш?

— Тази нощ.

— Мисля, че не живее сам.

— С майка си ли живее? — попита кисело Болинджър.

— Не. Живее с една жена.

— Млада ли е?

— Така мисля.

— А хубава ли е?

— Той изглежда мъж с добър вкус.

— Е, това е просто чудесно — каза Болинджър.

— Предполагах, че ще реагираш така.

— Две жертви — каза Болинджър. — Това само ще допълни забавлението. — Той се усмихна.

— На телефона е детектив Предъски, мистър Харис.

— Да, слушам?

— Съжалявам, че ви безпокоя, Греъм. Можем ли да бъдем по-малко официални, отколкото досега? Може ли да ви наричам Греъм?

— Разбира се.

— Моля, наричайте ме Айра.

— Ще бъда поласкан.

— Вие сте много любезен. Надявам се, че не ви попречих.

— Не.

— Зная, че сте зает човек. Ако желаете ще ви се обадя по-късно? Или ми се обадете вие, когато ви е удобно?

— Не ми попречихте. Какво желаете?

— Спомняте си написаното, върху стените в апартамента на Моури, нали?

— Твърде добре.

— През изминалите няколко часа се опитах да проследя източника и...

— В два и трийсет следобед вие сте все още на служба?

— Не, не. У дома съм.

— Никога ли не спите?

— Бих желал да можех. През последните двадесет години не съм спал повече от четири-пет часа в денонощието. Може би разсипвам здравето си. *Зная*, че е така. Но с този ненормален мозък. Главата ми е пълна с боклук, хиляди безполезни факти и не мога да спра да мисля за тях. Продължават да ми привличат вниманието най-проклети неща. Като написаното по стените в апартамента на Моури, например.

— И стигнахте ли до някакво заключение?

— Е, нали ви казах, че поезията удря една камбанка. „Ринта реве и бълва своя огън в натежалия въздух. Гладни облаци ловуват в дълбините.“ Веднага щом прочетох тези редове си казах: „Това е нещо, което е написал Уилям Блейк“. През единствената ми година в колежа, любимият ми предмет беше литературата. Трябваше да напиша доклад

за творчеството на Блейк. Преди двадесет и пет години. Нали разбирате какво имам предвид, когато говоря за боклука в моята глава? Помня най-безполезни неща. Във всеки случай, аз купих тази сутрин изданието на Ердман с поезията и прозата на Блейк. Веднага открих тези редове в „Аргументът“, част от „Сватбата на Рая и Ада“. Познавате ли Блейк?

— Боя се, че не.

— Той е бил мистик и медиум.

— Ясновидец ли?

— Не. Но с наклонности на медиум. Мислел е, че хората имат силата да бъдат богове. През една важна част от творчеството си, той е бил поет на хаоса и катаклизмите и въпреки това е бил в основата си непоправим оптимист. Сега, спомняте ли си реда, който Касапина беше написал с печатни букви на вратата на спалнята?

— Да. „Едно въже над бездната.“

— Имате ли представа откъде е?

— Никаква.

— Аз също. Главата ми е пълна с боклук. Няма място за нищо важно и съществено. А не съм много образован човек. Изобщо не съм. Така че се обадох на един мой приятел, професор в катедрата по английска литература на Колумбийския Университет. Той също не позна този ред, но се консултира с няколко от своите колеги. Един от тях го разпозна и намери целия цитат: „Човекът е въже, протегнато между маймуната и супермена — едно въже над бездна“.

— Кой го е казал?

— Любимият философ на Хитлер.

— Ницше.

— Познавате ли неговото творчество?

— Бегло.

— Той е вярвал, че хората могат да бъдат богове. Или поне определени хора, ако тяхното общество им позволи да израснат и упражняват своите сили. Той е вярвал, че човечеството еволюира към обожествяване. Вие виждате, че има външна прилика между Блейк и Ницше. Ето защо, може би Касапина цитира и двамата. Обаче тук има един проблем, Грѐм.

— Какъв е той?

— Блейк е бил оптимист. Ницше е бил яростен песимист. Блейк е мислел, че човечеството има светло бъдеще. Ницше е смятал, че човечеството би *трябвало* да има светло бъдеще, но ще се самоунищожи преди супермените да успеят да еволюират от него. Блейк очевидно е харесвал жените. Ницше ги е презирал. Фактически той е считал, че жените представляват едно от най-големите препятствия между човека и неговото издигане до Бог. Разбирате ли накъде бия?

— Вие искате да кажете, че ако Касапина се съгласи с философиите на Блейк и на Ницше, тогава той е шизофреник.

— Въпреки това, вие смятате, че той дори не е луд.

— Почакайте една минута.

— Последната нощ...

— Аз само казах, че ако е маниак, той е някакъв *нов вид* маниак. Казах, че не е луд в традиционния смисъл на тази дума.

— Което изключва шизофренията ли?

— Така смятам, Айра.

— Но аз мисля, че това е нещо, за което човек би могъл да се хване... Може би бъркам... Бог знае... но сигурно той се вижда като един от супермените на Ницше. Психиатрите биха нарекли това мания за величие. А манията за величие е характерна за шизофренията и параноята. Все още ли мислите, че Касапина би минал успешно всички психиатрични тестове, на които бихме го подложили?

— Да.

— Чувствате това благодарение на ясновидството ли?

— Точно така.

— Случвало ли се е някога вашето чувство да ви е излъгало?

— Не. Не повече отколкото предположението, че името на Една Моури е Една Дансър.

— Разбира се. Зная вашата репутация. Зная, че сте добър. Нямах намерение да подмятам нищо. Разбирате ли? Но, все пак, докъде бях стигнал?

— Не зная.

— Грехм... ако вие седнете със сборника поеми на Блейк и почетете около час, може би това ще ви настрои на вълната на Касапина, а? Може би по този начин ще проблесне нещо... Ако не видение, то поне идея?

— Би могло.

— Ще ми направите ли тогава една услуга?

— Кажете каква.

— Ако ви изпратя веднага куриер с едно издание на Блейк, ще отделите ли един час, за да видим какво ще се получи?

— Можете, ако искате, да го изпратите днес, но няма да мога да го прегледам до утре.

— Може би само за *половин* час.

— Не мога да направя дори това. Трябва да завърша работата върху едно от моите списания, за да го дам за печат утре сутринта. Закъснял съм вече три дни с този брой. Ще работя през нощта. Но утре след обяд или вечерта ще намеря време за Блейк.

— Благодаря. Оценявам жеста ви. Наистина. Разчитам на вас. Вие сте единствената ми надежда. Този Касапин е твърде труден и хитър за мен. Не достигам доникъде. Абсолютно доникъде. Ако скоро не намерим стабилна среда, не зная какво може да се случи.

Пол Стивънсън носеше ушита по поръчка синя риза, копринена връзка на сини и черни райета, скъп черен костюм, черни чорапи и светлокафяви обувки със светли шевове. Когато в петък след обяд влезе в офиса, бе толкова разтревожен, че не забеляза физиономията на Прайн при вида на обувките му. Понеже не смееше да вика на Прайн, той се намуси.

— Тони, защо имаш тайни от мен?

Прайн беше се изтегнал на дивана подпрян на една възглавница и четеше „Ню Йорк Таймс“.

— Тайни ли? — попита той.

— Току-що открих, че по твое указание компанията е наела частна детективска агенция да следи Греъм Харис.

— Тя не го следи. Помолих я само да установи местонахождението на Харис в определени часове на някои дни.

— Ти си помолил детективите да не се приближават до него или приятелката му. Това е следене. И си поискал четиридесет и осем часова експресна работа, която струва тройно по-скъпо. Ако искаш да знаеш къде е бил, защо сам не го попиташ?

— Мисля, че би ме излъгал.

— Защо ще те лъже? За кои определени часове? За кои определени дати?

Прайн остави вестника, изправи се и се протегна.

— Искам да зная къде се е намирал, когато е била убивана всяка една от десетте жени.

— Защо? — попита Стивънсън объркан и мигащ глуповато.

— Ако при всичките десет случая няма алиби (работил сам, бил на кино сам, разхождал се сам), тогава може би той ги е убил.

— Харис ли? Ти мислиш, че Харис е Касапина?

— Може би.

— И нае детективи, заради едно може би?

— Казах ти, още от самото начало не повярвах на този човек. И ако се окажа прав, представяш ли си каква сензация ще имаме!

— Но Харис не е убиец. Той *залавя* убийци.

Прайн отиде към барчето.

— Ако някой лекар лекува петдесет пациента от грип в продължение на седмица и петдесет следващата, ще бъдеш ли изненадан, ако самият той се разболеє от грип на третата седмица?

— Не съм сигурен, че разбирам накъде биеш.

— От години, дълбоко в съзнанието си, Харис се е настройвал да убива — каза Прайн, пълнейки чашата си с бърбън. — Той буквално се е ровел в съзнанието на убийци на съпруги, детеубийци и масови убийци... Може би е виждал повече кръв и насилие, отколкото повечето полицаи с дългогодишна служба. Не е ли приемливо, че един неуравновесен по начало човек, може да се побърка от това? Не е ли приемливо, че би могъл да се превърне в същия този маниак, когото се опитва да хване?

— Неуравновесен ли? — намръщи се Стивънсън. — Греъм Харис е толкова уравновесен, колкото и аз.

— Колко добре го познаваш?

— Наблюдавах го по време на представлението.

— Има още едно нещо, което трябва да знаеш. — Прайн долови отражението си в огледалото зад барчето и приглади коса.

— Например?

— Смятам да се отдам на аматьорски психоанализ — аматьорски, но точен. Преди всичко, Греъм Харис се е родил в крайна бедност и...

— Почакай. Неговият баща е бил издателят Евън Харис.

— Вторият му баща. Неговият истински баща бил тежко болен и умрял, когато Греъм е бил на една годинка. Майка му работила като келнерка. Тя се е борила да запази покрива над главите им и в същото време е трябвало да плаща сметките за лекар на съпруга си. Години наред те живеели ден за ден на ръба на мизерията. Това не може да не се е отразило на детето.

— Как е срещнала Евън Харис?

— Не зная, но след като се оженили, Греъм взел фамилното име на втория си баща. Той е прекарал другата част от детството си в замък. След като взел университетска диплома, той имал достатъчно време и пари, за да стане един от световноизвестните алпинисти. Старият Харис го насърчавал. В своите кръгове Греъм е бил прочут,

звезда. Представяш ли си за колко много хубави жени алпинизмът е привлекателен спорт.

Стивънсън сви рамене.

— Не като спортистки — поясни Прайн, — а като антураж на алпинистите. В леглото. Повече жени, отколкото можеш да си представиш. Предполагам, че ги е привличала близостта на смъртта. Цяло десетилетие Греъм е бил обожаван и прехвърлян от една на друга. После ужасното падане. Когато се възстановил, изпитвал ужас от катеренето. — Прайн се вслушваше в собствения си глас, възхитен от собствената си теория. — Разбираш ли, Пол? Той се е родил неизвестен, изживял е първите шест години от живота си в мизерия. После, изведнъж, след като майка му се оженила за Евън Харис, се превърнал в принц. Сега, чудно ли е, ако се страхува отново да стане неизвестен?

Стивънсън отиде до барчето и си наля малко бърбън.

— Не мисля, че това може да се случи — отбеляза той. — Греъм наследи парите на втория си баща.

— Парите и славата са две различни неща. Щом веднъж е бил знаменитост, това може би му е станало навик. Вероятно е бил опиянен от славата. Може да се случи на всеки. Бил съм свидетел на такова нещо.

— Също и аз.

— Щом той е това, което е... Е, тогава защо да не е решил, че да си известен престъпник е също така хубаво, както ако си известен алпинист. Като Касапина, Греъм грабва заглавията на вестниците и става известен с престъпленията си, макар под „nom de guerre“^[1].

— Но когато е било убито момичето миналата нощ, той беше с теб в студиото.

— Може би не.

— Какво? Но той предсказа смъртта ѝ.

— Така ли? Или просто ни е казал кого е избрал за своя следваща жертва?

Стивънсън гледаше втренчено, Прайн сякаш беше луд.

— Разбира се, Харис беше в студиото с мен, но не когато е станало убийството. Аз ползвах един източник в полицейския участък и взех копие от доклада на следователя. Според патолога, Една Моури е била убита някъде между единадесет и половина в четвъртък вечерта

и един и половина в петък сутринта. Харис напусна студиото в дванадесет и тридесет в петък сутринта. Имал е цял час, за да отиде при Една Моури.

Стивънсън глътна малко уиски.

— Господи, Тони — възкликна той, — ако си прав и успееш да прокараш тази история, Ей Би Си ще ти предостави време за предаване — интервю в късните вечерни часове и ще ти позволи да го направиш по твоя начин, *на живо*!

— Може би.

— Но ти нямаш никакво доказателство — каза Стивънсън. — Това е само една теория, и то не съвсем убедителна. Не можеш да осъдиш един човек, защото се е родил в бедно семейство. По дяволите, твоето детство е било по-лошо от неговото, а ти не си убиец.

— В *момента* нямам доказателство — каза Прайн и си помисли, че ако не може да бъде намерено, то би могло да бъде фалшифицирано.

[1] Бойно име (фр.). — Бел.пр. ↑

Сара Пайпър прекара ранния петъчен следобед в приготвяне на багажа си за петдневна екскурзия до Лас Вегас. Ерни Нолан, производител на мъжки дрехи, който от три години беше в списъка на специалните ѝ клиенти, пътуваше до Лас Вегас през шест месеца и я взимаше със себе си. Той ѝ плащаше хиляда и петстотин долара за игра на комар. Предстоеше ѝ една чудесна ваканция.

Тя щеше да отсъства една седмица от Райнстоун Палас и се радваше, че не бе на работа тази нощ. След като се върна от апартамента на Една, беше спала само два часа, а сънят ѝ бе пълен с кошмари. Тази вечер Сара трябваше да си почине добре, ако възнамеряваше да бъде в добра форма за Ерни.

Докато събираше багажа си, Сара се питаше дали пък нещо не ѝ липсва. Сърце? Нормални чувства? Беше плакала последната нощ. Бе дълбоко наранена от смъртта на Една. Но ето че нейният дух отново бе висок. Тя бе възбудена и доволна да напусне за малко Ню Йорк. Самоанализът не породил никаква вина. Беше преживяла твърде много насилие, отчаяние, егоизъм и мръсотия, за да се наказва за това, че не може да бъде опечалена дълго време. Така са устроени хората: забравата е сърцевината на съзнанието, това, което те запазва нормален. Това не бе приятна тема за размисъл, но беше вярно.

В три часа, когато приключваше с третия куфар, телефонът иззвъня. Обади се мъжки глас, който искаше да уреди среща за тази вечер. Тя не го позна, но мъжът твърдеше, че един от нейните редовни клиенти му е дал името ѝ. Макар гласът му да звучеше приятно (истински джентълмен от Юга с мек акцент), тя трябваше да му откаже.

— Ако сте ангажирана с друг — каза той, — аз мога да направя така, че да си струва да го изоставите довечера.

— Няма никой друг, заминавам за Вегас сутринта и се нуждая от почивка.

— Каква е вашата такса? — попита той.

— Двеста, но...

— Ще ви дам триста.
Тя се поколеба.
— Четиристотин.
— Ще ви дам имената на две момичета...
— Аз искам да прекарам вечерта с вас. Зная, че сте най-прелестната жена в Манхатън.
— Ще бъдете разочарован — отвърна тя със смях.
— Вече съм решил. И нищо на божията земя не може да промени решението ми. Петстотин долара.
— Това е твърде много. Ако вие...
— Млада лейди, петстотин долара е дреболия. Аз печеля милиони от петролния бизнес. Петстотин и даже няма да ви ангажирам цялата вечер. Мога да бъда при вас около шест часа. Ще бъдем заедно, после ще излезем да вечеряме. До десет часа ще си бъдете у дома и ви остава предостатъчно време, за да си починете за Вегас.
— Не се отказвате лесно.
— Това е моята отличителна черта. Надарен съм с упоритост. У дома наричат това чист магарешки инат.
— Добре — отвърна тя с усмивка. — Вие спечелихте. Петстотин. Но обещавайте, че ще се върнем до десет?
— Честна дума — отвърна мъжът.
— Не ми казахте името си.
— Плувър — каза той. — Били Джеймс Плувър.
— Били Джеймс ли да ви наричам?
— Само Били.
— Кой ме препоръча?
— По-добре да не казвам името му по телефона.
— Окей. Значи в шест часа.
— Не забравяйте.
— Ще чакам с нетърпение.
— Аз също.

Кони Дейвис беше спала до късно и бе отворила антикварния си магазин чак следобед. И макар че имаше само един клиент, този ден бе добър за бизнеса. Тя бе продала едно чудесно съчетание от шест испански стола от седемнадесети век. Всеки от тях беше с извити крака и лапи на края. Рамената завършваха с озъбени глави на демони — изкусно изрязани фигурки с размер на портокал. Купувачката, собственица на апартамент с изглед към Пето авеню и Сентръл Парк щеше да ги използва в стая за провеждане на сеанси.

По-късно, когато остана сама в магазина, Кони отвори една кутия прясно кафе и приготви кафеварката.

Големите прозорци в предната част на помещението изтракаха шумно. Тя вдигна поглед от кафеварката, за да види дали не влиза клиент. Нямаше никой. Прозорците трепереха от внезапен бурен порив на зимния вятър. Той бе увеличил скоростта си и духаше яростно.

Тя седна зад подреденото си бюро тип „Шератон“ от края на осемнадесети век и набра директния номер на Грейм в офиса му, заобикаляйки секретарката му.

— Здравей, Ник — каза тя, когато Харис вдигна слушалката.

— Здравей, Нора.

— Ако си напреднал с работата си, може да те заведе на вечеря. Току-що продадох испанските столове и трябва да отпразнуваме събитието.

— Боя се, че няма да мога. За да завърша работата си ще трябва да работя и през нощта.

— Не може ли персоналът ти да поработи малко извънредно? — попита тя.

— Те свършиха своята работа. Но нали знаеш какъв съм. Трябва да направя двойна и тройна проверка на всичко.

— Ще дойда да ти помогна.

— Няма нищо, с което да можеш да ми помогнеш.

— Тогава ще седя в ъгъла и ще чета.

— Кони, само ще се отегчиш. Прибери се у дома и почивай. Сигурно ще се прибера около един-два часа след полунощ.

— Няма го майстора. Няма да ти преча и ще ми бъде приятно да чета в някой стол в офиса ти. Тази вечер Нора се нуждае от нейния Ник. Ще донеса и вечеря.

— Е... добре. Кого ли разубеждавам? Знаех си, че ще дойдеш.

— Една голяма пица и бутилка вино. Какво ще кажеш?

— Звучи добре.

— Кога? — попита тя.

— В момента клюмам над пишещата машина. Ако искам да свърша всичко нощес, няма да е лошо да подремна. Ще легна веднага, щом си отиде персонала. Защо не донесеш пицата към седем и половина?

— Разчитай на мен.

— В осем и тридесет ще имаме компания.

— Кой?

— Един детектив от полицията. Искан да дискутираме някои нови доказателства по случая с Касапина.

— Предъски ли? — попита тя.

— Не. Един от неговите помощници. Казва се Болинджър. Обади се преди няколко минути и поиска да дойде у дома тази вечер. Казах му, че аз и ти ще работим тук до късно.

— Е, поне ще дойде, след като сме вечеряли — каза тя. — Ако говорим за Касапина *преди* това, ще ми се развали апетита.

— Ще се видим в седем и тридесет.

— Спокоен сън, Ник.

Когато кафеварката изключи, тя си наля кафе, отиде в предната част на магазина и седна близо до витрината. Тя можеше да наблюдава между антиките брулената от вятъра Десета улица.

Няколко души, облечени в дебели палта, преминаха бързо с ръце в джобовете и приведени глави.

Рояци снежинки следваха въздушните течения между сградите и рикошираха в настилката.

Кони отпи от кафето и измърка доволно, когато топлината се разля по тялото ѝ. Тя си помисли за Грѐм и ѝ стана още по-приятно.

Нищо не можеше да я охлади, когато мислеше за Греъм. Нито вятър. Нито сняг. Нито Касапина. Чувстваше се в безопасност дори само когато мислеше за Греъм. В безопасност и защитена. Знаеше, че може да разчита на него въпреки страха, който се бе породил у него след падането. Той би дал живота си за нея, ако се наложеше. Както и тя би дала своя, за да го спаси. Надяваше се обаче скоро да не се стига до такъв избор. Беше убедена, че Греъм ще преодолее страха си постепенно през следващите седмици и месеци без помощта на стресова ситуация.

Внезапно вятърът удари отново с всички сили прозореца. Той ревеше, стенеше и лепеше сняг като храчки и пяна по студеното стъкло.

Помещението беше дълго и тясно, с кафяв керамичен под, бежови стени, висок таван и флуоресцентни лампи. Две метални бюра стояха до самата врата. Върху тях имаше пишещи машини, поднос за писма, вази с изкуствени цветя и отпадъци от работата през деня. Двете пълни добре облечени жени зад бюрата бяха весели, въпреки мрачната учрежденска атмосфера. Имаше и пет подредени в редица правоъгълни маси, допрени една до друга с късите си страни, така че който и да седне зад тях да бъде винаги отстрани на бюрата. Всичките десет метални стола бяха от едната страна на редицата маси. Като се изключи връзката на масите с бюрата, помещението можеше да бъде лекционна зала, ръководена от двама лектори.

Франк Болинджър се представи като Бен Франк и каза, че е служител в голяма строителна фирма в Ню Йорк Сити. Той поиска документацията на Боуъртън Билдинг, свали палтото си и седна на първата маса.

Двете жени, които бяха по-експедитивни, отколкото изглеждаха, бързо му донесоха материала за Боуъртън от съседното книгохранилище. Папката съдържаше оригинални планове, корекции към тях, стойностни оценки, дузина различни приложения на разрешения за строеж, окончателни разчети, преработени чертежи, фотографии, писма... Всеки формуляр и всичко изисквано от закона, свързано с изграждането на Боуъртън минало официално през градското бюро или департамента се намираше в тази папка. Тя представляваше огромна купчина от документи, всеки от тях заведен, категоризиран и последователно подреден.

Високият четиридесет и два етаж Боуъртън Билдинг, който гледаше към оживен район на Лексингтън авеню, бе завършен през 1929 година и беше останал по същество непроменен. Той бе една от елегантните сгради на Манхатън в стил арт деко, проектирана дори по-ефективно отколкото модерния Чани Билдинг, отстоящ само на няколко пресечки. Преди повече от година група загрижени граждани бяха подели кампания сградата да бъде обявена като забележителност,

за да се запазят нейните най-импозантни арт деко черти от унищожаване по време на някоя спорадична акция за „модернизация“. Но това, което всъщност интересуваше Болинджър беше, че офисите на Греъм Харис бяха на четиридесетия етаж на Боуъртън Билдинг.

В продължение на час и десет минути Болинджър изследва документацията на конструкцията: главните и служебните входи, еднопосочните аварийни изходи, разположението и действието на групата от шестнадесет асансьора, разположението на двете стълбища, електронната предохранителна система, чийто телевизионен пост бе инсталиран през 1969 година. Той прегледа неколккратно документацията, докато се увери, че не е пропуснал никаква важна подробност.

В четири часа и четиридесет и пет минути Болинджър стана, прозя се и се протегна. После, като се усмихваше и си тананикаше тихо, си облече палтото.

На две пресечки от Сити Хол Болинджър влезе в една телефонна кабина и се обади на Били.

— Проверих го.

— Боуъртън Билдинг ли?

— Да.

— Какво мислиш? — попита загрижено Били.

— Ще стане.

— Господи! Сигурен ли си?

— Толкова сигурен, колкото бях и преди.

— Може би ще трябва да ти помогна? Бих могъл...

— Не — отказа Болинджър. — Ако нещо започне да се обърква, мога да покажа полицейската значка и да кажа, че правя разследване по някакво оплакване. После спокойно ще се изплъзна. Ако бъдем двамата там ще бъде доста по-сложно.

— Предполагам, че си прав.

— А ти бъди на тази уличка в десет часа.

— Какво ще правим, ако отидеш там и откриеш, че работата няма да стане? Не трябва да чакам...

— Ако се откажа, ще ти се обадя преди десет — отвърна Болинджър. — Но ако не позвъня, бъди на уличката.

— Разбира се. Но няма да чакам след десет и тридесет. Не мога да чакам по-дълго.

— Половин час ще бъде достатъчно.

Били облекчено въздъхна.

— Ще нарушим ли спокойствието на града? — попита той.

— От утре никой няма да смее да спи.

— Реши ли какво ще напишеш на стената?

Болинджър изчака градския автобус, който премина с грохот покрай будката. Неговият избор беше толкова сполучлив, че искаше да чуе добре реакцията на Били.

— Да — отвърна той. — Избрал съм един по-дълъг цитат от Ницше: „Аз искам да покажа на хората смисъла на тяхното съществуване и това е Супермена, светкавицата от тъмния облак човек“.

— О, изборът ти е превъзходен — възхити се Били. — Самият аз не бих го направил така добре.

— Благодаря ти.

— А Блейк?

— Само един фрагмент от седма нощна „Четиримата Зоа“. „Сърцата се отварят за светлината...“

Били се засмя.

— Знаех си, че ще ти хареса.

— Предполагам, че ще отвориш техните сърца, нали?

— Естествено — отвърна Болинджър. — Техните сърца и всичко друго от гърлото до чатала.

Точно в шест часа на вратата се звънна.

Сара Пайпър отвори. Професионалната ѝ усмивка изчезна, когато видя кой стои в коридора.

— Какво правиш тук? — попита тя изненадано.

— Може ли да вляза?

— Е...

— Тази вечер си прелестна. Абсолютно очарователна.

Тя носеше прилепнал до тялото лек тъмнооранжев костюм — сако и панталон, а дълбокото деколте разкриваше твърде много от пищните ѝ гърди. Тя стеснително покри деколтето с ръка.

— Съжалявам, не мога да те поканя. Очаквам един човек.

— Ти очакваш мен — каза той. — Били Джеймс Плувър.

— Какво? Но това не е твоето име.

— Разбира се, че е. Това е името, с което съм се родил. Преди години, разбира се, аз го промених.

— Защо не ми каза по телефона кой си?

— Трябваше да пазя репутацията си.

Все още смутена, тя отстъпи назад, за да го пусне да мине. После затвори вратата след него и я заключи. Съжаляваше, че е била груба, неспособна да се контролира и не можеше да измисли какво да каже.

— Изглеждаш шокирана, Сара.

— Да — отвърна тя. — Мисля, че съм. Защото не очаквах, че си от хората, които биха отишли при една жена... при някоя като мен.

Той се усмихваше още от момента, в който беше отворила вратата. Сега лицето му се разтегна в широка усмивка.

— Какво не им е наред на такива като теб? Ти си прекрасна.

„Това е лудост“, помисли си Сара.

— Твоят глас — каза тя.

— Южняшкият акцент ли?

— Да.

— Той също е част от моята младост, както и името. Не ти ли харесва?

— Да. Този твой говор... не е подходящ. Той е зловещ.

Тя бе доволна, че откри какво точно я притеснява в него.

— Зловещ ли? Мислех, че ще ти е забавно. Когато съм Били... Не зная... Това ме забавлява... Така се чувствам съвсем друг. — Той я погледна сурово. — Нещо не е в ред ли? Нещо не е точно. Или, може би, още по-лошо. Така ли е? Ако не искаш да легнеш с мен, кажи. Аз ще разбера. Може би нещо в мен те отблъсква. Невинаги съм имал успех с жените. Губил съм много пъти. Бог знае. Така че, само ми кажи. Аз ще си отида. Няма да се обидя.

Професионална усмивка отново се появи на лицето на Сара и тя поклати глава, при което гъстата ѝ руса коса красиво подскочи.

— Извинявай. Не си отивай. Бях само изненадана. Това е всичко.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно.

Той погледна към всекидневната отвъд арката на антрето.

— Имаш хубаво апартаментче.

— Благодаря ти. — Тя отвори шкафа в антрето и извади отвътре една закачалка. — Позволи ми да ти взема палтото.

Той го свали и ѝ го подаде.

— Ръкавиците също — каза тя, след като закачи палтото в шкафа. — Ще ги сложа в джоба на палтото.

— Ръкавиците ще задържа — отвърна той.

Когато тя се обърна отново към него, той стоеше между нея и входната врата и държеше в дясната си ръка нож с автоматично острие.

— Махни това — каза тя.

— Какво каза?

— Казах да махнеш това.

Той се засмя.

— Настоявам — рече тя отново.

— Ти си най-хладнокръвната кучка, която някога съм срещал.

— Прибери ножа в джоба си и изчезвай оттук.

— Когато разберат, че ще ги разпоря, те всички говорят глупости — рече той, размахвайки ножа. — Но не вярвам някоя от тях *сериозно* да е мислела, че ще ме откаже от намерението. С изключение може би на теб.

Тя се отскубна от него и избяга във всекидневната. Сърцето ѝ биеше силно. Трепереше, но бе решила да не се поддава на страха. В

най-горното чекмедже на нощното си шкафче Сара държеше пистолет. Ако можеше да се добере до спалнята, да затвори и заключи вратата, тя би могла да го задържи отвън достатъчно дълго, за да стигне до пистолета.

С един скок той я настигна и улови за рамото.

Сара се опита да се отскубне, но той беше по-силен, отколкото изглеждаше. Пръстите му бяха като нокти на хищник. Бутна я назад и тя се блъсна в масичката за кафе, падна върху нея и удари бедрото си в един от масивните дървени крака. Пареща болка премина през нея.

Били стоеше над нея, насочил ножа и все така усмихвайки се.

— Копеле — каза тя.

— Има два начина да умреш, Сара. Можеш да се опиташ да бягаш и се съпротивляваш, принуждавайки ме да те убия сега, болезнено и бавно, или да ми се подчиниш, като отидеш в спалнята и ме позабавляваш. Обещавам ти после да умреш бързо и безболезнено.

„Не изпадай в паника — каза си тя. — Произлязла си от нищо и си постигнала всичко сама. Била си поваляна десетки пъти и в буквалния и в преносния смисъл и все пак си се изправяла. Ще успееш и сега, ще оживееш. Трябва. По дяволите, трябва!“

— Окей — каза тя и стана.

— Добро момиче — рече Били, държейки ножа в слабините ѝ. Той разкопча самото ѝ и плъзна свободната си ръка под тънката материя.

Тя затвори очи, когато той се доближи.

— Ще ти бъде приятно.

Внезапно тя го удари с коляно в чатала.

Макар ударът да не беше точен, той се олюля назад.

Сара грабна една настолна лампа и я хвърли върху него. Без да изчака резултата, тя изтича в спалнята и затвори вратата. Преди да успее да заключи, той натисна от другата страна и я открехна два, три инча.

Сара се опита да затвори отново, но той бе по-силен. Тя знаеше, че няма да може да удържи вратата повече от минута. Затова изчака и когато той натискаше най-силно и най-малко очакваше, пусна бравата и изтича към нощното шкафче.

Изненадан, Били влетя в стаята, почти падна.

Тя дръпна чекмеджето на нощното шкафче и извади пистолета, но той го изби от ръката ѝ. Пистолетът се удари в стената и падна далеч на пода.

„Защо не викаш? — попита се тя. — Защо не извика за помощ, докато можеше да задържиш вратата затворена? Сигурно никой нямаше да те чуе в този звукоизолиран апартамент, но поне си струваше да опиташ.“

Тя, обаче, знаеше защо не извика. Тя беше Сара Пайпър и никога през живота си не бе викала за помощ. Винаги бе решавала сама проблемите си. Винаги бе водила сама своите битки. Бе жилава и се гордееше с това. Тя не извика.

Сара беше ужасена, трепереща, парализирана от страх, но знаеше, че трябва да умре така, както бе живяла. Ако тя се предадеше хленчейки и скимтейки сега, когато нямаше никакъв шанс за спасение, щеше да изневери на целия си досегашен живот. Ако нейния живот трябваше да означава нещо, то тя трябваше да умре така, както бе живяла: твърда, горда и жилава.

Сара го заплю в лицето.

- Отдел „Убийства“.
- Искам да говоря с детектив.
- Как се казва?
- Който и да е детектив. Няма значение.
- Спешно ли е?
- Да.
- Откъде се обаждате?
- Няма значение. Искам един детектив.
- От мен се иска да взема вашия адрес, телефонен номер, име...
- Глупости! Свържете ме с някой детектив или ще затворя.

- Детектив Мартин е на телефона.
- Току-що убих една жена.
- Откъде се обаждате?
- От нейния апартамент.
- Какъв е адресът?
- Едно мило момиче.
- Как се казваше?
- Сара.
- Знаете ли фамилното ѝ име?
- Пайпър.
- Ще го кажете ли по букви?
- П-а-й-п-ъ-р.
- Сара Пайпър.
- Точно така.
- Как се казвате?
- Касапина.
- Какво е истинското ви име?
- Не възнамерявам да ви кажа.
- Да, ще го кажете. Затова се обаждате.

— Не. Обаждам се, за да ви кажа, че ще убия още много хора преди да се съмне.

— Кой?

— Една от тях е жената, която обичам.

— Как се казва?

— Бих желал да не я убивам.

— Тогава не я убивайте. Вие...

— Но аз мисля, че тя подозира.

— Защо ние да не...

— Ницше е бил прав.

— Кой?

— Ницше.

— Кой е той?

— Един философ.

— О-о.

— Бил е прав относно жените.

— Какво е казал за тях?

— Че те само ни пречат. Държат ни настрана от съвършенството. Цялата енергия, която влагаме, за тях е загубена напразно. Всичката тази прахосана сексуална енергия може да бъде използвана за друго, за мислене и учене. Ако не я прахосвахме за жените, бихме могли да еволюираме в това, в което сме предназначени да бъдем.

— А какви сме предназначени да бъдем?

— Опитвате се да проследите това обаждане, нали?

— Не, не.

— Да. Разбира се, че се опитвате.

— Не. Наистина, не.

— Аз ще изчезна оттук след една минута. Само исках да ви кажа, че утре ще разберете кой съм, кой е Касапина. Но вие няма да ме хванете. *Аз съм светкавицата от тъмния облак човек.*

— Нека се опитаме да...

— Сбогом, детектив Мартин.

В петък вечерта, в седем и половина, в Манхатън започна да вали ситен сух сняг. Не беше само преваляване, а истинска буря. Снегът падаше от черното небе и образуваше бледи, изменящи се шарки върху тъмните улици.

От своята всекидневна Франк Болинджър наблюдаваше как милионите мънички снежинки преминават в непрекъснат поток покрай прозореца. Снегът му доставяше безкрайно удоволствие. В навечерието на уикенда и особено при тази промяна на времето беше изключено някой друг, освен Харис и неговата жена да работят до късно в Боуъртън Билдинг. Той чувстваше, че шансовете да се добере до тях и безпрепятствено да изпълни плана си се бяха увеличи значително. Снегът му бе съучастник.

В седем и тридесет той взе палтото от гардероба, облече се и сложи пистолета в десния си джоб.

Болинджър не използваше своя полицейски револвер, защото куршумите можеха лесно да бъдат разпознати. Този пистолет беше компактен Валтер ППК.38, забранен за внос в Съединените Щати от 1968 година (сега за търговия в Съединените Щати се произвеждаше малко по-голям пистолет Валтер ППК/С, по-труден за криене от оригиналния модел). На него имаше заглушител, изработен от Валтер за използване от различни елитни европейски полицейски агенции. Дори с поставен заглушител пистолетът се прибираще лесно в дълбокия джоб на палтото. Болинджър беше взел оръжието от един мъртвец, при разследване на афера с наркотици и проституция. В момента, в който го бе видял, той знаеше, че трябва да го притежава и пропусна да съобщи за намирането му. Това беше станало преди близо една година и до тази вечер не бе имал случай да го използва.

В левия джоб на палтото Болинджър носеше кутия с петдесет патрона. Той не мислеше, че ще са му нужни повече от тези, които се намираха вече в магазина на пистолета, но не бе лошо да е подготвен за всякакви изненади.

Напусна апартамента като вземаше по две стъпала наведнъж, от нетърпение да започне преследването.

Навън зърнестият, носен от вятъра сняг, наподобяваше парченца матово стъкло. В нощта бурята ревеше между сградите и блъскаше клоните на дърветата.

Кабинетът на Греъм Харис, най-голямата от петте стаи на „Харис Пъбликейшън“, разположени на четиридесетия етаж на Боуъртън Билдинг, не приличаше на стандартен офис. Стаята беше облицована с плоскости от тъмно дърво (истинско дърво, а не фурнир) и имаше бежов таван. Тъмнозелени завеси от тавана до пода се връзваха с плюшения килим. За бюро служеше едно старо пиано марка „Стейнуей“, на което бяха извадени лирата и струните, а капакът бе изрязан и изравнен с рамката. Зад бюрото се издигаха етажерки, пълни с томове на тема ски спорт и алпинизъм. Светлината идваше от четири старомодни лампиони от керамика и стъкло със скрити електрически крушки. Върху бюрото имаше също и две красиви месингови лампи за четене. Една неголяма маса за съвещания и четири кресла заемаха подпространство пред прозорците. До външната врата имаше една богато гравирана британска стенна закачалка, а до вратата на приемната се намираше барче от рязано стъкло, скосени огледала и инкрустации. На стените имаше снимки на катерачи и една картина с маслени бои, изобразяваща снежен планински пейзаж. Стаята можеше да бъде работен кабинет в дома на пенсиониран професор, където се четат книги и пушат лули, а един шпаньол лежи свит в краката на господаря си.

Кони отвори облицованата със станиол кутия върху масата за съвещания. От пицата се вдигна пара и пикантен аромат изпълни кабинета. Виното беше изстудено. В пицарията тя беше помолила да държат бутилката в хладилник, докато стане готова пицата.

Изгладнели, те ядоха и пиха мълчаливо няколко минути.

— Подремна ли? — попита тя накрая.

— Както винаги.

— Колко дълго?

— Два часа.

— Добре ли спа?

— Като пребит.
— Не ти личи.
— Да съм пребит ли?
— Не ти личи, че си спал.
— Може би съм сънувал.
— Имаш черни кръгове под очите.
— Приличам на Рудолфо Валентино.
— Трябваше да се прибереш у дома и да си легнеш.
— И утре собственикът на печатницата да ме хване за гушата ли?
— Тези списания са *тримесечни*. Няколко дни по-рано или по-късно не са от значение.
— Ти разговаряш с един максималист.
— Не знаех това.
— Един максималист, който те обича.
Тя го целуна.

Франк Болинджър паркира колата си в една странична улица и измина пеша последните три пресечки до Боуъртън Билдинг.

Снегът бе не повече от четвърт инч, но ставаше все по-дебел, покриваше тротоарите и платното на улицата. Освен няколко таксита, които преминаха твърде бързо за пътните условия, по Лексингтън авеню нямаше никакво движение.

Главният вход на Боуъртън Билдинг беше двадесет фута по-навътре от тротоара. Той имаше четири въртящи се стъклени врати, три от които бяха вече заключени. Зад вратите, огромното, богато на декорации от мрамор, месинг и мед фоайе, беше обляно в топла кехлибарена светлина.

Болинджър потупа пистолета в джоба си и влезе. Над него, отстрани на входа бе монтирана телевизионна камера. Тя беше фокусирана на единствената незаключена врата.

Болинджър тропна с крак, за да отърси снега от обувките си и да даде време на камерата да го разгледа. Човекът в командната зала не би го намерил подозрителен, ако спокойно бе погледнал екрана.

Униформен пазач от охраната седеше зад една маса близо до първата група асансьори.

Болинджър отиде при него, излизайки от обсега на камерата.

— Добър вечер — каза той, а гласът му отекна злокобно в мраморните стени и високия таван.

— Нещо нередно ли има? — попита пазачът.

— Някой да работи до късно тази вечер?

— Само четирима.

— В един и същи офис ли са всичките?

— Не. Какво се е случило?

— Бих желал да чуя всичките четири имена — каза Болинджър, посочвайки отворената регистрационна книга върху масата.

— Почакайте да видя... Харис, Дейвис, Отс и Макдоналд.

— Къде мога да намеря Отс?

— На шестнадесетия етаж.

— Какво е наименованието на офиса?

— Кракмънт Импортс.

Лицето на пазача беше кръгло, бяло, с мустачки тип Оливър Харди. Когато изразяваше любопитство, мустачките почти изчезваха в ноздрите му.

— Кой е етажът за Макдоналд? — попита Болинджър.

— Същият. Шестнадесети.

— Заедно с Отс ли работи?

— Точно така.

— Само тези четиримата ли са?

— Само тези четиримата.

— Може би още някой е останал да работи до късно, без да знаете.

— Не е възможно. Всеки, който се качва нагоре след пет и половина, трябва да се подпише при мен. След шест часа ние минаваме по всеки етаж, за да видим кой е останал да работи до късно, после те ни се обаждат, като си отиват. Ръководството на сградата е установило стриктни противопожарни правила. Това е част от тях. — Той потупа регистрационната книга. — Ако някога стане пожар, ние знаем точно кой е в сградата и къде можем да го намерим.

— А какво ще кажете за персонала по поддръжката?

— Какво ви интересува?

— Портиери. Чистачки. Работи ли някой от тях сега?

— Не и в петък вечер.

— Сигурен ли сте?

— Разбира се, че съм сигурен — той беше видимо обезпокоен от разпита и се питаше дали трябва да отговаря. — Те идват утре за цял ден.

— А инженерът?

— Шилер. Той е дежурен през нощта.

— Сега къде е?

— Долу.

— Къде долу?

— Мисля, че проверява една от помпите на парното.

— Сам ли е?

— Да.

— Колко пазачи от охраната има още?

— Ще ми кажете ли най-после какво е станало?

— За бога, това е непредвидено обстоятелство — отвърна Болинджър. — Колко пазачи има още, освен вас?

— Само двама. Какво е непредвиденото обстоятелство?

— Има поставена бомба.

Устните на пазача затрепериха, а мустачките му сякаш щяха да паднат.

— Вие се шегувате.

— Бих желал да е така.

Пазачът стана от стола и излезе иззад масата.

В същото време Болинджър извади валтера от джоба.

— Какво е това? — попита пребледнял пазачът.

— Пистолет. Не се опитвайте да извадите вашия.

— Слушайте, тази бомбена заплаха... Аз не съм виновен за нея.

Болинджър се изсмя.

— Това е самата истина.

— Сигурен съм, че е.

— Хей... този пистолет е със заглушител.

— Да.

— Но полицаите не...

Болинджър го застреля с два изстрела в гърдите. Куршумите отхвърлиха пазача към мраморната облицовка. За момент той остана изправен, сякаш очакваше някой да премери височината му и я отбележи на стената, после се строполи на пода.

ЧАСТ ВТОРА
ПЕТЪК
8:00 — 8:30 ВЕЧЕРТА

Болинджър прескочи мъртвия полицай, огледа въртящите се врати. Там нямаше никой. Нямаше никой и на тротоара зад тях. Никой не беше видял убийството.

Движейки се бързо и спокойно, пхна пистолета в джоба си, сграбчи тялото за ръцете и го завлече на площадката между първите две групи асансьори. Сега всеки, който се приближеше до вратите, щеше да види само пустото фойе.

Мъртвецът се взираше в него. Мустачките изглеждаха като нарисувани върху горната му устна.

Болинджър обърна джобовете на пазача. Там намери няколко цента, смачкана петдоларова банкнота и връзка със седем ключа.

Той се върна в централната част на фойето. Знаеше, че не може да се доближи до вратата. Веднага попадеше под обсега на камерата. А ако хората при мониторите забележеха, че заключва вратата, щеше да възбуди любопитството им. Те трябваше да дойдат да видят какво става и той щеше да загуби предимството на изненадата.

Припомняйки си подробности от плановете, които беше изучавал в Сити Хол този следобед, Болинджър тръгна към задната част на фойето и зави в коридора вляво. Там имаше четири стаи. Втората отдясно, стаята на охраната беше с отворена врата.

Той се приближи възможно най-тихо, питайки се дали скърцането на мокрите му обувки звучи така силно и за пазачите, както за него.

Вътре двама мъже играеха карти и се оплакваха един на друг от работата си.

Болинджър извади пистолета от джоба на палтото и прекрачи прага.

Мъжете седяха пред малък пулт с три телевизионни екрана. Не гледаха мониторите, а играеха пинакъл^[1] на две ръце.

По-възрастният беше към петдесетте. Тромав и с посивяла коса, той имаше грапаво лице на професионален боксьор. Името му, Нийли, бе избродирано на лявото джобче на ризата. Той вдигна поглед към

Болинджър, без да посегне към пистолета си, както би трябвало да направи и попита без страх:

— Какво означава това?

Другият пазач, около тридесетгодишен, спретнат, с аскетично лице и бледи ръце се обърна да види какво бе привлякло вниманието на Нийли и Болинджър видя името, Фолкнър, избродирано на ризата му.

Той застреля първо Фолкнър. Протягайки двете ръце към разкъсаното си гърло, твърде късно, за да попречи на живота да излети от него, Фолкнър падна назад в креслото.

— Хей — извика дебелият Нийли и най-после успя да се изправи на краката си. Кобурът му беше закопчан, той се вкопчи в него, като трескаво се мъчеше да го разкопчае.

Болинджър стреля два пъти в Нийли. Нийли направи несръчен пирует, падна върху масата, събори я и се строполи на пода сред картите.

Болинджър провери пулса им.

И двамата бяха мъртви.

Той излезе от стаята и затвори вратата.

В предната част на голямото фоайе Болинджър заключи последната въртяща се врата и пусна ключовете в джоба си. После отиде до масата, седна на стола, извади кутията с патрони от левия джоб на палтото си и напълни отново магазина на пистолета.

Той погледна часовника си. Беше 8:10. Движеше се точно по разписанието.

[1] Вид игра на карти. — Бел.пр. ↑

- Пицата беше добра — каза Греъм.
- Виното също. Налей си още една чаша.
- Пих достатъчно.
- Само още малко.
- Не. Трябва да работя.
- По дяволите!
- Ти знаеше това, когато дойде.
- Опитвам се да те напия.
- С една бутилка вино ли?
- И после да те прелъстя.
- Утре вечер — каза той.
- Дотогава ще бъда заслепена от желание.
- Няма значение. Любовта е едно брайлово преживяване.

Тя трепна.

Той стана, обиколи масата и я целуна по бузата.

- Донесе ли си книга за четене?
- Една от мистериите на Неро Волф.
- Тогава чети.
- Може ли да те поглеждам от време на време?
- Какво има за гледане?
- Защо *мъжете* купуват списание *Плейбой* — попита тя.
- Ами аз няма да работя гол.
- Не е нужно да бъдеш гол.
- Хайде бе.
- Ти си секси дори облечен.
- Окей — съгласи се той, усмихвайки се. — Поглеждай ме, но

не говори.

- Може ли да се глезя.
- Глези се, ако трябва.

Той бе доволен от ласкателството, а тя бе във възторг от неговата реакция. Кони чувстваше, че постепенно ликвидира неговия комплекс за малоценност, махайки пласт след пласт.

Дежурният инженер беше набит рус мъж наближаващ петдесетте. Той носеше сиви работни панталони, риза на сиво-бялосини карета и пушеше лула.

Когато Болинджър слезе от фойето надолу по стъпалата, инженерът се сепна:

— Кой, по дяволите, сте вие?

В тона му се чувстваше лек немски акцент.

— Sie sind herr Schiller, nicht wahr^[1]? — попита Болинджър. Неговите дядо и баба бяха американци от немски произход. Беше езикът, на който бе проговорил и никога нямаше да го забрави.

Изненадан да чуе немска реч, обезпокоен от пистолета и смутен от усмивката на Болинджър, Шилер отвърна:

— Ja ich bin's.^[2]

— Es freut mich sehr Sie kennenzulernen.^[3]

Шилер извади лулата от устата си и стисна нервно устни.

— Die Pistole?^[4]

— Fur den Mord.^[5] — отвърна Болинджър и стреля два пъти.

Горе, на равнището на фойето, Болинджър отвори вратата право срещу стаята на пазачите и включи осветлението.

Тясната стая беше подредена с оборудване на телефонната и електроснабдителната компания. Таванът и стените бяха от неизмазан бетон. Два яркочервени пожарогасителя бяха окачени на място, където биха могли да бъдат достигнати.

Той отиде в далечния край на помещението при закрепените към стената квадратни метални шкафове. Капакът на всеки шкаф носеше отличителните знаци на телефонната компания. Въпреки че унищожаването на съдържанието би направило безполезни всички други електрически табла и спомагателни системи, никой от шкафовете не беше заключен. Във всеки от тях имаше по двадесет и шест малки прекъсвачи. Те всички бяха поставени на знака „включен“. Болинджър ги изключи един по един.

Отиде до една кутия с надпис „В случай на пожар“, счупи я и се позанима с жиците вътре.

Когато приключи с тази работа, той провери телефона в стаята на пазачите, който се намираше пред телевизионните екрани.

Нямаше никакъв сигнал. Почука по вилката. Отново никакъв сигнал.

Болинджър затвори и вдигна другия телефон. Тази линия също беше безмълвна.

Подсвирквайки си тихо, той влезе в първия асансьор.

В командното табло имаше две ключалки. Горната отваряше таблото за ремонт, а другата заключваше повдигателния механизъм.

Болинджър опита ключовете, които беше взел от мъртвия пазач. Третият пасна на долната ключалка.

Той натисна бутона за петия етаж. Номерът не светна, вратата не се затвори, асансьорът не помръдна.

Подсвирквайки си по-високо от преди, той заключи четиринадесет от оставащите петнадесет асансьора. Щеше да използва последния, за да отиде до шестнадесетия етаж, където работеха Отс и Макдоналд и по-късно до четиринадесетия етаж, където чакаха Харис и жената.

[1] Вие сте господин Шилер, нали? (немски). — Бел.пр. ↑

[2] Да, аз съм (немски). — Бел.пр. ↑

[3] Радвам се да се запозная с вас (немски). — Бел.пр. ↑

[4] Пистолетът? (немски). — Бел.пр. ↑

[5] За убийството (немски). — Бел.пр. ↑

Въпреки че Греъм не говореше, Кони разбираше, че нещо не е в ред. Той дишаше тежко. Тя вдигна поглед от книгата и видя, че той бе престанал да работи и се взираше в празното пространство с леко отворена уста и някак странно блестящи очи.

— Какво има?

— Нищо.

— Ти си бледен.

— Само малко ме боли глава.

— Ти трепериш.

Той не каза нищо.

Кони стана, остави книгата и отиде при него.

— Греъм?

— Всичко е наред. Вече съм добре.

— В продължение на една минута не беше добре.

— За една минута не бях — съгласи се той.

Тя взе ръката му. Беше леденостудена.

— Видение ли?

— Да — отвърна Греъм.

— За какво?

— За мен. Улучен от куршум.

— Това никак не е забавно.

— Аз не се шегувам.

— Ти никога не си имал видение, отнасящо се лично до теб.

Винаги казваше, че ясновидството действа само когато са включени други хора.

— Този път не.

— Може би бъркаш.

— Съмнявам се. Почувствах се сякаш ударен между раменете с ковашки чук. Беше ми изкаран въздуха. Видях се да падам. — Сините му очи се разшириха. — Имаше кръв. Много кръв.

Тя усети, че ѝ призлява. Греъм никога не беше бъркал и сега предсказваше, че ще бъде застрелян.

Той стисна здраво ръката ѝ, сякаш се опитваше да поеме част от силата ѝ.

— Да не искаш да кажеш улучен от куршум... и убит?

— Не зная — отвърна той. — Може би убит или може би само ранен. Куршум в гърба. Дотук е ясно.

— Кой го е направил... тоест, ще го направи?

— Мисля, че Касапина.

— Видя ли го?

— Не. Само едно силно усещане.

— Къде ще се случи това?

— На някакво място, което познавам добре.

— Тук ли?

— Може би...

— У дома ли?

— Може би.

Яростен порив на вятъра се блъсна в небостъргача. Прозорците на офиса затрептяха зад завесите.

— Кога ще се случи?

— Скоро.

— Нощес ли?

— Не мога да бъда сигурен.

— Утре ли?

— Възможно.

— В неделя ли?

— Не, по-скоро.

— Какво възнамеряваш да правиш?

Асансьорът спря на шестнадесетия етаж.

Болинджър използва ключа, за да го заключи преди да излезе. Кабинката щеше да остане където си беше, с отворени врати, докато му потрябваше отново.

По-голямата част от шестнадесетия етаж бе обгърната в мрак. Една флуоресцентна лампа отгоре осветяваше асансьорната ниша, а единствената светлина в коридора идваше от две слаби червени електрически крушки над аварийния изход в единия край на оградата.

Болинджър очакваше тъмнината. Той извади едно малко фенерче от вътрешния джоб на палтото си и го включи.

Десет малки търговски фирми имаха офиси на шестнадесетия етаж: шест от дясната страна и четири от лявата страна на асансьорите. Болинджър отиде надясно. След две стаи той откри врата, на която бяха изписани думите:

КРАКМЪНТ ИМПОРТС

Болинджър изгаси фенерчето и го прибра.

После извади пистолета.

Господи, помисли си той, всичко върви така гладко, така лесно. Веднага щом приключеше с „Кракмънт Импортс“, можеше да се насочи към главната си цел. Първо Харис. После жената. Ако беше красива... Е, той беше вече така изпреварил разписанието, че можеше да си позволи да изразходва един час за жената, ако тя заслужаваше това. Пълен с енергия, апетит и възбуда, той беше готов за жена. За жена, маса, пълна с добра храна и голямо количество хубаво уиски. Но най-вече жената. Той можеше да я изтощи, истински да я изтощи.

Болинджър опита бравата на вратата на „Кракмънт Импортс“. Не беше заключена.

Той влезе в приемната. Помещението беше мрачно. Единствената светлина идваше от съседната стая, чиято врата зееше полуотворена.

Болинджър отиде към снопа светлина, остана в него, вслушвайки се в разговора на мъжете във вътрешното помещение. Накрая бутна вратата и влезе вътре.

Те седяха на една маса за съвещания, отрупана с документи и папки. Бяха свалили саката и връзките си, а ръкавите на ризите им бяха навити. Ризата на единия беше синя, а на другия бяла. Те веднага видяха пистолета, но им бяха необходими няколко секунди да дойдат на себе си, преди да вдигнат очи към лицето му.

— Това място мирише на парфюм — рече Болинджър.

Те го следяха втренчено.

— Някой от вас ли се е парфюмирал?

— Не — отвърна синята риза. — Парфюмът е едно от нещата, които внасяме.

— Макдоналд някой от вас ли е?

Те погледнаха пистолета, спогледаха се и после отново погледнаха пистолета.

— Кой е Макдоналд? — попита Болинджър.

— Той е Макдоналд — каза човекът със синята риза.

— Той е Макдоналд — каза човекът с бялата риза.

— Това е лъжа — каза човекът със синята риза.

— Не. Той лъже — каза другият.

— Не зная какво искате от Макдоналд — каза човекът със синята риза. — Само не месете мен. Правете каквото искате с него и се махайте.

— Всесилни боже! — възкликна човекът с бялата риза. — Аз не съм Макдоналд. Вие търсите *него*, онзи кучи син там, а не мен!

— Това няма значение — засмя се Болинджър. — Аз съм тук също и за мистър Отс.

— За мен ли? — попита човекът със синята риза. — Кой, по дяволите, иска *аз* да бъда убит?

— Ти трябва да позвъниш на Предъски — каза Кони.

— Защо?

— За да си осигурим защитата на полицията.

— Няма полза.

— Той вярва в твоите видения.

— Зная.

— Ще ти осигури защита.

— Разбира се — каза Греъм. — Но не това имах предвид.

— Добре, обясни ми.

— Кони, аз се видях с куршум в гърба. Нещата, които виждам, *винаги* се случват. Никой не може да направи нищо, за да предотврати това.

— Предопределение не съществува. Бъдещето може да бъде променено.

— Може ли?

— Ти знаеш, че може.

Светлосините му очи се изпълниха със страх от преследване.

— Много се съмнявам — каза той.

— Не можеш да бъдеш сигурен.

— Но аз съм сигурен.

Тази негова позиция, тази готовност да приписва всички свои неуспехи на съдбата я безпокояха и тревожеха повече, отколкото каквото и да било друго. Това беше една особено гибелна форма на страхливост. Той отхвърляше всяка отговорност за своя собствен живот.

— Обади се на Предъски — каза тя.

Греъм сведе поглед и се взря в ръката ѝ, но изглежда не осъзнаваше колко здраво я стиска.

— Ако този човек дойде *вкъщи*, за да те убие, аз вероятно също ще бъда там — каза тя. — Мислиш ли, че ако възнамерява да те застреля, после просто ще си отиде и ще ме остави жива?

— Боже мой — прошепна той, шокиран при мисълта, че тя може да попадне под ножа на Касапина.

— Обади се на Предъски.

— Добре.

Той пусна ръката ѝ, вдигна слушалката и се заслуша за момент натискайки безразборно бутоните.

— Какво има?

— Няма сигнал за свободна линия — отвърна той, мръщейки се.

Греъм затвори телефона, почака няколко секунди отново вдигна слушалката.

— Все още нищо.

Те отидоха в приемната.

Телефонът там също не работеше.

— Странно — каза той.

Ударите на сърцето ѝ се учестиха.

— Да не би да дойде за теб тази вечер? — попита тя.

— Казах ти, че не зная със сигурност.

— Ти мислиш, че е прерязал телефонната линия.

Тя кимна утвърдително.

— Това е твърде пресилено — каза той. — Вероятно се касае за някаква повреда.

Тя отиде до вратата, отвори я и излезе в коридора. Той вървеше след нея, щадейки наранения си крак. В по-голямата част от коридора беше тъмно. Слаби червени аварийни светлини имаше във всеки край на коридора над вратите за стълбищата. На разстояние петдесет фута от тях едно петно мъждиво синя светлина маркираше асансьорната ниша.

На четиридесетия етаж цареше тишина, нарушавана само от дишането им.

— Не съм ясновидка — каза тя, — но имам някакво предчувствие. Аз усещам, Греъм, че нещо не е наред.

— На сграда като тази, телефонните линии са в стените. Извън сградата те са под земята. В този град всички линии са подземни. Как би могъл да стигне до тях?

— Не зная, може би *той* знае.

— Но това е рисковано.

— Рискувал е и преди. Десет пъти.

— Но не като този. Ние не сме сами. Пазачите от охраната са в сградата.

— Те са четиридесет етажа по-долу.

— Далече са — каза той. — Нека излезем оттук.

— Ние вероятно изглупяваме.

— Сигурно.

— Може би сме в безопасност тук, където се намираме.

— Може би.

— Ще взема палтата.

— Забрави палтата. — Той хвана ръката ѝ. — Ела. Нека идем при тези асансьори.

На Болинджър бяха необходими осем изстрела, за да убие Макдоналд и Отс. Те се опитваха да се скрият зад мебелите.

Докато ги убиваше обаче пистолетът му вече не стреляше безшумно. Никой заглушител не можеше да функционира при такова натоварване повече от дузина изстрели. Звукозаглушителните преградки и уплътнението се притискаха силно от куршумите и звукът се изплъзваше. Последните три изстрела прозвучаха като дрезгав лай на куче пазач със среден размер. Но това нямаше значение. Звукът не можеше да стигне до улицата или нагоре до четиридесетия етаж.

Той включи осветлението във външното помещение на „Кракмънт Импортс“. После седна на една кушетка, презареди магазина на валтера, развъртя заглушителя и го сложи в джоба си. Не искаше да рискува да повреди цевта с откъснали се от заглушителя стоманени нишки. Освен това в сградата не беше останал никой, който да чуе изстрелите, когато убие Харис и жената. А звукът от изстрелите, дадени на четиридесетия етаж, нямаше да може да проникне през стените и прозорците и да измине целия път надолу до Лексингтън авеню.

Той погледна часовника си. Беше 8:25.

Болинджър угаси осветлението, напусна „Кракмънт Импортс“ и тръгна по коридора към асансьора.

Осем асансьора обслужваха четиридесетия етаж, но никой от тях не работеше.

Кони натисна бутона за повикване на последния асансьор. Когато нищо не се получи, тя каза:

— Телефоните, а сега и това.

— Ние сме уловени в капан — каза Греъм, чиито бръчки около устата изглеждаха по-дълбоки и по-рязко очертани от обикновено на оскъдната студена флуоресцентна светлина. Лицето му приличаше на това на кабуки^[1], гримирано да представлява крайно безпокойство.

— Може би е само някаква обикновена авария — предложи тя. — Механична повреда. Може би точно сега я отстраняват.

— А телефоните?

— Може би е просто съвпадение.

Внезапно числата над вратата на асансьора пред тях започнаха да светват едно след друго: 16... 17... 18... 19... 20...

— Някой идва — каза Греъм.

Студени тръпки полазиха по гърба на Кони.

25... 26... 27...

— Може би това са пазачите от охраната — каза тя.

Той не отговори.

Кони искаше да се обърне и побегне, но не можеше да се помръдне. Числата я хипнотизираха.

30... 31... 32...

Тя мислеше за жените, лежащи в кървави чаршафи, жените с прерязани гърла и отрязани пръсти и уши.

33...

— Стълбите! — извика Греъм, стресвайки я.

— Стълбите ли?

— Аварийните стълбища.

— Какво?

— Ние ще трябва да слизаме надолу.

— Да се скрием няколко етажа по-надолу ли?

35...

— Не. По целия път надолу до фоайето.

— Това е твърде далеч.

— Там ще намерим помощ.

36...

— Може би не се нуждаем от такава.

— Нуждаем се от нея — каза той.

37...

— Но твоят крак...

— Не съм съвсем инвалид — отвърна рязко той.

38...

Той я сграбчи за раменете. Пръстите му ѝ причиняваха болка, но тя знаеше, че той не усеща колко грубо я е сграбчил.

— Хайде Кони!

39...

Разстроен от нейното колебание, Греъм я блъсна, изтласквайки я навън от асансьорната ниша. Тя залитна и за момент помисли, че ще падне, но той я задържа.

Когато вече бързаха по тъмния коридор, Кони чу как асансьорните врати се отварят зад нея.

След като излезе от асансьорната ниша, Болинджър видя двама души да се отдалечават, бягайки. Те не бяха нищо повече от призрочни фигури, зловещо очертани на фона на аварийната червена светлина в края на коридора.

Харис и жената ли бяха това? — питаше се той. Били ли са нащрек? Знаят ли кой съм аз? Как биха могли да разберат?

— Мистър Харис? — извика Болинджър.

Те спряха на две трети от пътя си по коридора пред отворената врата на „Харис Пъбликейшън“. Обърнаха се към него, но той не можеше да види лицата им, въпреки разливащата се над раменете им червена светлина.

— Мистър Харис, вие ли сте?

— Кой сте вие?

— Полиция — отвърна Болинджър и направи една крачка към тях. После още една. Докато се движеше, той извади портфейла със значката от вътрешния джоб на палтото. С асансьорната светлина зад гърба си, той знаеше, че те виждат повече, отколкото можеше да види той.

— Не се приближавате — каза Харис.

— Какво има? — попита Болинджър и спря.

— Аз не искам да се приближавате.

— Защо?

— Ние не знаем кой сте вие.

— Аз съм детектив Франк Болинджър. Имахме уговорена среща за осем и половина. Спомняте ли си?

Още една крачка. После още една.

„Уплашен е до смърт“, помисли Болинджър.

— Хей, какво става с вас? — попита ги той, усмихвайки се. — Защо сте така напрегнати? Вие ме очаквахте.

Болинджър пристъпи бавно, много бавно, сякаш да не изплаши животните.

— Как се качихте дотук? — попита отново Харис. — Асансьорите не работят.

— Грешите, качих се с асансьор.

Той държеше значката пред себе си в протегнатата лява ръка, надявайки се, че светлината отзад ще проблесне върху златното ѝ покритие. Беше вече изминал една пета от разстоянието между тях.

— Телефоните не работят — каза Харис.

— Така ли?

Крачка. Нова крачка.

Той пхна дясната ръка в джоба на палтото си и стисна дръжката на пистолета.

Кони не можеше да откъсне очите си от призрачната фигура, която непрекъснато се приближаваше към тях.

— Спомняш ли си какво каза в програмата интервю на Прайн? — попита го тихо тя.

— Какво? — гласът му беше дрезгав.

„Не позволявай да те завладее страха — помисли тя. — Не се предавай и остави на мен да се справя с положението.“

— В своето видение ти съзря, че полицията познава добре убиеца — каза тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Може би Касапина е полицай.

— Господи, точно така!

Той говореше така тихо, че тя едва го чуваше.

Болинджър продължаваше да се приближава. Беше едър мъж с тромава походка. Лицето му бе в сянка. Той скъси разстоянието между тях най-малко наполовина.

— Спрете там, където сте — каза Греъм, но в гласа му не се чувстваше нито сила, нито авторитет.

Все пак Болинджър спря.

— Мистър Харис, вие се държите много странно. Аз съм само един *полицай*. Знаете ли... вие се държите, сякаш току-що сте направили нещо, което искате да скриете от мен.

Той направи една крачка. Втора. Трета.

— Стълбището ли? — попита Кони.

— Не — отвърна Греъм. — Нямаме достатъчно преднина. С моя болен крак, той ще ни стигне за минута.

— Мистър Харис, какво си говорите двамата? — попита Болинджър. — Моля не шепнете.

— Тогава къде? — попита Кони шепнешком.

— Офисът.

Той я смушка и двамата се скриха бързо в издателството „Харис Пъбликейшън“, след което затръшнаха и заключиха вратата на приемната.

Секунда по-късно Болинджър блъсна с рамо вратата отвън. Тя потрепери в рамката си. Той яростно затропа с дръжката...

— Вероятно има пистолет — каза Кони. — И рано или късно ще влезе.

— Зная — кимна Греъм.

[1] Кабуки — актьор от японския театър. — Бел.ред. ↑

ЧАСТ ТРЕТА
ПЕТЪК
8:30 ВЕЧЕРТА — 10:30 ВЕЧЕРТА

Айра Предъски паркира в края на една редица от три дежурни коли и две полицейски лимузини, които блокираха половината от двупосочната улица. Въпреки че и петте коли бяха празни, двигателите им работеха, фаровете светеха, а на покривите им се въртяха червени сигнални светлини. Предъски излезе от колата си и я заключи.

Половининчовата снежна покривка правеше улицата да изглежда чиста и спретната. Като тръгна към жилищния блок, Предъски си затътри краката по тротоара, вдигайки пред себе си облаци сняг. Вятърът удряше сняг в гърба му, а студените снежинки влизаха във врата му. Той си спомни този февруари, когато беше на четири години и неговото семейство се премести в Олбъни, Ню Йорк, където беше видял първата снежна буря.

Един униформен патрул към тридесетте стоеше в дъното на външните стъпала към жилищния блок.

— Трудна ще ви бъде службата тази нощ — каза Предъски.

— Нямам нищо против. Обичам снега.

— Така ли? Аз също.

— Освен това, по-добре е да се стои тук на студа, отколкото горе в цялата тази кръв — добави патрулът.

Стаята миришеше на кръв, изпражнения и прах за откриване на отпечатащи.

Мъртвата жена лежеше на пода до леглото със свити като на хищно животно пръсти. Очите ѝ бяха отворени.

Двама лабораторни техници работеха около тялото, изучавайки го внимателно, преди да очертаят с тебешир положението му и да го изнесат.

Ралф Мартин беше следователят, който ръководеше разследването. Той беше топчест, напълно плешив, с рунтави вежди и очила с тъмни рамки. Избягваше да гледа към трупа.

— Касапина се обади в седем без десет — каза Мартин. — Ние незабавно се опитахме да ви се обадим вкъщи, но не успяхме да се свържем с вас преди осем часа.

— Телефонът ми беше изключен. Аз станах от леглото в осем и петнадесет. Бях нощна смяна. — Той въздъхна и се отвърна от трупа. — Какво каза той... този Касапин?

Мартин извади от джоба си два сгънати листа хартия и ги разгъна.

— Диктувах разговора, доколкото успях да си го спомня, а едно от момичетата го написа на машина.

Предъски прочете двете страници.

— Не ви ли подсказва кой друг възнамерява да убие тази нощ?

— Само каквото е написано.

— Това телефонно обаждане не е характерно за него.

— За него не е характерно и да убива две нощи подред — каза Мартин.

— А не е и в стила му да убива две жени, които се познават и работят заедно.

— Мислите ли, че Сара Пайпър е знаела нещо? — попита Мартин, вдигайки учудено вежди.

— Имате предвид дали е знаела кой е убил нейната приятелка ли?

— Да. Мислите ли, че е убил Сара, за да не би да проговори?

— Не. Той вероятно само е видял двете в Райнстоун Палас и не е могъл да реши коя от тях желае повече. Тя не е знаела кой е убил Една Моури. Залагам си живота, че е така. Разбира се, аз не съм най-добрият оценител на характери, който някога сте срещали. Твърде съм тъп, когато се отнася за хора. Бог знае. Тъп като пън. Но този път мисля, че съм прав. Ако знаеше, тя щеше да ми каже. Не беше от този тип момичета, които биха скрили подобно нещо. Тя беше открита. Пряма. Честна посвоему и дяволски мила.

Поглеждайки лицето на мъртвата жена, което беше изненадващо чисто от кръв и без петна сред така голямата мръсотия, Мартин каза:

— Тя наистина е била прелестна.

— Нямах предвид само външността ѝ — каза Предъски. — Тя беше един мил човек. — Мартин кимна. — Имаше мек джорджиански акцент, който ми напомняше за моето родно място.

— Родното ви място ли? — попита смутено Мартин. — Вие сте от Джорджия?

— Защо не?

— Айра Предъски от Джорджия?

— Там има евреи и славяни.

— Къде е тогава вашия акцент?

— Родителите ми не са родом от Юга, така че не са могли да ми предадат този акцент. А ние се преместихме в Севера, когато бях четиригодишен, преди да имам време да го усвоя.

Известно време те се взираха в мъртвата Сара Пайпър и в двамата техници, които се бяха навели над нея като египетски придружители на мъртвец.

Предъски се отвърна от трупа, извади носната си кърпа и се изсекна.

— Коронерът е в кухнята — каза Мартин. Лицето му беше бледо и мазно от пот. — Той каза, че иска да ви види, когато дойдете.

— Дайте ми няколко минути — рече Предъски. — Искам да поогледам малко тук и да поговоря с тези момчета.

— Имате ли нещо против, ако ви почакам във всекидневната?

— Не. Вървете.

— Тази служба е отвратителна — каза, свивайки рамена Мартин.

— Отвратителна е — съгласи се Предъски.

Изстрелът избумтя и отекна в тъмния коридор.

Ключалката се разтресе, а дървото се натроши от удара на куршума.

Бърчейки носа си от миризмата на изгорял барут и обгорен метал, Болинджър отвори разбитата врата. Приемната беше тъмна. Когато намери електрическия ключ и включи осветлението, той откри, че помещението беше напуснато.

„Харис Пъбликейшънс“ заемаше най-малката от трите анфилади на четиридесетия етаж. Освен вратата откъм коридора, през която беше влязъл, от приемната се отваряха още две други врати — едната отляво, другата отдясно. Стаите бяха пет, включително всекидневната. Това не оставяше за Харис и жена му много места за криене.

Той опита първо вратата отляво. Тя водеше към един коридор, който обслужваше три големи офиса: един за редактора и неговата секретарка, един за рекламния агент и един за двучленния художествен отдел.

Нито Харис, нито жената бяха в която и да е от тези стаи.

Болинджър беше невъзмутим, спокоен и в същото време силно развълнуван. Никой спорт не можеше да бъде и наполовина така драматичен и възнаграден, както преследването на хора. На практика, той се забавляваше повече от гонитбата, отколкото от убийството. Наистина, през първите няколко дни непосредствено след едно убийство, Болинджър получаваше по-голямо удоволствие, отколкото от преследването или самото убийство. Щом актът беше веднъж извършен и кръвта пролята, той се запитваше дали не е направил грешка, дали не е оставил след себе си следа, която да доведе полицията. Накрая, след като изминеше достатъчно време, за да бъде сигурен, че е офейкал безнаказано след убийството, той се изпълваше с едно чувство на задоволство, велика важност и неудържимо превъзходство също като магически еликсир, пълнеж една отдавна празна кана.

Другата врата свързваше приемната с работния кабинет на Греъм Харис. Тя беше заключена.

Той отстъпи назад и стреля два пъти в ключалката. Мекият метал се разкриви и разкъса, а във въздуха се завъртяха трески.

Болинджър все още не можеше да я отвори. Те бяха затиснали вратата от другата страна с тежка мебел.

Той се облегна на вратата и я натисна с всичка сила, но не можа да я помръдне. Все пак обаче успя да отмести малко невидимата мебел от мястото ѝ. Представи си, че тя е нещо високо и широко поне колкото вратата, но не твърде дебело. Може би беше библиотека. Нещо с висок център на тежестта. Той започна ритмично да насилва вратата: силен натиск, отпускане, силен натиск, отпускане, силен натиск... При всяко поклащане барикадата се накланяше все повече и повече, докато... падна навътре с трясък и звук от счупено стъкло.

Изведнъж въздухът се изпълни с миризма на уиски.

Болинджър се промъкна през вратата, която бе останала отчасти блокирана, прескочи античния шкаф, който бяха използвали като преграда и стъпи в локва скъпо уиски.

Лампите бяха запалени, но там имаше друга врата. Той отиде при нея и я отвори. Зад вратата се простираше мрачния коридор на четиридесетия етаж.

Докато си губеше времето да претърсва офисите, те се бяха изплъзнали в коридора по този обиколен път, печелейки няколко минути преднина.

Мъдро.

Но не достатъчно.

В края на краищата, те не бяха нищо друго, освен обикновена плячка, докато той бе майстор ловец.

Болинджър тихо се засмя.

Облян в червена светлина, той отиде до по-близкия край на коридора и отвори безшумно вратата към противопожарния изход. После пристъпи върху площадката на аварийното стълбище и затвори тихо вратата зад себе си. От тази страна на изхода гореше слаба бяла електрическа крушка.

Той чу стъпките им да отекват отдолу, усилены от студените бетонни стени.

Болинджър отиде до стоманения парапет и се взря в редуващите се пластове на светлина и сянка — площадки с окачени крушки и тъмни редици стълби. Пет или шест етажа по-долу, ръката на жената се появи върху парапета, но се движеше по-бавно отколкото би трябвало (Ако той беше на тяхно място, щеше да взима по две стъпала наведнъж или да се движи дори още по-бързо). Понеже отвореният център на стълбището беше много тесен (широк само един ярд), Болинджър не беше в състояние да вижда под ъгъл редиците стъпала под себе си. Можеше да види само извиващата се до безкрайност серпентина на парапета и нищо повече от бялата ръка на своята плячка. Една секунда по-късно ръката на Харис изплува от кадифените сенки в разливащата се от една площадка светлина. Той беше хванал парапета и слизайки надолу следваше жената през слабата светлина и отново в сянката.

За момент Болинджър реши, слизайки по стълбите зад тях, да ги застреля в гръб, но отхвърли тази мисъл почти веднага щом му хрумна. Те щяха да го чуят, че идва и най-вероятно щяха да се оттеглят от стълбището в търсене на място да се скрият или на някакъв друг път за бягство. Той не можеше да знае със сигурност на кой етаж щяха да напуснат стълбището, а не можеше да тича след тях и едновременно с това да следи ръцете им върху парапета.

Той не искаше да им загуби следите. Макар да нямаше нищо против едно интересно и сложно преследване, не му се искаше то да продължи цялата нощ, защото, първо, Били щеше да го чака в колата навън на уличката в десет часа и второ, искаше да има поне половин час време да прекара с жената, ако беше хубава.

Нейната бледа ръка се появи върху едно светло петно на парапета, следвана от ръката на Харис.

Те все още не се движеха достатъчно бързо.

Той се опита да преброи редиците стълби. Бяха от дванадесет до четиринадесет.

Значи те бяха шест или може би седем етажа по-долу.

Докъде бяха стигнали?

До тридесет и третия етаж?

Болинджър се отдели от парапета, отвори вратата и напусна стълбището. После се затича по коридора на четиридесетия етаж към асансьорната кабина, която използваше. Той я включи с ключа,

поколеба се за секунда и после натисна бутона за двадесет и шестия етаж.

За Кони стълбището изглеждаше безкрайно. Докато минаваше през редуващите се пурпурен мрак и бледа светлина, тя имаше чувството, че върви по една дълга пътека към ада, където Касапина изпълняваше ролята на хилещия се Цербер, тормозещ я непрекъснато по пътя надолу.

Застоялият въздух беше хладен. Въпреки това, тя се потеше.

Кони знаеше, че трябва да се движат по-бързо, но бяха възпрепятствани в бягството си от куция ляв крак на Греъм. В един момент тя беше почти завладяна от гняв, ядосвайки се на него, че е пречка за бягството им. Но в следващия момент яростта ѝ изчезна, оставяйки я изненадана от самата себе си и виновно изчервена. Тя мислеше, че никакъв натиск, колкото и да е голям, не би могъл да я накара да реагира така отрицателно спрямо него. Но изпълнена и почти погълната от инстинкта за оцеляване, тя явно бе способна на реакции и отношения, които би критикувала у другите. Екстремните обстоятелства можеха да променят която и да е личност. Това прозрение я принуждаваше да разбира и оценява страха на Греъм до степен, до която никога не ѝ се беше случвало преди. В края на краищата, той не беше *искал* да падне на Еверест и не беше се *молил* да се нарани. И наистина, вземайки предвид тъпата болка, от която страдеше, когато се опитваше да се изкачва или да слиза от повече от два реда стъпала, той реагираше на това предизвикателство дяволски добре.

— Ти върви напред — каза Греъм зад гърба ѝ, както беше казал вече няколко пъти. — Движиш се по-бързо.

— Ще спирам да те чакам — отвърна задъхана тя.

Ехото от ниските тонове на техните гласове беше зловещо, тихо и шипящо.

Тя достигна площадката на тридесет и първия етаж, почака го да я достигне и после продължи напред.

— Няма да те оставя сам. Двамата... имаме по-голям шанс срещу него... по-голям, отколкото би имал всеки от нас поотделно.

— Той има пистолет. Ние нямаме никакъв шанс.

Тя не отвърна нищо, а само продължи да слиза по стъпалата едно по едно.

— Продължавай — каза той, поемайки си дъх между фразите. — Ти ще се върнеш с... пазача от охраната... навреме, за да му попречите... да ме убие.

— Аз мисля, че пазачите са мъртви.

— Какво?

Тя не искаше да каже това, сякаш думите ѝ можеха да направят да стане така.

— Как иначе... той би минал покрай тях?

— Подписвайки се в книгата за регистрация.

— И да си остави името... за да го намери полицията ли?

— Исусе Христе! — възкликна той дузина стъпала по-долу.

— Какво?

— Ти си права.

— Не можем да разчитаме... на никаква помощ — каза тя. — Ще трябва просто да... да излезем извън сградата.

Някак си той откри нова сила в левия крак, когато достигна стълбищната площадка на тридесетия етаж, Кони не трябваше да го чака да я настигне.

Една минута по-късно звук като топовен гърмеж избумтя отдолу, спирайки ги в кръга слаба светлина на двадесет и деветия етаж.

— Какво беше това?

— Една от вратите противопожарния изход. Някой я блъсна... там, долу — отвърна Греъм.

— Той ли?

— Шшът.

Те стояха съвършено неподвижно, опитвайки се да чуят шума от движение над шума от собственото си учестено дишане.

Кони почувства като че ли кръгът светлина се свива около нея, намалявайки бързо до мъничка блестяща точка. Тя се страхуваше да бъде сляпа и безпомощна, лесна мишена в катраненочерната тъмнина. В съзнанието ѝ Касапина беше митологично същество от висока класа, което може да вижда на тъмно.

Когато овладяха дишането си, на стълбището стана тихо.

Твърде тихо.

Неестествено тихо.

— Кой е там? — попита накрая Греъм.

Тя подскочи, стресната от гласа му.

— Полиция, мистър Харис — отвърна човекът отдолу.

— Болинджър — промърмори под носа си Кони.

Тя беше при външния ръб на стъпалата и погледна надолу през парапета. Върху него, четири реда стълби по-долу, в слабата светлина само две или три стъпала нагоре от площадката, имаше мъжка ръка. Кони можеше да види също ръкава на неговото палто.

— Мистър Харис — каза Болинджър. Гласът му беше студен, глух и деформиран от затвореното пространство на стълбището.

— Какво искате? — попита Греъм.

— Красива ли е?

— Какво?

— *Красива* ли е тя?

— Коя?

— Вашата жена.

При тези думи Болинджър започна да се изкачва нагоре. Без да бърза. Лениво. Стъпало по стъпало.

Тя беше повече уплашена от неговото бавно и небрежно приближаване, отколкото ако се беше впуснала тичешком към тях. По този начин той им казваше, че те са в клопка и че има на разположение цялата нощ, за да ги залови, ако поиска да продължи толкова дълго преследването.

Само ако имахме пистолет, помисли си тя.

Греъм я хвана за ръката и те заизкачваха стъпалата по възможно най-бърз начин. Това не беше лесно и за двамата. Гърбът и краката я боляха. С всяко изминато стъпало Греъм или изскърцваше със зъби или изпъшкваше високо.

След като изминаха два етажа или четири реда стъпала, те се принудиха да спрат и починат. Той се наведе и започна да масажира своя непълноценен крак, а тя отиде до парапета и погледна надолу.

Болинджър беше на четири реда стъпала под тях. Очевидно бе тичал, когато ги беше чул да тичат, но сега отново беше спрял. Той се беше надвесил над парапета в петното светлина с пистолет в протегнатата дясна ръка.

— Хей, вие сте красива — подвижна той, усмихвайки се.

Тя изпищя и се дръпна.

Болинджър стреля.

Изстрелът мина нагоре в светлия отвор на стълбището, рикошира от най-горната част на парапета, удари се и в стената над главите им и рикошира още веднъж о стъпалата над тях.

Тя се вкопчи в Грeъм и той я прегърна.

— Бих могъл да ви убия — извика към нея Болинджър. — Не ви будалкам, мила. Но по-късно вие и аз много ще се забавляваме.

После той започна да се изкачва отново. Както преди. Бавно. Обувките му стържеха злоецо върху бетона: шъсс... шъсс... шъсс... шъсс... Той започна тихо да си подсвирква.

— Кучият му син не само ни преследва — каза гневно Грeъм. — Той си играе с нас.

— Какво ще правим?

Шъсс... шъсс...

— Не можем да се движим по-бързо от него.

— Но трябва.

Шъсс... шъсс...

Харис дръпна и отвори вратата на стълбищната площадка. Зад нея се простираше тридесет и първия етаж.

— Хайде — подкани я той.

Неубедена, че ще спечелят нещо с напускане на стълбището, но не можеща да предложи нищо по-добро, тя излезе от бялата светна и влезе в червената.

Шъсс... шъсс...

Грeъм затвори вратата и се прегърби до нея. Едната притискаща пръчка бе фиксирана в долния ѝ десен ъгъл. Той бутна пръчката надолу, докато гуменият връх на правата ѝ част се притисна здраво към пода и застопори вратата. Ръцете му трепереха, така че за момент изглеждаше като че ли не е в състояние да се справи дори с една така проста задача като тази.

— Какво правиш? — попита тя.

Той се изправи.

— Пръчката можеше и да не свърши работа, ако ѝ липсваше блокиращото лостче. Но тя го има. Виждаш ли прага на вратата? Той е с един инч по-висок от пода от двете страни. Когато той се опита да я

отвори, пръчката ще опре на прага. Върши почти същата добра работа като резе.

— Но той има пистолет.

— Няма значение. Не може да разбие с изстрели масивната метална врата на противопожарния изход.

Въпреки че беше ужасена, Кони изпитваше в същото време и облекчение, че Греъм е поел инициативата, макар и за кратко време и действа независимо от нейния страх.

Вратата затрака, когато Болинджър натисна дръжката от другата страна. Пръчката опря на прага, лостчето не се огъна и вратата отказа да се отвори.

— Той ще трябва да се качи или да слезе един етаж — каза Харис — и да дойде към нас по стълбището в другия край на сградата. Или да използва асансьора. Така печелим няколко минути.

Ругаейки, Болинджър разтресе вратата, влагайки цялата си сила. Тя обаче не поддаде.

— От каква полза са за нас няколко минути? — попита Кони.

— Не зная.

— Греъм, ще се измъкнем ли някога оттук?

— Може би не.

Д-р Ендрю Ендърби, медицинският екзаминатор на мястото на убийството, беше изискан, дори елегантен и изключително як за мъж над петдесетте. Гъстата му коса побеляваше на слепоочията. Имаше ясни кафяви очи, дълъг аристократичен нос и общо взето благородни черти. Прошарените му мустаци бяха големи и добре поддържани. Той носеше сив костюм с добре подбрани допълнения, което правеше небрежността в облеклото на Предъски още по-очевидна.

— Здравей, Еди — поздрави го Предъски.

— Номер единадесет — каза Ендърби. — Необичайно. Като номера пет, седем и осем — когато Ендърби беше възбуден, макар това да не се случваше често, той нямаше търпение да се изкаже, затова понякога говореше отсечено, на тласъци. — Видя ли това? — попита той, сочейки кухненската маса. — Няма петна от масло. Нито от конфитюр. Никакви трохи. Дяволски чисто. Още една фалшификация.

Лабораторните техници бяха разглобили устройството за смилане на отпадъци от тръбите под мивката.

— Защо? — попита Предъски. — Защото имитира, че е ял много, когато не е гладен?

— Аз зная защо. Сигурен съм в това.

— Тогава ми кажи — рече Предъски.

— Най-напред, знаеш ли, че съм психиатър?

— Ти си съдебен лекар. Патолог.

— Също и психиатър.

— Не знаех това.

— Учих медицина. Изкарах своя стаж като стажант. Специализирах оториноларингология. Не можах да издържа. Ужасен начин да си изкарваш прехраната. Семейството ми имаше пари. Нямахме нужда да работя. Продължих с обучението си по медицина. Станах психиатър.

— Тази работа трябва да е интересна.

— Страшно. Но аз не можах да издържа. Не можах да издържа общуването с пациентите.

— Защо?

— Да прекарваш по цял ден с група невротици. Започваш да чувстваш, че половината от тях трябва да бъдат заключени. Бързо се магнах от тази работа. Беше по-добре за мен и за пациентите.

— Бих казал, че е така.

— Известно време се помотавах и накрая, преди двадесет години станах патолог в полицията.

— Мъртвите не са невротици.

— Ни най-малко.

— И нямат болни уши, нос и гърло.

— Кое то означава, че не могат да ме заразят — каза Ендърби. — От тази служба, разбира се, не се печелят пари, но аз имам достатъчно. Работата е точно за мен, а аз също съм подходящ за нея. Моят опит като психиатър ми дава различна перспектива. Интуиция. Имам интуиция, каквато на други патолози може да липсва. Както интуицията, която имам тази нощ.

— Относно причината, поради която Касапина понякога консумира голямо количество храна, а понякога имитира такава консумация ли?

— Да — отвърна Ендърби. После си пое въздух и добави: — Това е така, понеже те са двама.

— Шизофрения ли? — попита Предъски, почесвайки се по главата.

— Не, не. Искам да кажа... че не само един човек убива жените. Убийците са *двама*. — Той триумфално се усмихна.

Предъски го погледна втренчено.

— Аз съм прав — каза Ендърби, удряйки с юмрук в отворената си длан. — Зная, че съм прав. Касапин номер едно е убил първите четири жертви. Убийството е отваряло апетита му. Касапин номер две е убил петата жена. Заклал я по същия начин както Касапин номер едно. Но той е бил съвсем малко по-мекосърдечен от първия Касапин. Убийството е *развалило* апетита му. Така че той е имитирал голямата консумация на храна.

— Защо си е правил този труд?

— Съвсем просто. Искал е да не остави съмнение относно убиеца. Искал е да мислим, че това е бил Касапина.

Предъски внезапно забеляза колко прецизно беше вързана вратовръзката на Ендърби. Той смутено докосна своята.

— Пардон. Извини ме. Не разбрах съвсем добре. Вината е моя. Бог знае. Но ти виждаш, че ние никога не сме казвали на вестникарите за станалото в кухните. Задържахме информация, за да сверим фалшивите признания с истинските, ако този човек, Касапин номер две иска да имитира истинския Касапин, как е възможно да знае за поведението на първия в кухните?

— Ти пропускаш същественото в моето обяснение.

— Сигурен съм, че го пропускам.

— Касапин номер едно и Касапин номер две се познават. Те вършат тези убийства заедно.

— Приятели ли са? — попита слисан Предъски. — Искаш да кажеш, че опитват да убиват... както други отиват да играят кегли, така ли?

— Не бих го казал по този начин.

— Те убиват жени и правят това да изглежда като работа на един човек ли?

— Да.

— Защо?

— Не зная. Може би, за да създадат сложен образ за личността на Касапина. По този начин ни дават картината на един убиец, който не прилича на никой от тях. Отклоняват ни от следата. Защиават се.

Предъски започна да се разхожда пред покритата с остатъци от храна маса.

— Двама психопати се срещат в един бар...

— Не непременно в бар.

— Те стават близки и сключват договор да избият всички жени в Манхатън.

— Не всички — поправи го Ендърби. — Но достатъчно.

— Съжалявам. Може би не съм много умен. Не съм достатъчно образован. Не съм лекар като теб. Не мога да смея това. Не разбирам как е възможно двама психопати да работят така гладко и ефективно съвместно.

— Защо не? Спомняш ли си избиването на семейство Тейт в Калифорния? Във фамилията Менсън имаше няколко психопати и

въпреки това, всички заедно работеха гладко и ефективно, извършвайки голям брой убийства.

— Те бяха заловени — напомни Предъски.

— Но твърде дълго бяха на свобода.

Шест търговски офиса заемаха тридесет и първия етаж на Боуъртън Билдинг. Греъм и Кони опитаха няколко врати, но всичките се оказаха заключени. Те знаеха, че и останалите са добре затворени.

Обаче в главния коридор, близо до асансьорната ниша, Кони откри една незаключена врата без табелка и я отвори. Греъм намери пипнешком електрическия ключ. Те влязоха вътре. Стаята беше приблизително десет фута дълга и шест или седем фута широка. Отляво имаше метална врата, която беше боядисана яркочервено, а от едната ѝ страна до стената имаше метли, четки и парцали. Отдясно, до стената бяха наредени стелажи с метални лавици, които бяха пълни с препарати за миене и чистене.

— Това е център за поддръжка — каза Греъм.

Кони отиде към червената врата. Тя пристъпи една крачка навън от помещението, държейки вратата зад себе си. Това, което видя, я изненада и развълнува.

— Хей, Греъм! Погледни!

Той не отговори.

Тя се върна обратно в стаята, обърна се и каза:

— Греъм, виж какво...

Той беше само на един фут от нея и държеше на височината на лицето ѝ голяма ножица. Греъм стисна инструмента в юмрука си по начина, по който се държи кама. Остриетата блестяха и приличаха на шлифовани скъпоценни камъни. Острите ѝ върхове отразяваха светлината...

— Греъм? — каза тя.

— Намерих я там, на лавицата — рече той, навеждайки надолу ножицата. — Мога да я използвам като оръжие.

— Срецу пистолет ли?

— Може би ще можем да му устроим клопка.

— Каква клопка?

— Ще го подмамим в място, където ще мога да го изненадам и където няма да има достатъчно време да използва проклетия пистолет.

— Например?

Ръката му трепереше. Светлината играеше върху остриетата.

— Не зная — отвърна отчаяно той.

— Ножицата няма да свърши работа — каза тя. — Освен това аз намерих изход от сградата.

Той вдигна поглед.

— Намери ли?

— Ела да видиш. Няма да имаш нужда от ножицата. Остави я.

— Ще погледна — каза той, — но ще задържа ножицата за всеки случай.

Тя се страхуваше, че когато той види пътя за бягството, ще предпочете да се срещне с Касапина въоръжен само с ножицата.

Греъм я последва през червената врата върху една оградена с парапет платформа, която беше само осемнадесет инча широка и четири фута дълга. Една лампа светеше отгоре. И други лампи се намираха на известно разстояние в едно особено на пръв поглед неидентифицируемо празно пространство. Те бяха окачени от страната на една от двете асансьорни шахти, които вървяха от парапета до покрива. Тя обслужваше четири кабинни, но и четирите бяха долу. Пред Кони и Греъм се люлееха дебели кабели. От тази страна и от срещуположната, на този приличащ на пещера кладенец, от покрива до партера, при етажите с нечетни номера, се отваряха други врати към други мънички платформи. Една от тях се намираше точно срещу Греъм и Кони и нейният вид ги караше да осъзнаят несигурността на мястото, където се намираха. Към стените от двете страни на шахтата бяха закрепени метални стъпенки — стълби, които свързваха вратите във всяка редица с другите изходи в същата редица.

Мрежата от стълби можеше да се използва за аварийни ремонтни работи или за придвижване на хора от заседнали асансьори в случаи на пожар, спиране на тока или друго бедствие. Една малка бяла електрическа крушка гореше над всяка врата, в противен случай шахтата би била в абсолютна тъмнина. Когато Кони погледнеше нагоре и особено когато погледнеше надолу от тридесет и първия етаж, поотдалечените лампи изглеждаха като че ли са по-нагъсто една до друга, отколкото по-близките. До дъното имаше много път.

— Това ли е изходът? — попита той с неравен глас.

Тя се поколеба и после каза:

— Можем да слизаме надолу.

— Не.

— Не можем да използваме стълбищата. Той ще ги наблюдава.

— Не това.

— Няма да е като планинско спускане.

Очите му се местеха бързо отляво надясно и пак обратно.

— Не.

— Ще имаме на разположение стълбата.

— И ще слизаме надолу тридесет и един етажа? — попита той.

— Моля те, Греъм. Ако тръгнем веднага, можем да успеем. Дори да открие, че това помещение по поддръжката не е заключено и дори да види тази червена врата... е, той може да не предположи, че имаме достатъчно нерви да слизаме надолу по шахтата. А ако ни види, можем да се махнем от стълбата и да напуснем шахтата през друга врата. Ще спечелим повече време.

— Не мога.

Той бе сграбчил с такава сила парапета с двете ръце, че тя нямаше да се изненада, ако метала се огънеше като хартия в тях.

— Греъм, какво друго бихме могли да направим? — попита тя раздразнено.

Той бе вперил поглед в бетонната пропаст.

Когато откри, че Харис и жената са застопорили вратата на противопожарния изход, Болинджър изтича два реда стълби надолу до тридесетия етаж. Възнамеряваше да използва този коридор, за да достигне далечния край на сградата, където би могъл да се изкачи по второто стълбище до тридесет и първия етаж и да опита вратата на другия противопожарен изход. При следващата площадка обаче върху сивата врата с шаблон бяха нанесени с черни букви думите „Холуфилд Ленд Мениджмънт“ — целият етаж принадлежеше на един-единствен обитател. Това равнище нямаше обществен коридор. Вратата към противопожарния изход можеше да се отвори само отвътре. Същото се отнасяше за двадесет и деветия и за двадесет и осмия етаж, които бяха владение на „Суит Сикстийн Козметикс“. Той опита и двата входа без успех.

Обезпокоен, че може да загуби следата на своята плячка, той забърза обратно към двадесет и шестия етаж. Това беше мястото, където първоначално беше влязъл на стълбището и където бе напуснал асансьорната кабина.

Когато отвори вратата на противопожарния изход и влезе в коридора, той си погледна часовника. Беше 9:15. Времето минаваше твърде бързо, неестествено бързо, сякаш вселената беше излязла от равновесие.

Бързайки към асансьорната ниша, Болинджър бръкна в джоба си за ключовете на мъртвия пазач. Бяха се закачили за хастара, когато ги дръпна, за да го освободи, те се изплъзнаха от ръката му и паднаха на килима.

Болинджър коленичи и ги затърси пипнешком в тъмнината. После се сети за фенерчето, но дори с негова помощ му беше необходимо повече от една минута време, за да намери ключовете.

Той стана и ядосан на себе си се запита дали Харис и жената го чакаха тук. После прибра фенерчето и извади пистолета от джоба си. Стоеше съвсем неподвижно и изследваше тъмнината. Ако те се криеха там, светлото петно покрай нишата щеше да очертае силуетите им.

Когато помисли върху това, той установи, че те не можеха да знаят на кой етаж е напуснал асансьора. Още повече че не можеха да слязат навреме тук, за да го изненадат.

Тридесет и първият етаж беше друга работа. Те можеха да имат време да му устроят клопка там. Можеха да го чакат при вратата на асансьора, където в този момент би бил най-уязвим.

Но нали *той* беше човекът с пистолета. Така че, какво ако го чакаха с импровизирани оръжия? Те не биха могли да имат шанс да го надвият.

В асансьора Болинджър мушна ключа в командното табло и включи веригата. После погледна часовника си. Беше 9:19.

Ако нямаше повече забавяния, той би могъл да убие Харис и все пак да му останат двадесет минути или половин час за жената.

Подсвирквайки си отново, Болинджър натисна бутон номер 31.

Лабораторните техници разглобиха устройството за смилане и изхвърляне на отпадъци, завиха го в един плътен бял гъвкав лист и го изнесоха от апартамента.

Предъски и Ендърби останаха сами в кухнята.

В антрето един стар часовник удари четвърт час: два тихи мелодични тона, закъснели с пет минути. Вятърът им акомпанираше, свирейки покрай стрехите точно над кухненските прозорци.

— Ако намираш за трудно възприемането на идеята за двама психопати, които работят така гладко съвместно — каза Ендърби, — тогава помисли върху възможността те да не са психопати от какъвто и да било вид, който сме срещали преди.

— В момента говориш като Греъм Харис.

— Зная.

— Касапина е душевноболен, но човек не би разбрал това, като го погледне, казва Харис. Или симптомите на неговата мания не се проявяват, или той знае как да ги скрива. Би минал успешно каквото и да е психиатрично изследване, каза Харис.

— Започвам да се съгласявам с него.

— Но казваш, че те са двама.

Ендърби кимна.

Предъски въздъхна. Той отиде до най-близкия прозорец и начерта контурите на един нож върху тънкия сиво-бял слой влага, който покриваше стъклото.

— Ако си прав, аз не мога да се придържам към своята теория, че той е само обикновен параноиден шизофреник. Вероятно един отделен убиец би могъл да действа в състояние на психична фуга^[1], но не и двама убийци едновременно.

— Те изобщо не страдат от никаква психична фуга — съгласи се Ендърби. — Тези мъже, и двамата, знаят точно какво правят. Никой от тях не страда от амнезия.

Предъски се обърна с гръб към прозореца и нарисувания нож, който бе започнал да става на резки от плъзгащите се надолу по

стъклото капчици вода и каза:

— Дали това е нов вид психоза или не, престъплението е познато. Сексуалните убийци са...

— Тези убийци не са сексуални — каза Ендърби.

— Ще повториш ли пак? — попита Предъски накланяйки глава на една страна.

— Тези убийци не са сексуални.

— Само дето убиват жени.

— Да, но...

— И първо ги изнасилват.

— Да. Това е убийство, *свързано* със секса. Но те не са сексуални убийци.

— Извинявай. Аз съм объркан. Вината е моя, а не твоя.

— Не сексът е мотивационната сила. Не той е цялата или главната причина да нападат жени. Но възможността от изнасилване е налице. Така че те се възползват от нея. Така или иначе, те убиват жените. От правна гледна точка не добавят нищо към риска, като първо ги изнасилват. Сексът стои на второ място. Те не убиват под въздействието на някакъв психосексуален импулс.

— Не разбирам как можеш да говориш така — каза Предъски, поклащайки глава. — Ти никога не си ги срещал. Какво доказателство имаш, че техните мотиви не са в основата си сексуални?

— Обстоятелствени — отвърна Ендърби. — Например начина, по който се гаврят с телата.

— Какво искаш да кажеш?

— Разглеждал ли си внимателно осакатяванията?

— Нямах друг избор.

— Добре. Откри ли някакви признаци за анално осакатяване?

— Не.

— За генитално?

— Не.

— Осакатяване на гърдите?

— В някои случаи те са отваряли корема и гръдния кош.

— А осакатяване само на гърдите?

— Когато е отварял гръдния кош...

— Искам да кажа, отрязвал ли е някога зърната или целите гърди на жените, както е правел Джак Изкормвача?

— Не — отвърна Предъски и израз на отвращение се появи на лицето му.

— Осакатявал ли е някога устата на някоя жертва?

— Устата ли?

— Отрязвал ли е някога устните?

— Не. Никога.

— Отрязвал ли е някога език?

— Господи, не! Енди, трябва ли да продължаваме по този начин? Това е ужасно и не виждам до какво ще доведе.

— Ако те бяха сексуални убийци — манияци с желание да осакатяват своите жертви, те щяха да осакатят някои от тези области.

— Анус, гърди, гениталии или уста ли?

— Безспорно. Поне една от тях. Вероятно всичките. Но те не са постъпвали така. В такъв случай, осакатяването е мисъл, която им идва наум. Няма никакъв сексуален подтик. Служило е само за прикритие.

Предъски затвори очи и ги притисна с върховете на пръстите си, сякаш се опитваше да потисне неприятни образи.

— За прикритие ли? — попита той. — Боя се, че не разбирам.

— За да ни впечатли...

— Полицията ли?

— Да. И вестниците.

Предъски отиде до прозореца, на който беше нарисувал ножа, избърса тънкия слой влага и се взря в снежната пелена при светлината на уличната лампа.

— Защо би искал да ни впечатли?

— Не зная. Но каквато и да е причината, каквото и да се крие зад желанието му да ни впечатли, *това* е истинската мотивация.

— Ако знаехме каква е тя, може би щяхме да сме в състояние да видим някакъв стил в убийствата и да го изпреварим.

— Почакай минутка — каза внезапно развълнуван Ендърби. — Един друг случай. Двама убийци. Работещи заедно. Чикаго. Хиляда деветстотин двадесет и четвърта. Убийците са били двама млади мъже. И двамата синове на милионери. На възраст към двадесетте.

— Леополд и Люб.

— Познаваш ли случая?

— Само бегло.

— Те убили едно момче. Боби Франкс. Четиринадесетгодишно. Син на друг богаташ. Те нямали нищо против него. Никоя от обичайните причини. Никакъв класически мотив. Вестниците писаха, че било резултат на силна възбуда. Много кърваво убийство. Но причината да убият Франк била друга. Много по-голяма от възбудата. Един философски идеал.

— Извинявай — каза Предъски, отвърщайки се от прозореца, — трябва да съм пропуснал нещо. Не виждам смисъл в това. Какъв философски идеал?

— Те са се мислели за специални. Супермени. Първите от една раса. Идол на Леополд е бил Ницше.

— Един от цитатите на стената в спалнята е може би от Ницше — каза, мръщейки се, Предъски, — а другият от Блейк. Миналата нощ имаше един цитат от Ницше написан с кръв върху стената в апартамента на Една Моури.

— Леополд и Лъоб. Невероятна двойка. Те са мислели, че извършването на перфектно престъпление е доказателство, че са супермени. Те са мислели, че безнаказаното офейкване след извършването му е *доказателство* за по-висш разум, за по-висше умение.

— Били ли са хомосексуалисти?

— Да, но това не направи Боби Франкс жертва на сексуално убийство. Те не са го били изнасилили. Никога не са имали каквото и да било намерение за това. Мотивировката им не е била сексуално влечение. В никакъв случай. То е било, както го е нарекъл Лъоб, „едно интелектуално упражнение“.

Въпреки вълнението си, Ендърби забеляза, че копчетата за ръкавели на ризата му не се подаваха от ръкавите на сакото. Той изтегли ръкавелите един по един навън, докато не се показаха на обичайния половин инч. Макар да беше работил известно време в изцапаната с кръв спалня и после в обърнатата с главата надолу кухня, нямаше върху себе си дори едно петънце.

С гръб към прозореца и облегнат на перваза му, осъзнавайки своите собствени износени обувки и измачкани панталони, Предъски каза:

— Трудно схващам. Трябва да си търпелив с мен. Познаваш ме. Понякога съм бавен. Но ако тези две момчета, Леополд и Лъоб, са

считали убийството за интелектуално упражнение, тогава те са били луди. Не са ли били луди?

— В известен смисъл. Луди със своята собствена сила. И реалната, и въображаемата.

— А външно изглеждали ли са луди?

— Изобщо не.

— Как е възможно това?

— Спомни си. Леополд е бил завършил колежа, когато е бил седемнадесетгодишен. Имал е коефициент на интелигентност равняващ се на двеста или почти толкова. Бил е гений. Също и Льоб. Те са били достатъчно умни, да не разказват своите фантазии относно Ницше, както също и да скрият грандиозните представи за себе си.

— Какво е щяло да се случи, ако те са били подложени на психиатрични тестове?

— Психиатричните тестове в хиляда деветстотин двадесет и четвърта не са били добре разработени.

— Но ако тогава е имало тестове така сложни както днешните, щяха ли Леополд и Льоб да ги преминат успешно?

— Може би дори отлично.

— Имало ли е други като Леополд и Льоб от хиляда деветстотин двадесет и четвърта насам?

— Не, доколкото ми е известно, във всеки случай, не точно същите.

— Членовете на фамилията Менсън убиваха по съмнителни политически и религиозни причини. Те мислеха, че Менсън е Христос. Мислеха, че убивайки богат ще помогнат на потъпкания. Абсолютна лудост. Помисли и за някои други убийци, особено за масовите. Чарлз Старкуедър, Ричард Спек, Алберт де Салво. Всички бяха психопати. Те всички бяха подтиквани от психози, които са се развили и закрепили в тях и бавно са ги завладявали още от детските им години. В детските години на Леополд и Льоб очевидно не е имало никакви сериозни травми, които биха могли да доведат до поведение на психопат. Никакви черни семена, които да дадат плод по-късно.

— Значи, ако под маската на Касапина се крият двама души — каза отчаяно Предъски, — ние имаме една нова двойка Леополд и Льоб, убиващи, за да покажат своето превъзходство.

Ендърби започна да се разхожда.

— Може би — каза той. — А може би и нещо повече. Нещо по-сложно от това.

— Като например?

— Не зная, но чувствам, че случаят не е точно същият като този с Леополд и Лъоб. — Той отиде до масата и се взря в остатъците от храната, която никога не е била ядена. — Обади ли се на Харис?

— Не — отвърна Предъски.

— А трябваше. Той се е опитвал да получи образа на убиеца. Не е имал никакъв късмет. Може би, защото се е опитвал да си представи само едно лице. Кажи му, че има *двама* убийци. Може би това ще му помогне. Може би накрая ще успее да се справи със случая.

— Ние *не знаем* дали са двама. Това е само една теория.

— Все пак му кажи — настоя Ендърби. — С какво може да навреди тя?

— Трябваше да му я кажа нощес. Наистина щях да го направя. Но просто не мога — каза Предъски. — Заради този случай е изоставил работата си. Вината е моя. Непрекъснато му се обаждам, говоря му и го притискам по този повод. Той работи до късно, опитвайки се да влезе в графика на работата си. Не искам да го безпокоя.

В антрето до входната врата старият часовник удари половин час. Отново с пет минути закъснение.

— Скоро ще стане десет часа — каза Предъски, поглеждайки ръчния си часовник. — Трябва да си вървя.

— Да си вървиш ли? Тук има да се върши работа.

— Работното ми време изтече.

— Нощна смяна ли беше?

— Да.

— Никога не съм предполагал, че ще имаш нещо против малко извънреден труд.

— Е, точно бях станал от леглото. Приготвих си спагети, когато от щаба ми се обадиха за този случай. Не успях да хапна и една хапка. Умирам от глад.

— Доколкото те познавам, не си спомням да съм те виждал някога да ядеш готвено — поклати глава Ендърби. — Винаги се задоволяваш със сандвичи, за да не прекъснеш работата си, докато се храниш. А вкъщи си готвиш спагети. Нуждаеш се от съпруга, Айра.

— Съпруга ли?
— Другите мъже си имат.
— Но аз? Шегуваш ли се?
— Ще бъде добре за теб.
— Енди, погледни ме.
— Гледам те.
— Погледни ме по-отблизо.
— Е и?
— Ти трябва да си спял.
— Какво трябваше да видя?
— Коя порядъчна жена би се омъжила за мен?
— Не ми говори обичайните си глупости, Айра — отвърна с усмивка Ендърби. — Зная, че зад тези самоосъдителни приказки ти криеш своето уважение към себе си.
— Ти си психиатърът.
— Точно така. Не съм нито заподозрян, нито свидетел и не можеш да ме очароваш с това хленчене.
Предъски се ухили.
— Обзалагам се, че доста жени са си падали по този твой пресметнат поглед на малко момче.
— Няколко — призна неохотно Предъски. — Но никога *подходящата* жена.
— Кой ти говори тук за *подходящата*? Повечето мъже са щастливи да се задомят и с полуподходящата.
— Но не и аз — отвърна Предъски и погледна отново часовника си. — Аз наистина трябва да вървя, ще се върна около полунощ. Дотогава вероятно Мартин още няма да е свършил разпита на другите наематели. Сградата е голяма.
Ендърби въздъхна, сякаш всички неприятности на света лежаха само на неговите плещи.
— Ние ще бъдем тук — каза той. — Поръсване на мебелите с прах за вземане на отпечатъци и почистване на килима за косми и влакна. Нищо няма да открием, но здравата ще поработим. Циркът се повтаря.

[1] Състояние, при което човек върши неща, без да ги съзнава и без след това да си спомня за тях. — Бел.пр. ↑

Кракът на Греъм се подхлъзна на стъпенката.

Макар да продължаваше да се държи здраво с двете ръце, той изпадна в паника. Започна като обезумял да размахва крака към стълбата, сякаш тя бе жива и той трябваше с ритници да я принуди да му се подчини, преди отново да стъпи здраво върху нея.

— Греъм, какво не е наред? — попита Кони от стълбата над него.
— Греъм?

Гласът ѝ го отрезви. Той престана да рита и увисна на ръцете си, докато успокои дишането и докато избледнеят живите спомени от Еверест.

— Греъм?

Той потърси с краката една стъпенка и я намери след няколко секунди, които му се сториха часове.

— При мен всичко е наред — отвърна Греъм. — Подхлъзнах се, но вече съм окей.

— Не гледай надолу.

— Не съм погледнал и няма да гледам.

Той потърси следващата стъпенка, стъпи върху нея и продължи слизането.

Греъм се чувстваше като трескав. Косата на врата му беше влажна. Потта оросяваше със ситни капчици челото му, украсяваше като с бисери веждите, щипеше ъгълчетата на очите, стичаше се по бузите и придаваше солен вкус на устните му. Въпреки изпотяването, той чувстваше, че му е студено и потръпваше, докато слизаше надолу по дългата стълба.

Греъм така силно усещаше празнотата зад гърба си, сякаш тя беше опряла между плешките му нож.

На тридесет и първия етаж Франк Болинджър влезе в складовото помещение с препарати за поддържане на чистотата в сградата.

Той видя червената врата. Някой беше свалил резето, което бе закрепено към нея, така че тя беше открехната на един или два инча. Веднага се досети, че Харис и жената бяха минали оттук.

Но защо вратата беше открехната?

Това беше като пътепоказател. Даваше му знак.

Нащрек за клопка, той напредваше предпазливо, държейки пистолета в дясната ръка. Лявата ръка държеше през цялото време протегната пред себе си за в случай че те се опитат да блъснат вратата в лицето му. Болинджър затаи дъх при тези няколко стъпки, вслушвайки се за най-лекия звук, освен тихото скърцане на собствените му обувки.

Нищо. Тишина.

Той използва върха на обувката си да повдигне резето, после дръпна вратата, за да я отвори и излезе на малката платформа. Имаше само време да установи къде се намира, когато врата се затвори зад него и всички лампи в шахтата угаснаха.

Отначало Болинджър помисли, че Харис е дошъл зад него в помещението за поддръжка. Но когато побутна вратата, тя не беше заключена, а когато я отвори, всички лампи светнаха отново. Аварийното осветление не светеше двадесет и четири часа в денонощието. Включваше се само когато някой от обслужващите шахтата входи беше отворен. Ето защо Харис беше оставил вратата открехната. Болинджър беше впечатлен от системата светлини, платформи и стълби. Не всяка сграда, издигната през 20-те беше съобразена по проекта с евентуални аварийни положения. На практика, дяволски малко небостъргачи, построени от войната насам, можеха да се похвалят с някакви обезопасяващи осигуровки. В онези дни се очакваше човек да чака в заседналия асансьор, докато последният бъде ремонтиран, без значение дали ремонтът ще отнеме десет часа или десет дни. А ако асансьорът не можеше да бъде ремонтиран, рискуваше да бъде свален с ръчно управляеми механизми или да изгние в него.

Колкото повече прекарваше в сградата, толкова по-дълбоко проникваше в нея и толкова по-очарователна я намираше. Тя не беше с мащаба на онези истински гаргантюански стадиони, музеи и небостъргачи, които Хитлер беше замислил за „супер расата“ точно преди и по време на първите дни от Втората световна война. Но тогава

великолепните сгради на Хитлер изобщо не бяха реализирани в камък и зидария, докато тази сграда беше издигната. Той започна да има усещането, че хората, които бяха я проектирали и построили, са били богове. Болинджър намери своята оценка за странна, защото знаеше, че ако му бе позволен достъп до коридорите и офисите през деня, когато сградата беше пълна с хора и кипеше усилена работа, той нямаше да забележи грандиозния размер и високия стил на конструиране. Човек взема за дадено това, което е обикновено, а за нюйоркчани няма нищо необикновено в една административна сграда на четиридесет и два етажа. Сега обаче напусната за през нощта, сградата изглеждаше невероятно огромна и сложна. В уединение и тишина човек имаше време да размишлява върху нея и да види колко е великолепна и необикновена. Той беше като микроб, който броди през вените и вътрешностите на едно живо същество, на един почти неизмерим мастодонт.

Той се чувстваше в съюз с умовете, които можеха да измислят подобен монумент. Той беше един от тях, автор и шейкър^[1], един повисш човек.

Олимпийското естество на сградата и на създалите я архитекти бяха докоснали една чувствителна струна в него, бяха засилили усещането му за неговия собствен специален божествен произход. Преизпълнен с чувство за слава, той бе по-непоколебим от всякога да убие Харис и жената. Те бяха животни. Въшки. Паразити. Поради чудатия ясновидски дар на Харис, те бяха заплаха за Болинджър. Те се опитваха да го откажат от полагащото му се по право място в историята: постепенното, но непрекъснато ускоряващо се издигане на новите хора.

Той бутна резето към пода, за да задържи вратата отворена, а лампите запалени. После отиде до ръба на платформата и се взря надолу по стълбата.

Те бяха три етажа по-долу. Жената отгоре беше с няколко стъпки по-близо до него. Харис под нея вървеше първи. Никой от двамата не поглеждаше нагоре. Те сигурно бяха почувствали моментната загуба на светлина и бяха разбрали значението ѝ. Греъм и Кони бързаха към следващата платформа, където можеха да излязат от шахтата.

Болинджър коленичи и опита парапета. Беше здрав. После се облегна на него, използвайки го като обезопасяващ хамут, предпазващ го от прекатурване и смърт.

Болинджър не искаше да ги убие тук. Мястото и методът на убийство бяха изключително важни тази вечер. Тук те щяха да паднат на дъното на кладенеца и това щеше да развали схемата, която заедно с Били бяха обсъждали този следобед. Той не беше тук само да ги убие по какъвто и да е начин. Трябваше да ги ликвидира по определен начин. Ако успееше да го направи, полицията щеше да бъде объркана и заблудена, а жителите на Ню Йорк щяха да започнат да преживяват едно спираловидно нарастване на господството на ужас, какъвто не бяха виждали и в най-лошите си кошмари. Той и Били бяха изработили един дяволски умен гамбит и той не би го изоставил, докато имаше шанс да го проведе съгласно плана.

Часът беше десет без петнадесет. След петнадесет минути Били щеше да бъде отвън на уличката и щеше да чака само до десет и половина. Болинджър виждаше, че вероятно няма да има време за жената, но беше съвсем сигурен, че ще бъде в състояние да проведе плана за четиридесет и пет минути.

Освен това, той не знаеше как изглежда Харис и чувстваше, че го плаши мисълта да убие човек, чието лице никога не е виждал, също като да убиеш някого в гръб. Този вид убийство дори на животно или на една въшка като Харис, не съвпаднаше с образа на Болинджър за супермен. Той обичаше да среща жертвата си лице в лице, да се приближава към нея, така че поне да има някаква опасност.

Номерът беше да ги принуди да излязат от шахтата, без да ги убие. Да ги закара на друго място, където ще може да проведе плана. Той насочи пистолета надолу, прицели се встрани от главата на жената и натисна спусъка.

Изстрелът експлодира. Оглушителният шум атакува Кони от всички страни. Над заглъхващото ехо тя можеше да чуе шума от рикоширащия между стените надолу по шахтите куршум.

Положението беше толкова нереално, че тя се питаше дали това не става в нейното съзнание. Допускаше, че е възможно да е в болница и всичко това да е продукт на едно трескаво въображение, видение на лудостта.

Слизайки по стълбата, тя непрекъснато се улавяше, че тихо мърмори. Понякога това бяха разбъркани фрази, а понякога поредици от напълно безсмислени звуци. Стомахът ѝ се преобръщаше като риба върху мокър док. Вътрешностите ѝ потрепераха. Тя се почувства така, сякаш куршумът беше влязъл в нея и вече я разкъсваше.

Болинджър стреля отново.

Звукът от изстрела изглеждаше по-малък от предишния. Ушите ѝ бяха намалили чувствителността си и още звъняха от първата експлозия.

За една жена, която беше преживяла малък емоционален и никакъв физически ужас в живота си, тя се държеше изненадващо добре.

Кони погледна надолу и видя Грейм да пуска стълбата с една ръка и да сграбчва парапета, ограждащ платформата. Той махна единия си крак от стълбата, поколеба се, накланяйки се под рискован ъгъл и започна да го връща обратно, но изведнъж намери кураж и стъпи на ръб на платформата. За момент той остана разкрячен, борейки се със своя собствен ужас и опитвайки се да вземе решение коя от двете плочки на безопасност да избере. Тя се готвеше да му извика, за да го подтикне да продължи, когато накрая той се освободи напълно от стълбата, залюля се на ръба на платформата, сякаш щеше да падне, после възстанови равновесието си и прекрачи през парапета.

Кони слезе последната дузина стъпенки много по-бързо и достигна платформата, когато Болинджър стреля за трети път. Тя изтича през червената врата, която Грейм държеше отворена за нея и влезе в помещението за поддръжка на двадесет и седмия етаж.

Първото нещо, което Кони видя, беше кръвта по панталоните му. Представляваше ярко петно с големината на сребърен долар и блестеше върху сивата тъкан.

— Какво се случи? — попита тя.

— Това беше в джоба ми — каза той, повдигайки ножицата. — Два етажа по-горе, когато за малко щях да падна, остриетата пробиха хастара и се забиха в бедрото ми.

— Дълбока ли е раната?

— Не.

— Боли ли?

— Не много.

— По-добре я остави.
— Не още.

Болинджър ги наблюдаваше, докато напуснаха шахтата. Те бяха излезли две платформи по-долу. Понеже вход имаше на всеки втори етаж, те бяха излезли на равнището на двадесет и седмия.

Той се изправи и забърза към асансьора.

— Ела — каза Греъм. — Нека изтичаме към стълбището.

— Не. Ние трябва да се върнем нагоре по шахтата.

Лицето му изразяваше недоверчивост, а в очите му се четеше страдание.

— Това е лудост!

— Той няма да ни търси в шахтата. Поне в продължение на две минути. Ние можем да се изкачим два етажа и после да използваме стълбището, когато той се върне да провери шахтата.

Тя отвори червената врата, през която бяха влезли само преди секунди.

— Не зная дали ще мога да направя отново това — усъмни се той.

— Разбира се, че ще можеш.

— Ти каза *нагоре* по шахтата ли?

— Точно така.

— Ние трябва да слизаме надолу, за да избягаме.

Тя поклати глава. Косата ѝ имаше формата на тъмен ореол.

— Спомняш ли си какво казах за нощните пазачи?

— Те може би са мъртви.

— Ако Болинджър ги е убил, за да може на спокойствие да ни преследва, не би ли заключил и сградата? Какво ще стане, ако стигнем до фойето с Болинджър по петите ни и открием, че вратите са заключени? Преди да успеем да счупим стъклото и да излезем, той ще ни убие.

— Но пазачите може да не са мъртви. Може да е минал някак покрай тях.

— Можем ли да поемем този риск?

— Мисля, че не — отвърна той, мръщейки се.

— Не искам да стигнем до фойето, докато не бъдем сигурни, че имаме голяма преднина пред Болинджър.

— И така, ние се качваме. С какво е по-добро това?

— Не можем да си играем на котка и мишка с него на разстояние равняващо се на двадесет и седем етажа. Следващия път, когато ни хване в шахтата или на стълбището, той няма да допусне никакви грешки. Но ако не разбере, че се качваме нагоре, ние ще можем да редуваме достатъчно дълго шахтата със стълбището в продължение на тринадесет етажа, за да успеем да достигнем твоя офис.

— Защо там?

— Защото няма да ни търси там. — Очите на Греъм не бяха разширени от страх, както преди малко. Бяха се присвили при преценката на положението. Въпреки съпротивата му, желанието да оцелее нахлуваше в него. Първите признаци на предишния Греъм Харис оставаха невидими, прониквайки през неговата страхова черупка.

— Накрая Болинджър ще разбере какво сме направили — каза той. — Ще ни намери само след около петнадесет минути.

— Достатъчно време, за да помислим за друг изход — рече тя. — Хайде, Греъм. Губим твърде много време. Ще пристигне всяка секунда на този етаж.

По-малко неохотно, отколкото първия път, но все още без ентузиазъм, той я последва в асансьорната шахта.

На платформата каза:

— Ти върви първа. Аз ще държа ариергарда, така че да не те съборя от стълбите, ако падна.

По същата причина Греъм беше настоял да върви първи, докато слизаха надолу.

Тя го прегърна и целуна, след което се обърна и започна да се катери.

Веднага щом излезе от асансьора на двадесет и седмия етаж, Болинджър изследва стълбището в северния край на сградата. То беше пусто.

Той изтича по дължината на коридора и отвори вратата към южното стълбище. Остана на площадката почти цяла минута, вслушвайки се напрегнато за някакво движение. Не откри нищо.

Отново в коридора, той започна да търси някоя незаключена врата на офис. Накрая реши, че може да са се върнали обратно в асансьорната шахта. Той намери помещението за поддръжка. Червената врата беше откритата.

Болинджър се приближи предпазливо както преди. Докато той отваряше тази врата, шахтата зад нея беше изпълнена със звука от една друга затваряща се врата.

На платформата той се наведе над парапета и се взря надолу към главозамайващата дълбочина, питайки се коя ли от вратите бяха използвали.

Колко ли етажа преднина бяха спечелили?

Дявол да го вземе!

Ругаейки високо с преплитащи се между краката му поли на палтото, Болинджър се върна към южното стълбище, за да провери дали не са там.

През това време те бяха изкачили два реда стълби по северното стълбище, като Греъм потрепваше от болка при всяко стъпало. Болката преминаваше от стъпалото до бедрото на болния му крак. Той напрягаше стомаха си в очакване на всяко сътресение. Болеше го вече целия корем. Ако беше продължил да се движи и катери след падането си на Монт Еверест, както го съветваха лекарите да прави, той можеше да бъде във форма и сега. Тази вечер Греъм беше наказал краката си с ходене повече, отколкото за цяла година преди. Сега плащаше с болки за пет години бездействие.

— Движи се по-бързо — каза Кони.

— Опитвам се.

— Използвай парапета възможно най-добре. Изтегляй се по него.

— Колко далеч отиваме?

— Още един етаж.

— Цяла вечност.

— След това ще се върнем обратно към асансьорната шахта.

Той харесваше повече стълбата в шахтата, отколкото стълбището. На стълбата можеше да използва здравия си крак и да се изтегли с двете ръце, за да запази другия крак от цялата тежест. А на стълбището, ако изобщо не използваше болния крак, Греъм трябваше да подскача от стъпало на стъпало, което ставаше твърде бавно.

— Още един ред — каза окуражаващо тя.

Опитвайки се да излъже себе си като измине колкото се може по-голямо разстояние преди болката да се пренесе от крака в мозъка, той се заклатушка с възможно най-голяма скорост нагоре. Това превърна болката в силно страдание. Трябваше да намали скоростта, но продължи да се движи.

Болинджър стоеше на площадката, вслушвайки се за звук от южното стълбище.

Нищо.

Той погледна над парапета и присвивайки очи се опита да погледне през пластовете тъмнина, които изпълваха пространствата между площадките.

Нищо.

Болинджър се върна в коридора и изтича към северното стълбище.

[1] Член на религиозна секта. — Бел.прев. ↑

Били влезе в уличката. Колата му направи първите следи в новия сняг.

Зад Боуъртън Билдинг се простираше един обслужващ сградата двор с дължина четиридесет фута и широчина двадесет фута. Към него се отваряха четири врати. Една от тях беше голяма, зелена гаражна врата за канцеларски инвентар и други неща, които бяха твърде големи, за да минат през главния вход. Над зелената врата една лампа хвърляше студена светлина върху каменните стени, редиците кофи за боклук, чакащи да бъдат изпразнени сутринта, и върху снега. Сенките бяха рязко очертани.

От Болинджър нямаше и следа.

Готов да напусне при първия признак за опасност, Били вкара колата на заден ход в дворчето. Той изключи фаровете, но не и двигателя. После свали прозореца само на един инч, за да го предпази от изпотяване.

Тъй като Болинджър не излезе да го посрещне, Били погледна часовника си. Беше 10:02.

Облаци сняг се въртяха по уличката пред него. В дворчето, извън главната сила на вятъра, снегът беше относително спокоен.

Дежурните патрулни коли провеждаха инцидентни проверки в лошо осветлени задни улички като тази, бидейки винаги нащрек за професионални крадци с покрити коли, джебчий с полуобрани жертви и прелъстител с полупокорени жени. Но не и тази нощ. Градските униформени патрули бяха заети другаде. Повечето от тях се занимаваха с разчистването след обичайните автомобилни инциденти при лошо време, а една трета от дежурните вечерна смяна се бяха покрили в любимите си скривалища на някоя странична улица или някой парк, пиеха кафе (а в някои случаи и нещо силно) и говореха за спорт, и жени, готови да отидат на работа само ако радиодиспечерът започне много да настоява.

Били отново погледна часовника си. Беше 10:04.

Щеше да чака още точно двадесет и шест минути. Нито една минута по-малко и със сигурност нито една минута повече. Така беше обещал на Дуайт.

Още веднъж Болинджър достигна асансьорната шахта, точно когато се беше изпълнила със звука от друга затваряща се към нея врата.

Той се наведе над парапета и погледна надолу. Нямаше нищо, освен други парапети, други платформи, други електрически крушки за аварийно осветление и много тъмнина. Харис и жената ги нямаше там.

Болинджър се беше уморил да играе на криеница с тях, да лети като стрела от стълбище до стълбище и до шахтата. Потеше се порядъчно. Ризата под палтото се беше залепила за тялото му. Той напусна платформата, отиде към асансьора, активира го с ключа и натисна бутона с означение „фоайе“.

На партера той свали тежкото палто и го хвърли до асансьорните врати. Пот се стичаше по врата и се спускаше към средата на гърдите му. Той не сваляше ръкавиците. Появилите се по челото му капчици пот избърса с опакото на лявата ръка и после с ръкава на ризата.

Скрит от погледа на всеки, който би се приближил до входните врати, Болинджър се облегна на мраморната стена в края на нишата, образувана от четирите групи асансьори. От това положение той можеше да вижда две бели врати с изписани дебели черни букви върху тях — едната в северния край, а другата в южния край на фоайето. Това бяха изходите от стълбищата. Когато Харис и жената излезеха през някоя от тях, той щеше да пръсне проклетите им мозъци. О, да. С най-голямо удоволствие.

Накуцвайки по коридора на четиридесетия етаж към светлината, която идваше от отворената врата на приемната на издателството „Харис Пъбликейшънс“, Харис видя кутията за противопожарната аларма. Тя беше със страна приблизително девет инча и външните ѝ ръбове бяха наравно със стената. Металната рамка на кутията беше боядисана червено, а лицевата ѝ страна беше стъкло.

Той не можеше да разбере, защо не беше помислил за нея по-рано.

Кони, която беше пред него, установи, че той е спрял.

— Какво има? — попита тя.

— Погледни тук.

Тя се върна.

— Ако я пуснем в действие — каза Греъм, — тя ще доведе отдолу пазачите от охраната.

— Ако не са мъртви.

— Дори ако са мъртви, тя ще доведе бързо пожарната команда. Планът на Болинджър ще бъде развален.

— Той може би няма да бяга, когато чуе сирените. В края на краищата, ние знаем името му. Той може да остане да ни убие и после да се промъкне покрай пожарникарите.

— Може — съгласи се Греъм, ставайки несигурен при мисълта да бъде дебнат през тъмните коридори, изпълнени със звънящи и гърмящи сирени.

Те се взряха през стъклото в стоманения лост за включване на алармата, който проблясваше в червената светлина.

Той почувства надеждата като успокоително, освобождаващо напрежението в раменете му, шията и лицето. За първи път от цялата вечер, той започна да мисли, че те биха могли да избягат.

После си спомни видението. Куршумът. Кръвта. Той щеше да получи куршум в гърба.

— Вероятно сирените ще вият толкова високо, че ние няма да го чуем, ако той тръгне след нас — каза тя.

— Но действието им ще е двупосочно — отвърна енергично Греъм. — Болинджър също няма да ни чува.

Тя притисна върховете на пръстите си към хладната повърхност на стъклото, поколеба се за момент и после си дръпна ръката.

— Добре, но няма чукче, с което да счупим стъклото. — Тя повдигна веригата, с която трябваше да бъде закрепено чукчето към кутията. — Какво ще използваме вместо него?

Усмивайки се, той извади ножицата от джоба си я вдигна високо, сякаш беше талисман.

— Аплодисменти, аплодисменти — каза тя, започвайки да чувства достатъчно надежда, за да си позволи една малка шега.

— Благодаря.

— Бъди внимателен — каза тя.

— Отдръпни се назад.

Тя се дръпна.

Греъм държеше ножицата за затворените остриета. Той счупи тънкото стъкло, използвайки тежката дръжка като чук. Няколко парчета се задържаха упорито към рамката. И така, за да не се пореже, той ги отчупи, преди да пхне ръката си в плитката кутия и да дръпне стоманения лост от зелено на червено.

Никакъв шум.

Никакви сирени.

Тишина.

Исусе Христе!

— О, не — каза тя.

Френетично, с проблясващия в него пламък на надеждата, той бутна лоста обратно нагоре към зеления белег и после го блъсна отново надолу.

Пак нищо.

Болинджър беше прерязал проводниците на противопожарната аларма също така старателно, както беше направил това с телефоните.

Чистачките се движеха напред-назад, избърсвайки снега от предното стъкло. Ритмичното тъмп-тъмп-тъмп му лазеше по нервите.

Били погледна през рамо през задното стъкло, към зелената гаражна врата и после към другите врати.

Времето беше 10:15.

Къде, по дяволите, беше Дуайт?

Греъм и Кони отидоха към художествения отдел на списанието в търсене на нож и други остри чертожни помагала, които биха били подобри оръжия от ножицата. В средното чекмедже на голямото метално бюро на художествения директор Греъм намери чифт подобни на скалпел инструменти с остри ръбове като бръснач.

Когато вдигна поглед от чекмеджето, той видя, че Кони е потънала в мислите си. Тя стоеше точно от вътрешната страна на

вратата и се взираше в пода пред един светлосин фотографски екран. Екипировки за катерене (навити на кравай въжета, питони^[1], карабини, обувки за катерене, подплатени с пух найлонови якета и може би още тридесетина други принадлежности) лежаха в безпорядък на купчина пред него.

— Виждаш ли какво намерих? — попита той, вдигайки високо находката си.

Кони не прояви интерес.

— Какво ще кажеш за тези неща? — попита тя, сочейки екипировките за катерене.

— В това издание ние пускаме справочник на купувача — отвърна Греъм, излизайки иззад бюрото. — Всяко от тези неща беше фотографирано за статията. Защо питаш? — После лицето му светна. — Няма значение. Разбирам защо. — Той клекна пред купа и взе един пикел. — Това е по-добро оръжие от чертожния инструмент.

— Греъм?

Той вдигна поглед.

Изражението на лицето ѝ беше особено — представляваше комбинация от озадачаване, страх и учудване. Въпреки че определено мислеше за нещо интересно и важно, сивите ѝ очи не показваха какво минава през ума ѝ.

— Нека не бързаме да се бием с него — каза тя. — Можем ли да обмислим изцяло нашите възможности за избор?

— Точно за това сме тук.

Тя пристъпи в късото антре, наклони глава и се вслуша за Болинджър.

Греъм стана, готов да използва пикела.

Кони установи със задоволство, че нищо не се чува, освен тишината и се върна в стаята.

— Помислих, че си чула нещо — каза той, навеждайки пикела.

— Направих го само от предпазливост. — Тя хвърли поглед на екипировката за катерене, преди да седне на ръба на бюрото. — Като помисля, струва ми се, че има пет различни неща, които можем да направим. Номер едно, можем да не мърдаме, а да се опитаме да се бием с Болинджър.

— С това — каза Греъм, повдигайки пикела.

— И с каквото и да е друго оръжие, което успеем да намерим.

— Ние ще направим клопка и ще го изненадаме.
— Аз виждам два проблема при този подход.
— Пистолетът.
— Това със сигурност е единият.
— Ако сме достатъчно ловки, няма да му дадем възможност да стреля.
— По-важното е — каза тя, — че никой от нас не е убиец.
— Бихме могли само да го зашеметим.
— Ако го удариш по главата с този пикел, ти със сигурност ще го убиеш.
— Ако трябва да избирам между това дали да бъда убит, или да убия, мисля, че ще бъда в състояние да избира второто.
— Може би. Но ако се поколебаеш в последния момент, ние ще бъдем мъртви.
Той не се обиди от ограничената ѝ вяра в него. Знаеше, че не заслужава пълното ѝ доверие.
— Ти каза, че можем да направим пет неща.
— Номер две, ние можем да се опитаме да се скрием.
— Къде?
— Не зная. Можем да потърсим офис, който някой е забравил да заключи, да влезем вътре и да заключим вратата след нас.
— Никой не е забравил.
— Вероятно *можем* да продължим да играем на котка и мишка с него.
— Колко дълго?
— Докато новата смяна пазачи не намери мъртвите.
— Ако той не е убил пазачите, тогава новите няма да знаят какво става тук, горе.
— Точно така.
— Освен това аз мисля, че те работят на дванадесетчасови смени четири дни в седмицата. Познавам един от нощните пазачи. Чувал съм го да проклина дългите смени. Така че, ако поемат дежурството в шест вечерта, те няма да го приключат преди шест сутринта.
— Още седем и половина часа.
— Времето е твърде дълго, за да играем на котка и мишка в асансьорната шахта и на стълбището. Особено с този мой болен крак.

— Номер три — продължи тя. — Ние можем да отворим един от прозорците на офиса и да викаме за помощ.

— От четиридесетия етаж ли? Дори при хубаво време не можеш да бъдеш чута от тротоара. При този вятър не би могла да бъдеш чута дори от разстояние два етажа.

— Зная това. И на всичко отгоре никой не би излязъл да върви пеша в нощ като тази.

— Тогава защо го предлагаш?

— Номер пет ще те изненада — каза тя. — Когато стигна до него, искам да си разбрал, че съм мислила върху всеки друг възможен изход.

— Какво гласи номер пет?

— По-напред номер четири. Отваряме прозорците на офиса и изхвърляме мебели на улицата, опитвайки се да привлечем вниманието на някой, който минава с кола по Лексингтън.

— Ако някой изобщо кара кола в такова време.

— Може би някой кара. Някое такси например.

— Но ако изхвърлим едно кресло, ние няма да сме в състояние да изчислим резултата от вятъра върху него. Няма да можем да изчислим къде ще падне. Какво ще стане, ако счупи предното стъкло на минаваща кола и убие някой?

— Мислих върху това.

— Не можем да го направим.

— Зная.

— Какво гласи номер пет?

Тя слезе от бюрото и отиде до купчината екипировки за катерене.

— Ще трябва да се екипираме с тези неща.

— Да се екипираме ли?

— Обувки, якета, ръкавици, въжета. Всичко.

Той беше объркан.

— Защо?

Очите ѝ бяха широко отворени като на уплашена кошута.

— За да се спуснем надолу.

— Как надолу?

— Надолу от външната страна на сградата. По целия път до улицата.

[1] Питон — клин с ухо. — Бел.ред. ↑

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
ПЕТЪК 10:30 ВЕЧЕРТА
СЪБОТА 4:00 СУТРИНТА

Точно в десет и тридесет Били изкара колата от служебния двор зад небостъргача.

През изминалия половин час снеговалежът се беше засилил, а вятърът бе станал съвсем опасен. Падащата в лъчите на фаровете пелена от ситни като пращинки сухи снежинки беше плътна почти като мъгла.

Колелата избуксуваха върху заледения паваж, когато той се изтегляше на страничната улица от устието на тясната уличка. Колата поднесе към далечния тротоар. Били завъртя волана в посока на плъзгането и успя да спре малко преди да се блъсне в спрелия до бордюра голям товарен камион.

Той бе карал твърде бързо и го бе почувствал в последния момент при опасността от сблъскване. Това не беше характерно за него. Били беше предпазлив човек и никога небрежен. Никога. Почти се беше ядосал на себе си за това, че беше загубил контрол над колата.

Били караше към авенюто. Светофарите светеха зелено, а най-близката кола беше на три-четири пресечки от него. Една самотна двойка фарове мъждукаше, прониквайки през падащия сняг. Той зави по Лексингтън.

След триста фута Били стигна до главния вход на Боуъртън Билдинг. Папрат и цветя, отглеждани в едно двадесет фута дълго правоъгълно бронзово сандъче украсяваха каменните гравюри над четирите въртящи се врати. Зад входа се виждаше част от огромното фойе, а то изглежда беше пусто. Той караше близо до бордюра в ивицата за паркиране, движейки се съвсем бавно и изучавайки сградата, тротоарите и побелялата улица в търсене на някакъв признак на неприятност, но не откри никакъв.

Независимо от това, планът беше провален. Нещо там, вътре, не беше станало както трябва. Ужасно, ужасно не както трябва.

Щеше ли Болинджър да проговори, ако бъдеше заловен? — питаше се неспокойно Били. *Ще ме замеси ли и мен?*

Той трябваше да отиде на работа, без да е разбрал колко лошо се е провалил Дуайт, без да знае дали Болинджър ще бъде задържан от полицията или не (а може би вече е арестуван?). Чувстваше, че ще му бъде трудно да се концентрира върху работата си тази нощ. Но ако възнамеряваше да си изработи алиби, за да контрира възможно признание от страна на Дуайт, трябваше да бъде спокоен тази вечер, както бе характерно за него и така изчерпателен и усърден, както тези, които го познаваха очакваха да бъде.

Франклин Дуайт Болинджър ставаше неспокоен. Обливаше се в рядка мазна пот. Пръстите го боляха от непрекъснатото здраво стискане на пистолета. Той беше наблюдавал изхода от стълбището повече от двадесет минути, но нямаше никаква следа от Харис и жената.

Били си беше отишъл вече, а графикът бе провален. Болинджър се надяваше, че ще успее да спаси плана, но в същото време знаеше, че това е невъзможно. Положението беше се променило до следното: да ги заколи и да се маха.

Къде е Харис? Питаше се той. Беше ли почувствал, че го чака тук? Беше ли използвал проклетото си ясновидство, за да предвиди действията му?

Болинджър реши да чака още пет минути. После щеше да бъде принуден да ги потърси.

Взирайки се навън от прозореца на офиса в зловещата панорама на връхлитани от снега здания и неясни светлини, Греъм каза:

— Това е невъзможно.

— Защо е невъзможно? — попита стоящата до него Кони и сложи ръка на рамото му.

— Просто е невъзможно.

— Обяснението ти не е достатъчно добро.

— Не мога да се катеря.

— Не става дума за катерене нагоре.

— Какво?

— Става дума за спускане.

— Няма значение.

— Може ли да бъде направено?

— Може, но не от мен.

— Ти се изкачваше по стълбата в шахтата.

— Това е различно.

— По какво се различава?

— Освен това, ти никога не си се катерила.

— Ти ще ме научиш.

— Не.

— Сигурно ще можеш.

— Не можеш да се учиш върху отвесната стена на една четиридесететажна сграда по време на снежна буря.

— Ще имам дяволски добър учител — каза тя.

— О, да. Някой, който не се е катерил пет години.

— Ти все още знаеш как. Не си забравил.

— Излязъл съм от форма.

— Ти си силен мъж.

— Забравяш моя крак.

Тя се отвърна от прозореца и отиде отново при вратата, за да може да се вслушва за Болинджър, докато говори.

— Спомняш ли си, когато по сградата на Абъркромби и Фич се беше катерил човек, за да рекламира едно ново въже от катераческата екипировка?

Той не откъсваше погледа си от прозореца. Беше хипнотизиран от нощта.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти каза тогава, че това, което прави човека, не е чак толкова трудно.

— Така ли казах?

— Ти каза, че сградата с нейните первази и корнизи е лесна за катерене в сравнение с почти всяка планина.

Греъм не отвърна нищо. Той си спомняше, че й беше казал така и знаеше, че е бил прав. Но тогава не предполагаше, че някога ще бъде принуден да прави същото. Образи от планината и болничните стаи изпълваха съзнанието му.

— Тази екипировка, която избра за справочника на купувача...

— Какво?

— Тя е най-добрата, нали?
 — Най-добрата или почти.
 — Ние ще бъдем идеално екипирани.
 — Рисуваме да умрем.
 — Ще умрем, ако останем тук.
 — Може би, не.
 — Аз мисля, че ще умрем. Абсолютно съм сигурна.
 — Трябва да има някаква друга възможност.
 — Аз вече ти ги описах.
 — Може би ние *ще можем* да се скрием от него.
 — Къде?
 — Не зная, но...
 — Не можем да се крием седем часа.
 — По дяволите, това е лудост!
 — Може ли да измислиш нещо по-добро?
 — Дай ми време.
 — Болинджър ще бъде тук всеки момент.
 — Скоростта на вятъра на равнището на улицата трябва да е четиридесет мили в час. Поне при поривите му. Петдесет мили в час е на тази височина.
 — Ще ни издуха ли?
 — Ще трябва да се борим с него за всеки инч.
 — Няма ли да закрепим въжетата?
 — Да, но... — започна той и се отвърна от прозореца.
 — А няма ли да си сложим тези неща? — попита тя, посочвайки два обезопасяващи хамута, лежащи най-отгоре на купчината принадлежности за катерене.
 — Навън ще бъде дяволски студено, Кони.
 — Ще облечем подплатените с пух якета.
 — Но нямаме ватирани панталони. Ти си с обикновени джинси. Аз също. Колкото и да ни предпазват от студа, ще бъде също като че ли сме голи от кръста надолу.
 — Аз издържам на студ.
 — Не много дълго време. Не такъв като този.
 — Колко време ще ни е нужно, за да стигнем до улицата?
 — Не зная.
 — Ти трябва да имаш *някаква* представа.

— Един час. Може би два.
— Толкова дълго?
— Ти си начинаеща.
— Не може ли да се спуснем?
— Да се спуснем ли? — Той беше ужасен.
— Изглежда толкова лесно. Люлеене навън и навътре, спускане няколко фута при всяко залюляване, отблъскване от камъка...
— Изглежда лесно, но не е.
— Но е бързо.
— Господи! Ти никога досега не си се катерила, а искаш да се спускаш надолу.
— Не ме е страх.
— Но си безумна.
— Окей — съгласи се тя. — Няма да се спускаме.
— Със сигурност няма да се спускаме.
— Ще се преместваме по въжетата бавно и внимателно.
— Изобщо няма да се спускаме.
— Аз мога да издържа два часа на студа — каза тя, не обръщайки внимание на думите му. — Зная, че мога. А ако се движим непрекъснато студът няма да ни безпокои толкова много.
— Ще измръзнем до смърт — каза той.
— Греъм, ние имаме един прост избор. Да вървим или да останем. Ако решим да се спускаме, може би ще паднем или ще замръзнем. Но ако останем тук, дяволски е сигурно, че ще бъдем убити.
— Не съм убеден, че това е така просто.
— Да, убеден си.
Той затвори очи. Беше ядосан на себе си и отвратен от своята неспособност да приеме неприятната реалност, да рискува да изпита болка и да се срещне лице в лице със собствения си страх. Щеше да бъде опасно. Изключително опасно. Можеше дори да се докаже, че е чиста лудост. Те можеше да умрат още през първите няколко минути от спускането. Но тя беше права, че нямат друг избор.
— Греъм, губим време.
— Ти знаеш истинската причина, поради която спускането не е възможно.
— Не — отвърна тя. — Кажи ми я.

— Кони, ти не ми оставяш никакво достойнство — укори я той, чувствайки как в лицето му нахлува топлина и се изчервява.

— Никога не съм ти го отнемала. Ти сам си го отнел от себе си. — На хубавото ѝ лице бе изписана тъга. Той можеше да види колко я боли, че трябва да разговаря така безцеремонно с него. Тя прекоси помещението и сложи ръка на бузата му. — Ти си предал своето достойнство и самоуважение. Малко по малко. — Гласът ѝ бе нисък, почти шепот и потрепваше. — Страхувам се за теб. Страхувам се, че ако не престанеш да губиш, няма да ти остане нищо от него. Абсолютно нищо.

— Кони... — Искаше му се да заплаче. Но той нямаше сълзи за Греъм Харис. Знаеше съвсем точно какво бе направил със себе си. Нямаше жалост. Презираше човека, който беше станал. Чувстваше, че винаги е бил страхливец и че падането на Еверест му беше дало извинение да се оттегли в страха си. Защо иначе щеше да се противопоставя да отиде на психиатър? Всеки от неговите доктори му беше предложил психоанализ. Той подозираше, че се чувства удобно в своя страх, а това го поболяваше. — Страхувам се от собствената си сянка. Няма да ти бъда от голяма полза там, навън.

— Ти не си толкова уплашен днес, колкото беше вчера — каза нежно тя. — Тази вечер се справи дяволски добре, какво ще кажеш за асансьорната шахта? Тази сутрин би те смазала само мисълта, че трябва да слизаш по такава стълба.

Той трепереше.

— Това е твоят шанс — каза тя. — Ти можеш да преодолееш страха. Зная, че можеш.

Той нервно облиза устни и отиде пред купчината принадлежности...

— Бих желал да бъда наполовина така сигурен, както си ти.

— Разбирам какво искам от теб — каза, вървейки след него, тя. — Зная, че това ще бъде най-трудното нещо, което някога си правил.

Греъм живо си спомняше падането. Можеше да затвори очи по всяко време, дори в помещение пълно с хора и да го преживее отново: плъзгането на крака, болката в гърдите от стягането на хамута около него, рязкото облекчаване на болката при скъсването на въжето, уловения в гърлото му дъх като непрегълтнат къс месо и после падане,

падане, падане. Падането беше само триста фута и беше завършило в една дебела, сякаш една миля, преспа сняг.

— Ако останеш тук, ти ще умреш — каза тя. — Но това ще бъде лека смърт. Болинджър ще те застреля веднага, щом те види. Няма да се поколебае. За теб всичко ще свърши за по-малко от секунда. — Тя взе ръката му в своята. — За мен обаче няма да бъде така.

Той вдигна поглед от екипировките. Сивите й очи излъчваха страх, който бе така първичен и парализиращ, както неговия собствен.

— Болинджър ще си поиграе с мен — каза тя.

Греъм не беше в състояние да отговори.

— Ще ме заколи — продължи тя.

Образът на Една Моури се появи неканен в съзнанието му. Тя държеше в ръката си своя собствен окървавен пъп.

— Ще ме обезобрази.

— Може би...

— Той е Касапина. Не забравяй. Не забравяй кой е той. Какво е той.

— Бог да ми е на помощ — каза Греъм.

— Аз не искам да умирам. Но ако *трябва* да умра, не искам да бъде по този начин. — Тя потрепери. — Ако ние не извършим това спускане, ако възнамеряваме само да го чакаме тук, тогава искам да ме убиеш ти. Удари ме с нещо по главата. Удари ме силно.

— За какво говориш? — попита смаян той.

— Убий ме преди Болинджър да ме е докопал. Греъм, поне това ми дължиш. Ти трябва да го направиш.

— Аз те обичам — промълви със слаб глас той. — Ти си всичко за мен. Нямам нищо друго.

— Щом ме обичаш, тогава значи разбираш защо трябва да ме убиеш — каза тъжно тя, сякаш оплакваше собствената си екзекуция.

— Не мога да направя това.

— Не разполагаме с много време — напомни тя. — Или веднага да се приготвим за спускането, или ме убий. Болинджър ще бъде тук всяка минута.

Поглеждайки към главния вход, за да види дали някой не се опитва да влезе, Болинджър прекоси мраморния под и отвори бялата

врата. Той застана в дъното на северното стълбище и се вслуша за шум от стъпки. Нямаше никакъв. Никакъв шум от стъпки, никакви гласове. Той се взря нагоре през светлия отвор в средата на стълбището, но не видя никой да се движи покрай парапета.

Болинджър се отправи към южното стълбище.

То също беше пусто.

Той погледна часовника си. Беше 10:30.

Рецитирайки наум няколко от стиховете на Блейк, за да се успокои, Болинджър отиде към асансьора.

Добре направените обувки са от съществено значение за един сериозен катерач. Те трябваше да бъдат високи от пет до седем инча, изработени от най-висококачествена кожа, обшити с кожа, за препоръчване ръчна изработка и с меки езици. Най-важното от всичко бяха подметките, които трябваше да бъдат твърди, нееластични и с издътци направени от вибрам.

Греъм обичаше да носи точно такива обувки. Те пасваха отлично на краката като ръкавици. Макар обуването им и връзването на връзките да го приближаваше към действието, на което гледаше с ужас, той откри, че те са странно удобни и вдъхват увереност. Близостта му с тези принадлежности за катерене като цяло приличаше на критерий, с помощта на който можеше да провери стария Греъм Харис, да провери за наличието на следи от куража, който някога бе показвал.

И двата чифта обувки от купчината с екипировки бяха четири номера по-големи от този, който носеше Кони. Не можеше да се възползва от нито един от тях. Ако натъпчеше хартия във върховете и по страните им, тя щеше да ги чувства като бетонни блокове и сигурно би направила погрешната стъпка на някое решително място по време на спускането.

За щастие те намериха чифт обувки за катерене, които й пасваха достатъчно добре. Тези обувки бяха по-леки, по-стегнати, по-гъвкави и не така високи, както стандартните. Подметката им беше каучукова, а кантовете им не изпъкваха и правеха възможно за носещия ги да се задържа и на най-тесните первази.

Въпреки че трябваше да служат поради липсата на нещо по-добро, тези обувки за катерене не бяха подходящи за спускането, което им предстоеше. Понеже бяха изработени от чортова кожа и не бяха водонепроницаеми, те трябваше да бъдат използвани само при хубаво време и никога при снежна буря.

За да защити краката си от намокряне и от неизбежния щипец студ, Кони носеше и чорапи, и пластмасова превръзка. Чорапите бяха

дебели, сиви и вълнени и достигаха до средата на прасеца. Пластмасата се използваше обикновено, за да запази краката сухи и катерачът я носеше в раницата си. Греъм беше обвил ходилата ѝ с два пласта пластмаса, осигурявайки водонепропускливия материал при глезените ѝ с гумени ленти.

И двамата облякоха тежки яркочервени найлонови якета със завързващи се под брадичката качулки. Между външната найлонова повърхност и хастара, неговото яке беше подплатено с изкуствен изолационен материал, достатъчен за катерене през есента, но не и за студа, който ги очакваше тази нощ. Нейното яке беше много по-добро, но Греъм не ѝ каза това от страх тя да не настоява да го носи той. То бе подплатено със сто процента гъши пух, което го правеше най-топлата дреха за своята големина и най-подходящо за нея.

Върху якето си всеки от тях закрепил катерачески обезопасяващ хамут за защита в случай на падане. Този елемент от екипировката беше значително подобрен в сравнение с пояса, който катерачите бяха използвали някога и който понякога дръпваше така силно, че нараняваше сърцето и белите дробове. Простият кожен хамут разпределяше натиска върху целия корпус на тялото, намалявайки риска от тежко нараняване и в действителност осигуряваше катерачите срещу преобръщане с главата надолу.

Кони беше впечатлена от хамута. Когато той я стегна в него, тя каза:

— Това е съвършена осигуровка, нали? Дори да паднеш, тя те спира на късо разстояние.

Разбира се, само ако се подхлъзнеше или стъпеше на погрешно място, а ако въжето беше единично и се скъсаше, хамутът нямаше да спре нейното падане. Обаче Кони не трябваше да се безпокои за това, защото Греъм вземаше за нея извънредни мерки за безопасност: тя щеше да слиза надолу по две независими едно от друго въжета. В добавка към главното въже Греъм възнамеряваше да я осигури и с едно второ, което той щеше да притяга към местата за закрепване по целия път надолу до улицата.

Греъм нямаше да бъде така осигурен като нея. Него нямаше кой да го осигурява. Той щеше да се спуска последен, по единично въже. Това също не ѝ обясни. Колкото по-малко се безпокоеше за спускането, толкова по-големи бяха шансовете ѝ да оцелее след него. Опъването

беше добро за един катерач, но ако беше твърде голямо, то можеше да стане причина да допусне грешки.

Двата хамута имаха на кръста халки за принадлежности. Греъм носеше питони, карабини, болтове-удължители, чук и компактна захранвана от батерии бормашинка с размери на две цигарени кутии. На халките на своя хамут Кони имаше допълнително количество питони и карабини.

Освен окачените на техните хамути принадлежности, и двамата бяха натоварени с въжета. Кони имаше на всеки хълбок по едно въже с дължина сто фута. То беше тежко, но така плътно навито, че не пречеше на движенията ѝ. Те си оставиха две по-къси въжета, които щяха да използват за началото на спускането.

Най-накрая сложиха ръкавиците.

Болинджър излизаше от асансьора на всеки етаж. Ако целият етаж се заемаше от една търговска фирма, той опитваше заключените врати в противоположните краища на нишата. Ако етажът беше отворен, той излизаше от нишата и се уверяваше, че по коридора няма никой.

На всеки пети етаж Болинджър поглеждаше не само в коридора, а също така на стълбищата и в асансьорната шахта. Първите двадесет етажа от сградата се обслужваха от четири асансьорни шахти от двадесетия до тридесет и петия етаж само от една шахта. В първата половина на своето вертикално претърсване той загуби повече време, отколкото можеше да си позволи, отваряйки вратите на аварийните изходи на всички шахти.

В десет и петдесет той беше на петнадесетия етаж, но все още не бе открил и следа от тях. Болинджър започна да се пита дали провеждаше добре претърсването. Обаче в момента не беше в състояние да види някакъв друг начин. Той отиде на шестнадесетия етаж.

Кони изтегли тежкия шнур и пусна обратно завесите на офиса.

Греъм освободи резето на средния прозорец. Отначало двете правоъгълни крила не поддаваха, но после изведнъж поддадоха със

скърцане като прозорци на панти.

Вятърът нахлу в помещението, виейки като живо същество. Воят му беше пронизителен и демоничен. Снежинките се въртяха около Греъм, танцуваха над плота на масата за съвещания и се топяха върху полираната ѝ повърхност, образувайки капчици като роса върху килим от зелена трева.

Той се наведе над подпрозоречната дъска и погледна покрай стената на Боуъртън Билдинг. Най-горните пет етажа (и четириетажната декоративна куличка над тях) имаха два ярда отстъп от по-долните тридесет и седем етажа. Само три етажа по-долу имаше един корниз с широчина шест фута, който обграждаше конструкцията. По-долните четири-пет етажа се падаха под корниза и не се виждаха.

Снегът валеше така интензивно, че Греъм едва можеше да види уличните лампи от отсрещната страна на Лексингтън авеню. Под светлините не се виждаше дори и малкото петно от паважа.

По време на малкото секунди, от които се нуждаеше да огледа обстановката, вятърът блъскаше главата му и вледеняваше и вкочаняваше лицето му.

— Дяволски е студено! — възкликна Греъм. Струя пара излезе от устата му, докато говореше. Той се отвърна от прозореца. — Поне е сигурно, че ще страдаме от *малко* лют студ.

— Все пак ще трябва да вървим — каза тя.

— Не се опитвам да се върна назад.

— Трябва ли да си завием лицата?

— С какво?

— С шалчета...

— Вятърът ще премине през всяка материя, която имаме под ръка. Освен това, ще я залепи за лицата ни, така ще ни е трудно да дишаме. За съжаление, списанието не препоръчва никакви лицеви маски в този справочник на купувача. Иначе щяхме да имаме точно това, от което се нуждаем.

— Тогава, какво можем да направим?

Внезапно на Греъм му хрумна нещо и той отиде към бюрото си. После свали неудобните ръкавици. Средното чекмедже съдържаше доказателство за хипохондрията, която беше една непрекъснато нарастваща част от неговия страх: анасин, аспирин, половин дузина

лекарства против простуда, тетрациклин на капсули, таблетки за гърло, термометър... Той взе една малка туба и я показа на Кони.

— Крем срещу напукани устни ли? — попита тя.

— Ела тук.

— Този крем е точно такъв. Но ако ще измръзнем от студ защо да се безпокоим за такова нещо като напукани устни? — попита отново тя.

Той отвъртя капачето на тубата и завъртя основата ѝ, за да се покаже малко от восъка и покри с него цялото ѝ лице: челото, слепоочията, бузите, носа, устните и брадичката.

— Дори при тънък слой от това, на вятъра ще му е нужно повече време да изсмуче топлината от теб и ще запази кожата ти еластична. Загубата на топлина е две трети от опасността. А загубата на влага заедно със загубата на топлина е причина за тежки измръзвания. При много студен вятър влагата не достига до твоята кожа. На практика, вятърът под нулата може да изсуши лицето ти толкова силно, колкото въздуха в пустинята.

— Аз бях права — каза тя.

— За какво?

— Че в теб има нещо от Ник Чарлз.

В единадесет часа Болинджър влезе в асансьора, включи го и натисна бутона за двадесет и шестия етаж.

Рамката на прозореца беше изключително здрава. Не беше студенопресована, нито алуминиева, както повечето прозоречни рамки в издигнатите през последните години сгради. Добре захванатата стоманена вертикална преграда в средата беше с дебелина почти един инч и изглеждаше в състояние да издържи стотици фунта, без да се нагъне или изскубне от рамката на прозореца.

Харис закачи за преградата една карабина.

Това парче желязо бе една от най-важните принадлежности, които носеше със себе си един катерач. Карабините бяха направени от обикновена или легирана стомана и се произвеждаха в различна форма (овална, бъбрековидна, крушовидна или ключалковидна), но овалната форма се използваше по-често от останалите. Тази карабина беше с приблизителни размери три и половина инча на един инч и три четвърти и не приличаше на нищо така много, както на прекалено голям ключодържател или на удължена брънка от верига. От едната страна на овала се отваряше снабден с пружина процеп, който даваше възможност на катерача да свърже карабината към ухото на питона. Той можеше да промуши през металния пръстен също и въжен клуп. Карабината, която понякога се наричаше „щракваща брънка“, би могла да се използва за съединяване на две въжета в която и да е точка от тях. Това беше съществено, когато краищата на тези въжета бяха осигурени отгоре и отдолу. Една жизненоважна функция на фино шлифованите щрак-брънки беше да предпазва въжетата от търкане едно в друго и от протриване в грубото нешлифовано ухо на питона или върху острия ръб на скалата. Карабините спасяваха живота.

По указание на Греъм, Кони беше свалила пластмасовите ленти на производителя от осемдесетфутовата намотка на трижилното найлоново въже в червено и синьо.

— Въжето не изглежда здраво — каза тя.

— Неговото напрежение на разрушаване е четири хиляди фунта.

— Толкова е тънко.

— Седем шестнадесети от инча.

— Предполагам, че знаеш какво правиш.

— Отпусни се — каза с окуражаваща усмивка той.

Греъм завърза възела в единия край на въжето. След като направи това, той хвана двойната примка, която се беше образувала над възела и я плъзна през процепа на карабината, който беше прикрепен към вертикалната прозоречна преграда.

Той беше изненадан от бързо свършената работа и лекотата, с която бе направил сложния възел. Изглежда, че действаше повече по инстинкт, отколкото от знание. За пет години не беше забравил всичко.

— Това ще бъде твоето обезопасяващо въже — каза ѝ той.

Карабината беше от тези с метален ръкав, който се нагласяше върху процепа за предпазване срещу случайно отваряне. Той зави ръкава на мястото му. Греъм взе въжето и го прекара през ръцете си, отмервайки бързо единадесет ярда от него. После извади един сгъваем нож от джоба на якето и срязва въжето, пускайки парчето на пода. Върза отрязания край на по-късата част за нейния хамут, така че да бъде прикрепена към прозоречната преграда посредством едно тридесетфутово въже. После взе края от другото въже и го върза около талията ѝ, използвайки моряшки възел.

— Седни тук — каза той, потупвайки с ръка подпрозоречната дъска.

Тя седна с лице към него и с гръб към вятъра и снега.

Греъм избута тридесетфутовото въже навън от прозореца, а неопънатата му част от преградата до хамута на Кони се залюля от вятъра. Той нагласи въжето с дължина четиридесет и пет фута на пода на офиса, нави го грижливо, за да бъде сигурен, че няма да се оплете при развиването и накрая завърза свободния край около талията си.

Греъм възнамеряваше да извърши осигуряването от стоящо положение. В планината винаги беше възможно човекът, извършващ осигуряването, да бъде изваден от равновесие при стоящо положение, ако не е закрепен от друго въже и добре поставен питон. Така той можеше да падне заедно с човека, когото осигурява. Следователно, осигуряването от стойка се считаше за по-малко желателно, отколкото осигуряването от седнало положение. Но понеже Кони тежеше шестдесет фунта по-малко от него и понеже подпрозоречната дъска беше на височината на талията му, той не вярваше тя да го изтегли от помещението.

Стойки с разкрасени крака за по-добро равновесие, той хвана въжето с дължина четиридесет и пет фута в една средна точка между добре навитата намотка и Кони. Греъм беше направил възела на въжето при пъпа си. Сега той го прекара зад себе си и по хълбоците при пояската линия. Въжето, което идваше от Кони, минаваше около лявото му бедро и после около дясното. Следователно, лявата му ръка беше водещата, а дясната спиращата.

— Готова ли си? — попита той от своята опорна точка на шест фута от нея.

Тя прехапа устни.

— Корнизът е само тридесет фута по-долу.

— Не е много далече — съгласи се тя със слаб глас.

— Ще стигнеш до него, без да разбереш.

Кони пресилено се усмихна.

Тя сведе поглед към своя хамут и го подръпна, сякаш мислеше, че може да се е развързал.

— Спомняш ли си какво трябва да правиш? — попита той.

— Да държа въжето с две ръце над главата си. Да търся корнизата с крака, за да стъпя точно върху него. Да внимавам да не го подмина.

— А когато го достигнеш?

— Първо, да се развържа.

— Но само от това въже.

— Да.

— Не от другото.

Тя кимна.

— После, когато се развържеш...

— Да дръпна два пъти това въже.

— Точно така. Ще те спускам възможно най-внимателно.

Лицето ѝ беше бледо въпреки щипещия студен вятър, който свиреше през отворения прозорец от двете ѝ страни.

— Обичам те — каза тя.

— И аз те обичам.

— Ти можеш да направиш това.

— Надявам се.

— *Сигурна* съм. — Сърцето му лудо биеше. — Вярвам ти — каза тя.

Греъм установи, че ако допуснеше тя да умре по време на спускането, той не би имал право или нямаше смисъл да се спасява. Животът му без нея щеше да бъде едно неопишимо преминаване през вина и усамотение; една сива пустота, която щеше да бъде по-лоша от смъртта. Ако тя паднеше, той можеше също да се хвърли след нея.

Греъм се страхуваше.

Не можеше да направи нищо друго, освен да повтори това, което беше вече казал:

— Обичам те.

Поемайки дълбоко въздух и навеждайки се назад, тя извика:

— Е... жена зад борда!

Коридорът беше тъмен и пуст.

Болинджър се върна в асансьор и натисна бутона за двадесет и седмия етаж.

В момента, в който Кони се плъзна назад от подпрозоречната дъска, тя усети стотиците фута празно пространство под себе си. Не беше нужно да гледа надолу, за да бъде дълбоко повлияна от великата тъмна бездна. Беше дори по-ужасена, отколкото очакваше да бъде. Страхът имаше както физическо, така и психическо въздействие върху нея. Гърлото ѝ се сви. Установи, че ѝ е трудно да диша. Чувстваше гръдния си кош стегнат, а пулса силно ускорен. Внезапно стомахът ѝ болезнено се сви.

Тя се противопостави на импулса да стисне здраво подпрозоречната дъска, преди да е излязла от досега ѝ. Вместо това се протегна и улови въжето над главата си с двете ръце.

Вятърът я люлееше насам-натам. Той удряше лицето ѝ и щипеше тънката ненамазана ивица около очите ѝ. За да може изобщо да вижда, тя трябваше да ги присвива и се взира през малките процеци, защитени от миглите. В противен случай, вятърът щеше да я ослепи със собствените ѝ сълзи. За съжаление, в купчината екипировки за катерене в офиса на художествения директор нямаше очила за сняг.

Тя гледаше надолу към корниза, към който бавно се движеше. Той беше широк шест фута, но на нея ѝ се струваше като тънко въженце.

Краката му се плъзгаха върху килима.

Той заби петите в него.

Съдейки по количеството въже, което все още лежеше навито на пода до него, тя не беше изминала още половината път до корниза, но той имаше чувството, че беше я спуснал най-малко на сто фута.

Отначало напрежението в ръцете и раменете на Грегън беше поносимо. Но докато отпускате въжето, той все по-осезателно усещаше данъка, който плащаше за петте години бездействие. С всеки фут въже нови болки изгаряха мускулите му като искри, които се разпространяваха една към друга и се съединяваха в прациящи огньове.

Въпреки това, болката беше най-малкото, което го тревожеше. По-важното беше, че той бе с гръб към вратата на офиса и не можеше да забрави видението: куршум в гърба, кръв и после мрак.

Къде ли беше Болинджър?

Колкото Кони слизаше по-надолу, толкова по-малка оставаше хлабавостта на въжето, което я свързваше с прозоречната преграда. Тя се надяваше, че Греъм е преценил правилно дължината. В противен случай тя можеше да има сериозни затруднения. Едно твърде дълго обезопасяващо въже не представляваше заплаха, но ако беше твърде късо, тя щеше да виси на фут или два от корниза. Тогава Кони трябваше да се изкачи до прозореца, така че Греъм да получи възможност да оправи положението или изобщо да се откаже от обезопасяващото въже и да продължи до корниза само с отпусканото от Греъм. Тя наблюдаваше с безпокойство обезопасяващото въже, докато то постепенно се опъваше. Над главата ѝ главното въже се усукваше и разсукваше, подлагайки се на допълнително напрежение. Докато хилядите найлонови нишки се опъваха, отпускаха и отново опъваха, тя откри, че се завърта бавно в полукръг от ляво на дясно и после обратно. Това завъртане се добавяше към махалообразното движение, причинявано от вятъра и я караше да се чувства все по-зле.

Питаеше се дали въжето нямаше да се скъса. Сигурно всички тези усуквания и разсуквания бяха започнали в мястото на провисване на въжето от прозореца. Износваше ли се тънкото въже дори сега в допирната си точка с подпрозоречната дъска?

Греъм беше казал, че там ще има известно опасно триене. Но той я беше уверил, че тя ще стигне до корниза преди найлоновите нишки да бъдат дори и най-малко наранени. Найлонът беше жилав материал. Здрав. Надежден. Нямаше да се претрие за няколко минути или дори за четвърт час силно триене.

Въпреки това тя продължаваше да се притеснява.

В единадесет часа и осем минути Болинджър започна да претърсва тридесетия етаж.

Той започна да се чувства уловен в клопката на един сюрреалистичен пейзаж от стотици врати. През цялата вечер той ги отваряше и очакваше внезапно нападение, преизпълнен с онова

напрежение, което го караше да се чувства жив. Всичките врати обаче се отваряха към едни и същи неща: мрак, пустота и тишина. Всяка врата обещавахе да му достави това, което преследваше, но нито една от тях не беше си изпълнила обещанието.

Струваше му се, че обикаля огромното множество врати не само тази нощ, а цял живот. Врати. Врати, които се отваряха към мрак. Към пустота. Към задънени коридори от всякакъв вид. Всеки ден от своя живот, той очакваше да намери една врата, която, когато се отвореше широко, щеше да го възнагради с всичко, което заслужаваше. Но тази златна врата все му убягваше. Не беше честно. В края на краищата, той е новият човек, по-висш от всеки, който виждаше около себе си. Все пак, какво бе станал на тридесет и седем години? Беше ли изобщо станал нещо? Не президент. Нито дори сенатор. Не бе станал известен. Нито богат. Болинджър не беше нищо повече от един противен полицейски детектив, чийто живот преминаваше сред мрачната субкултура на проститутки, сводници, комарджии, наркомани и дребни мошеници.

Ето защо Харис и десетки милиони като него трябваше да умрат. Те бяха субчовеци и много по-нисши от новия род хора. Все пак, на всеки нов човек се падаха по един милион стари. Понеже притежаваха силата на множеството, тези жалки създания, рискувайки термоядрено разрушение, за да задоволят своята лакомия и своите детинщини, държаха в ръцете си силата, парите и ресурсите на света. Само чрез най-голямото клане в историята, само по време на Армагедон, новите хора можеха да се доберат до това, което им принадлежеше по право.

Тридесетото равнище беше пусто. Пусто бяха също стълбищата и асансьорните шахти.

Той се изкачи още един етаж нагоре.

Ходилата на Кони докоснаха корниза. Благодарение на силния вятър, камъкът беше доста добре почистен от снега и следователно нямаше опасност той да бъде заледен. За нея нямаше никаква опасност да се подхлъзне на корниза.

Тя опря гърба си в стената на сградата, заставайки възможно най-далеч от ръба.

Изненадващо, стъпила на камъка, тя беше по-силно впечатлена от пропастта под нея, отколкото когато се люлееше в празното пространство. Люлеейки се в края на въжето, тя не беше в състояние да вижда празнотата в подходяща перспектива. Сега, благодарение на сигурната опора под краката си, тя намери височината на тридесет и осмия етаж двойно по-ужасяваща. Изглеждаше като бездънна яма.

Тя развърза възела при нейния хамут и се освободи от главното въже. После го дръпна здраво дава пъти.

Греъм незабавно го нави обратно нагоре.

До една минута той щеше да бъде по пътя си към нея.

Щеше ли да изпадне в паника, когато излезеше навън?

Вярвам му, каза си тя. Наистина му вярвам. *Трябва.*

Въпреки това, Кони допускаше и се страхуваше, че той може да измине само част от пътя навън от прозореца, а после да се върне и избяга, изоставяйки я.

Греъм свали ръкавиците, наведе се навън от прозореца и опипа камъка под рамката му. Това беше гладко обработен гранит, който можеше да издържи векове. И така, преди леденият вятър да успее да вкочани пръстите му, той откри една мъничка хоризонтална пукнатина, която подхождаше за неговото намерение.

Държейки едната си ръка върху пукнатината, за да не я загуби, Греъм взе чука и един питон от колана с инструменти на кръста си. Като балансираше на подпрозоречната дъска, той се наведе навън толкова, колкото посмя, поставяйки острия връх на клина в пукнатината и го заби в нея.

Светлината, при която работеше, беше оскъдна и идваше от предупреждаващото самолетите сигнално осветление, извисяващо се спираловидно около островърхия покрив на сградата само на тридесет фута над него. Светлината се изменяше от бяла до червена и обратно.

От неговото положение с главата надолу, работата вървеше побавно, отколкото му се искаше. Когато най-после завърши, Греъм погледна през рамо, за да види дали Болинджър не е зад него.

Той беше все още сам.

Изглежда питонът беше добре поставен. Греъм го улови здраво и се опита да го помръдне, но той беше сигурно заклинен.

Греъм промуши една карабина през ухото на питона и после закачи друга към средната вертикална преграда на прозореца над този, който обезопасяваше въжето на Кони.

След това той издърпа възлите на обезопасяващото въже, разви го от около кръста си и го пусна на пода до прозореца.

Греъм затвори, колкото се може по-добре, едното от високите правоъгълни крила на прозореца. Закрепените към средната вертикална преграда карабини не му позволиха да го затвори докрай. Другата половина от прозореца щеше да се опита да затвори отвън.

Греъм бързаше да дръпне шнуровите и върне зелените кадифени завеси на местата им.

Накрая, Болинджър щеше да дойде в този офис и да разбере, че са излезли през прозореца. Но Греъм искаше да скрие доказателството за тяхното бягство за колкото е възможно по-дълго време.

Той пристъпи зад пердетата и се плъзна покрай прозореца. Вятърът ревеше през отвореното крило и издуваше завесата около него.

Греъм взе едно въже с дължина единадесет ярда, което бе отрязал от друго и го върза за своя хамут и за свободната карабина на вертикалната прозоречна преграда. Тук нямаше никой, който да го обезопаси, както той бе направил с Кони, но бе изнамерил начин да избегне спускането по единично въже. Щеше да има обезопасяващо въже също като това на Кони.

Греъм бързо завърза един възел с формата на осмица в единия край на четиридесет и пет футовото въже. Той се наведе още веднъж през прозореца и закачи двойната въжена примка за свързания с питона карабинер. После зави ръкава върху процепа, затваряйки щрак-брънката. Той хвърли въжето в нощта и го наблюдава, за да се увери, че виси невъзпрепятствано и право надолу от питона. Това щеше да бъде неговото въже за спускане.

Греъм не беше се придържал стриктно към нормалната процедура при алпинизма. Но тази „планина“ със сигурност също не беше нормална. Положението изискваше гъвкавост и оригинални идеи.

След като постави отново ръкавиците, Греъм хвана тридесетфутовото обезопасяващо въже. Той го обви около дясната си китка и после го хвана със същата ръка. Дължината на въжето между ръката му и точката на закрепване върху вертикалната прозоречна преграда беше приблизително четири фута. През първите няколко секунди след излизането си през прозореца, Греъм щеше да виси на дясната си ръка на четири фута под него.

Той застана на колене върху прозоречния перваз с лице към завесите на офиса. Бавно, предпазливо и неохотно Греъм излезе от стаята заднешком с краката напред. Точно преди да започне спускането, той затвори отворената половина на прозореца, доколкото позволяваха карабинерите. После увисна четири фута надолу.

Спомени от Еверест нахлуха в него, отвличайки вниманието му. С отчаяни усилия той ги изтласка дълбоко в съзнанието си.

Греъм усети в гърлото си вкус на повръщано, но преглътна неколkokратно, докато го пречисти. Той не *искаше* да му стане лошо и поне за момента успя да се наложи.

С лявата си ръка улови въжето за спускане. Държейки го хлабаво, той се пресегна с дясната ръка. С двете ръце върху по-късото въже той вдигна колене до положение на ембрион и опря ходилата си върху гранита. Теглейки с ръка над ръка обезопасяващото въже, той направи три малки стъпки нагоре по отвесната стена, докато застана под ъгъл четиридесет и пет градуса спрямо сградата. Върховете на обувките му бяха напъхани с цялата сила, която можеше да приложи, в един свързващ хоросанов шев.

Доволен от своята позиция, той пусна лявата си ръка от обезопасяващото въже.

Макар да остана сигурно закрепен, самият акт на пускане на нещо при тази височина предизвика повръщаното отново да се надигне в гърлото му. Той направи усилие, задържа го долу и бързо се възстанови.

Греъм балансираше на четири точки: с дясната ръка върху късото въже, сега само на два фута от вертикалната прозоречна преграда, с лявата ръка върху въжето за спускане надолу, дясното стъпало и лявото стъпало. Беше прилепнал към стената като муха.

Наблюдавайки питона, който се подаваше между разкрачените му крака, той подръпна неколkokратно въжето за спускане. Силно. Питонът не се помръдна. Греъм премести тежестта си на по-дългото въже, но запази захващането си с дясната ръка на обезопасяващото. Дори при тежест сто и петдесет фунта, питонът не се помръдна в пукнатината.

Убеден, че клинът е добре поставен, той освободи обезопасяващото въже.

Сега балансираше на три точки: лявата ръка на дългото въже и двата крака върху стената все още под ъгъл четиридесет и пет градуса спрямо сградата.

Въпреки че нямаше опасност да го докосне отново преди да достигне корниза, обезопасяващото въже щеше да му спаси живота, ако по-дългото въже се скъсаше, докато се спускаше към Кони.

Каза си, че трябва да помни това. Да го помни и да отблъсква паниката. Тя беше истински враг. Можеше да го убие по-бързо,

отколкото Болинджър. Обезопасяващото въже беше на мястото си, свързващо хамута му с вертикалната прозоречна преграда. Той трябваше да помни...

Греъм мушна свободната ръка под бедрото и затърси пипнешком зад себе си това, което вече държеше с другата ръка. След няколко влудяващи секунди, той го намери. Сега въжето, по което щеше да се спуска, идваше от питона към лявата му ръка пред него, минаваше между краката му при чатала и отиваше към дясната ръка зад гърба му. С тази ръка той издърпа въжето напред върху дясното бедро, през гърдите и накрая над лявото рамо. Сега то висеше до гърба, минаваше през дясната му ръка и продължаваше надолу в празното пространство.

Греъм беше в идеална позиция.

Лявата ръка беше водещата.

Дясната беше спирачката.

Беше готов за спускането.

За пръв път, откакто беше излязъл през прозореца, той се огледа внимателно наоколо. Гигантски небостъргачи се очертаваха като тайнствени тъмни монолити сред снежната буря. Стотици хиляди светли очи, които падащия сняг замъгляваше и правеше да изглеждат още по-отдалечени, маркираха нощта от двете му страни. Манхатън отляво, Манхатън отдясно, Манхатън зад него и най-важното — Манхатън *под* него. Шестстотин фута тъмна нощ очакваха да го погълнат. Странно, за момент той почувства това като миниатюрно копие на града — една мъничка репродукция, застинала завинаги в скулптура. Греъм също се чувстваше мъничък и сякаш повесен в една от онези прозрачни полусфери, които при разклащане се изпълваха с изкуствен сняг. Илюзията изчезна така неочаквано, както беше дошла. Градът отново стана огромен. Бетонният каньон отдолу изглеждаше бездънен. Обаче докато всичко друго се върна към нормалните си размери, той си остана мъничък и незначителен.

Когато излезе от прозореца, Греъм беше съсредоточил вниманието си върху питоните, въжетата и техническите маневри. Така зает, той беше в състояние да игнорира средата около себе си, да притъпи усещането си към нея.

Това вече не беше възможно. Внезапно започна да усеща твърде силно града и отдалечеността на улицата.

Такова усещане водеше неизбежно до нежелани спомени:

„Кракът му се подхлъзва, хамутът дръпва силно, въжето се скъсва, падане, падане, падане, удар, мрак, болки в краката, отново мрак, мрак, болнични стаи...“

Въпреки ужасно студения вятър, който биеше в лицето му, по веждите и по слепоочията му избиха капчици пот.

Той трепереше. Имаше чувството, че не може да извърши спускането.

„Падане, падане...“

Изобщо не можеше да се помръдне.

Нито един инч.

В асансьора Болинджър се поколеба. Готвеше се да натисне бутона за тридесет и първия етаж, когато установи, че след като им загуби следите, Харис и жената очевидно не бяха продължили надолу към фойето. Те бяха изчезнали на двадесет и седмото равнище. Той беше го претърсил, както и всички други под него и беше толкова сигурен, колкото можеше да бъде малко след разбиването с изстрел на ключалката на всяка заключена врата, че те не бяха в долните три четвърти части от сградата. Те бяха отишли нагоре. Дали обратно в офиса на Харис? Веднага щом му хрумна това, той разбра, че е истина, а също и защо бяха постъпили така. Те бяха отишли нагоре, защото това бе последното нещо, което очакваше от тях да направят. Ако бяха продължили надолу по стълбите или асансьорната шахта, той щеше да ги пипне, те го бяха объркали и бяха спечелили време.

Четиридесет и пет минути, помисли гневно Болинджър. Това копеле го бе направило на глупак. Четиридесет и пет минути. Но нито една проклета минута повече.

Той натисна бутона за тридесетия етаж.

Шестстотин фута.

Два пъти по-голяма височина от тази, от която беше паднал на Еверест.

И този път никакво чудо нямаше да го спаси. Нямаше да има никаква дълбока преспа, която да смекчи удара. Той щеше да

представлява кървава каша, когато го намереше полицията. Натрошен. Погубен. Безжизнен.

Въпреки че не можеше да види нищо на улицата, той се взираше непрекъснато в нея. Мракът и снегът правеха невъзможно да се види паважа. Все пак Греъм не можеше да откъсне погледа си. Той не беше хипнотизиран от това, което виждаше, а от това, което нямаше нужда да вижда. Беше прикован от онова, което знаеше, че лежи отвъд нощта и местещите се бели завеси на бурята.

Затвори очи. Помисли за куража. Помисли колко далеч беше отишъл. Върховете на обувките притиснати в плиткия, пълен с хоросан жлеб между два гранитни блока. Лявата ръка отпред. Дясната отзад. Готов... но не в състояние да тръгне.

Когато отвори очи, той видя Кони на корниза.

Тя му махна да побърза.

Ако не тръгнеше, тя щеше да умре, а той напълно да ѝ изневери. След осемнадесетте месеца, които му беше дала, осемнадесет месеца на нежни грижи и разбиране, тя не заслужаваше това. Нито веднъж не бе и намекнала за неговото хленчене, параноя, самосъжаление или егоизъм. Беше се изложила на емоционален риск, който не бе по-малко ужасяващ, отколкото изискващия се от него физически риск. Знаеше, че душевното терзание е точно толкова болезнено, колкото счупения крак. Като отплата за тези осемнадесет месеца, той трябваше да направи това спускане за нея. Поне толкова ѝ дължеше. По дяволите, та той ѝ дължеше *всичко*!

Потта беше разтворила малко от слоя крем срещу напукване върху челото и бузите му. Когато вятърът изсушаваше потта, заледяваше лицето му. Отново установи колко малко време биха могли да прекарат отвън преди ветровитата нощ да изсмуче техните сили.

Той вдигна поглед към питона, към който беше закрепено въжето.

„Кони ще умре, ако не направиш това.“

Греъм стискаше твърде здраво въжето с лявата ръка, която трябваше да използва само като водеща. Трябваше да го държи *хлабаво*, а за отпускане на въжето и за спирачка да използва дясната ръка.

„Кони ще умре...“

Греъм охлаби хватката на лявата ръка.

Той си обеща да не гледа надолу. Пое дълбоко въздух. После го изпусна. Започна да брои до десет. Укори се, че шикалкави. Отблъсна се от стената.

„Без паника!“

Греъм се залюля назад в нощта и се плъзна надолу по въжето. Когато полетя обратно към стената и посрещна твърдо гранита с двата крака напред, болка премина зигзагообразно през болния му крак. Той трепна, но знаеше, че може да я понесе. Като погледна надолу, Греъм забеляза, че беше се спуснал само два фута, но фактът, че изобщо се беше придвижил, правеше болката да изглежда маловажна.

Той възнамеряваше да се отблъсква от камъка с цялата си сила и да изминава по два ярда при всяка голяма дъга, но не успя да го стори. Все още не. Твърде много го беше страх да се спусне така ентусиазирано, както правеше в миналото. Още повече че едно по-енергично спускане можеше да направи болката в крака му непоносима.

Вместо това, Греъм се отблъсна отново от стената, спусна се два фута по въжето и се върна обратно към нея. И отново, но този път само един фут или осемнадесет инча. Малки стъпки. Един предпазлив танц на страха върху фасадата на сградата. Навън, надолу, навътре; навън, надолу, навътре...

Ужасът не беше се изпарил. Все още бълбукаше в него, гъст като каша. Един страх, който се беше хранил от него и раснал години наред, не бе вероятно да изчезне за броени минути, отслабвайки по естествен път. Страхът обаче го бе напуснал, не го сковаваше вече. Дори гледаше напред към деня, когато щеше, може би, напълно да се излекува от него. А това видение беше чудесно.

Когато накрая посмя да погледне надолу, Греъм видя, че е толкова близо до корниза, че повече не е необходимо да се отблъсква. Той отпусна въжето и се спусна последните няколко фута.

Кони се притисна до него. Тя трябваше да крещи, за да надвие вятъра и бъде чута.

— Ти го направи!

— Направих го!

— Ти победи!

— Дотук да.

— Може би дотук е достатъчно.

— Какво?

— Какво ще кажеш да проникнем вътре? — попита тя, сочейки прозореца до тях.

— Защо е необходимо да го правим?

— Това е нечий офис. Можем да се скрием в него.

— А Болинджър?

— Рано или късно, той ще стигне до твоя офис — каза тя, повишавайки още малко гласа си, за да надмогне един нов порив на вятъра.

— Е и?

— Той ще види прозореца. Карабините и въжетата.

— Зная.

— Ще помисли, че ще се спускаме по целия път до улицата.

— Може би, но се съмнявам.

— Дори да не помисли така, той няма да знае къде сме спрели. Не може да разбие всички врати в сградата, за да ни търси.

Вятърът фучеше между тях, отразяваше се в сградата и ги разлюляваше, сякаш бяха фигурки играчки. Той виеше като банши^[1].

В очите на Греъм се удряха снежинки. Те бяха толкова фини и студени, че го дразнеха почти като пращинки сол. Той затвори очи, опитвайки се да прогони внезапната болка. Имаше известен успех, но болката беше заменена от обилен поток сълзи, който временно го ослепи.

Те притиснаха челата си едно към друго, опитвайки се да се приближат толкова, че да не бъде нужно да викат, когато разговарят.

— Ние можем да се крием, докато хората дойдат на работа — каза тя.

— Утре е събота.

— Някои хора ще работят. Екипът пазачи, поне.

— Сутринта градът ще бъде парализиран — каза той. — В тази виелица никой няма да отиде на работа.

— Тогава ще се крием до понеделник.

— Ами вода и храна?

— В някой голям офис ще има хладилник, кафе и автомати за сода. Може би дори автомати за бонбони и бисквити.

— До понеделник ли?

— Ако трябва.

— Времето е много дълго.

— И спускането е много дълго — отвърна тя, протягайки ръка към пустотата от лявата ѝ страна.

— Съгласен.

— Хайде — подкани го нетърпеливо тя. — Нека строшим стъклото.

Болинджър прескочи падналия шкаф и огледа офиса на Харис.

Нищо необикновено. Нито следа от плячката.

Къде, по дяволите, бяха те?

Той се обръщаше, за да излезе, когато кадифените завеси се издуха.

Той извади пистолета.

Преди да успее да натисне спусъка за първия изстрел, завесите се прибраха отново към стената. Никой не би могъл да се скрие зад тях. Нямаше достатъчно място за това.

Болинджър отиде към единия край на завесите и намери шнуровите за командването им. Завесите от зелено кадифе се разтвориха със скърцане.

Веднага щом се откри средния прозорец, той видя, че нещо с него не е наред. Отиде до прозореца и отвори високите правоъгълни крила.

Вятърът напираше към него, ревейки, развяваше отворената яка и разбъркваше косата му. Движещи се с голяма скорост снежинки обсипаха лицето му.

Болинджър видя закачените за средната вертикална преграда карабини и спускащите се от тях въжета. После се наведе през прозореца и погледна надолу покрай стената на сградата.

— Да бъда проклет! — наруга се той.

Греъм се опитваше да откачи чука от колана на своя обезопасяващ хамут, но му пречеха дебелите ръкавици. Без ръкавиците работата щеше да бъде лесна, но той не искаше да ги сваля тук, от страх да не му се изплъзнат и изчезнат отвъд ръба. Ако нещата

тръгнаха зле и се наложеше да продължи спускането, той щеше ужасно много да се нуждае от тях.

Над него вятърът издаде странен звук. *Бам!* Той наподобяваше приглушен трясък на гръм.

Най-после откачи чука от колана.

Бам!

— Болинджър! — изкрещя Кони и сграбчи ръката му.

Отначало Греъм не я разбра. Погледна нагоре само защото тя направи същото.

Болинджър се беше навел през прозореца на тридесет фута над тях.

— Стой близо до стената! — извика Греъм на Кони.

Тя не се помръдна. Изглеждаше зашеметена. За първи път в живота си *изглеждаше* уплашена.

— Не ставай мишена! — извика Греъм.

Тя притисна гърба си към сградата.

— Отвържи се от обезопасяващото въже — каза той.

Едно огнено пламъче облиза дулото на пистолета над главите им:

Бам!

Греъм замахна с чука и удари прозореца.

Стъклото експлодира навътре.

Френетично, неспособен да забрави видението за удара с куршум в гърба му, той счупи упорито стърчащите от рамката стъкла.

Бам!

Резкият звук от рикошет накара Греъм да подскочи. Куршумът отскочи от камъка на няколко инча от лицето му.

Той отново се потеше.

Болинджър викаше нещо.

Вятърът разкъсваше думите му и ги превръщаше в безсмислени звуци.

Греъм не погледна нагоре, а продължи да действа с острите ръбове на прозореца.

Бам!

— Върви! — извика той, след като отчупи и последното опасно парче стъкло.

Кони се покатери върху подпрозоречната дъска и изчезна в тъмния офис.

Той освободи възела на обезопасяващото въже от своя хамут.

Бам!

Изстрелът беше така близо, че той неволно извика. Куршумът простреля ръкава на якето му. Греъм загуби равновесие от изненада и за миг помисли, че ще падне от корниза.

Бам!

Бам!

Той се хвърли напред през счупения прозорец, очаквайки да бъде спрял в последната секунда от куршум в гърба.

[1] Дух, който предвещава смърт в дома. — Бел прев. ↑

В неосветения офис на тридесет и осмия етаж парчетата стъкло хрущяха под краката им.

— Как можа да не ни улучи?

— Вятърът е почти със силата на ураган — отвърна Греъм, бършейки потта от лицето си с дланта на ръкавицата. — Би могъл да отклони леко куршумите.

— От разстояние само тридесет фута?

— Може би. Освен това, той се цели от лош ъгъл, наведен през прозореца и стрелящ надолу и навътре. Светлината беше слаба. Вятърът шибаше лицето му. Щеше да има дяволски късмет, ако беше ни улучил.

— Не можем да останем тук, както бяхме намислили — каза тя.

— Разбира се, че не можем. Той знае на кой етаж се намираме. Вероятно точно в този момент тича към асансьора.

— Връщаме се обратно навън ли?

— Сигурен съм, че не ми се иска.

— Той ще продължи да наднича по пътя и да се опитва с изстрели да ни отдели от фасадата на сградата.

— Имаме ли някакъв избор?

— Нямаме никакъв — отвърна тя. — Готов ли си за спускане?

— Както винаги.

— Направи го добре.

— Още не съм изминал целия път до долу.

— Ти ще го изминеш.

— Ясновидка ли си вече?

— Ще го изминеш, защото вече не те е страх.

— Кой? Мене ли?

— Тебе.

— Уплашен съм до смърт.

— Не както беше доскоро. Не така много. Във всеки случай, точно сега има добра причина да те е страх. Страхът, който те е обзел този път е здравословен.

— О, да. Изпълнен съм със здравословен страх.

— Аз бях права.

— Относно какво?

— Ти си мъжът, който винаги съм искала.

— Значи не си искала много.

Въпреки неговите думи тя откри задоволство в гласа му. Те не прозвучаха така сериозно. В най-лошия случай, той се присмиваше на комплекса за малоценност, който бе показвал преди тази нощ. Греъм беше възстановил малко от самоуважението си.

Той отвори втората половина на прозореца и каза:

— Ти почакай тук. Аз ще поставя друг питон и ще го свържа с ново въже. — Той свали ръкавиците си. — Подръж ги за малко.

— Ръцете ти ще замръзнат.

— За минутка или две няма да замръзнат. С голи ръце ще работя по-бързо.

Греъм предпазливо показва глава си през прозореца и погледна нагоре.

— Там ли е още? — попита тя.

— Не.

Той изпълзя върху шестфутовата подпрозоречна дъска и се протегна навън по корем. Краката му бяха към нея, а главата и раменете над ръба.

Тя се отдалечи на няколко стъпки от прозореца и застана неподвижно, вслушвайки се за Болинджър.

Преди да тръгне към асансьора, Болинджър се спря, за да зареди своя валтер.

Греъм заби питона плътно в хоросана между два гранитни блока. Опитва го. Намери го за добре закрепен и щракна към него една карабина.

В седнало положение, той взе въжето с дължина сто фута от дясното си бедро и бързо го нави на кравай, който щеше да развие без затруднение. Вятърът беше достатъчно силен, за да го разбърка. Той трябваше да наблюдава през цялото време, докато осигуряваше Кони.

Ако въжето се оплетеше, и двамата щяха да бъдат в беда. Греъм завърза в единия край на въжето възел с две малки примки над него.

Лежейки отново по корем, той се пресегна над ръба и закачи въжените примки за карабината. После затвори процепа на щрак-брънката и нави ръкава на мястото му.

Греъм седна с гръб към вятъра и почувства сякаш силни ръце се опитваха да го бутнат от подпрозоречната дъска.

Пръстите му бяха вече вкочанени от студ.

Двете обезопасяващи въжета, които бяха използвани по време на слизането от четиридесетия етаж, се клатеха до него. Той хвана едното.

Отгоре, въжето беше закрепено по такъв начин за карабината, че да може да бъде освободено и изтеглено отдолу. Докато то беше силно опънато, възелът оставаше стегнат. Фактически, колкото обтягането беше по-голямо (а колкото по-голямо бе теглото на алпиниста, толкова по-силно бе опънато въжето), толкова възелът беше по-здраво затегнат. Когато алпинистът освободеше въжето и го опънеше по подходящ начин, възелът можеше да бъде развързан. Греъм дръпна въжето, после отново и отново. Накрая то се освободи от щрак-брънката и падна в скута му. Той извади сгъваемия нож от джоба на якето си, отвори го и отрязва от единадесетярдовото въже две петфутови парчета, след което го прибра.

Изправи се и залитна леко от пронизваща болка в болния крак. Едното от петфутовите въжета беше за него. Той завърза единия му край за своя хамут, а другия към една карабина, която щракна към вертикалната прозоречна преграда.

— Кони — извика той, облягайки се на прозореца.

Кони излезе от сянката.

— Ослушвах се — каза тя.

— Чу ли нещо?

— Още не.

Той искаше Били да бъде тук за убийството. Чувстваше го като половинка от себе си, като петдесет процента от своите плът, кръв и съзнание. Без Били той не изживяваше пълноценно моменти като този. Без него можеше да преживее само половината от вълнението, половината от възбудата.

По пътя към асансьора Болинджър мислеше за Били и най-вече за първите няколко нощи от запознанството им.

Те бяха се срещнали един петък и бяха прекарвали девет часа в един частен клуб на четиридесет и четвърта улица. Бяха го напуснали далеч след пукването на зората, учудени от бързо отлетялото време. Барът бе любимо място за градските детективи и винаги беше пълен, но на Болинджър му се беше сторило, че те са единствените хора тук и че са сам-сами в тяхното ъглово сепаре.

Още от самото начало те не се стесняваха един от друг. Той чувстваше, като че ли са братя близнаци, сякаш споделяха това митично единство на близнаците в добавка към годините на ежедневен контакт. Те разговаряха бързо и пламенно. Никакви празни приказки и клюки. Разговор. Откровен разговор. Това беше една размяна на идеи и мнения, на каквато не беше се наслаждавал с никой друг. Нищо не беше табу. Политика. Религия. Поезия. Секс. Самооценка. Те откриха феноменален брой неща, за които имаха едно и също не общоприето мнение. След девет часа те се познаваха по-добре, отколкото всеки от тях е познавал което и да е друго човешко същество.

На следващата нощ те се срещнаха отново в бара. Ядоха, пиха и взеха една красива проститутка, която заведоха в апартамента на Били. Тримата си легнаха заедно в леглото, но не в бисексуален смисъл. Фактически беше по-правилно да се каже, че те двамата бяха легнали в леглото с нея, защото макар да извършиха (ту поотделно, ту едновременно) голямо разнообразие от полови актове, Били не беше докоснал Болинджър, нито Болинджър бе докоснал Били.

Тази нощ сексът беше по-динамичен, по-ободряващ, по-безумен, по-маниакален и много по-изтощителен отколкото Болинджър предполагаше, че би могъл да бъде. Били категорично нямаше вид на расов мъж. Беше далеч от това. Но беше точно толкова ненаситен. Той се наслаждаваше, задържайки своя оргазъм с часове, защото знаеше, че колкото по-дълго си го отказва, толкова по-бурна щеше да бъде кулминацията, когато накрая дойдеше. Бидейки

сладострастник, той предпочиташе отказа от непосредственото задоволяване в полза на една по-далечна и по-голяма серия от усещания по-късно. От момента, в който легна на леглото Болинджър установи, че е бил изпитван. Преценяван. Били наблюдаваше. Болинджър откри, че му е трудно да влезе в тон с установения от по-възрастния мъж темп, но успя да го стори. Дори момичето се оплакваше, че е било изтощено и изчерпано.

Той живо си спомняше позата, в която беше при достигане на кулминационната си точка, защото след това подозираше, че Били го е направлявал към нея. Момичето беше на ръце и на колене в средата на леглото. Били беше коленичил пред нея, а Болинджър бе коленичил зад нея, любейки я като куче. Той гледаше Били в лицето през гърба ѝ. По-късно Болинджър знаеше, че Били е искал да завърши, докато е бил с лице срещу него.

Болинджър се самонаблюдаваше как се движи навътре в проститутката и навън от нея. После вдигна поглед и видя Били да се взира настойчиво в него. Очите му бяха широко отворени, напрегнати. Те не бяха напълно нормални. Макар да беше уплашен от тях, Болинджър отвърна на погледа и беше потопен в едно халюциногенно преживяване. Той си въобрази, че се издига от тялото си и почувства сякаш се носи към Били. А както се носеше, той се смаляваше, докато стана толкова малък, че можеше да падне в тези очи. Знаейки, че това е една илюзия, от чието влияние не може по никакъв начин да се отърве, той можеше да се закълне, че наистина **потъва** в очите на Били. Потъваше надолу, надолу...

Неговата кулминационна точка беше значително по-силна от една биологична функция. Тя го присъедини към проститутката във физическо отношение, но го свърза също и с Били на едно много по-високо равнище. Той се изпразни дълбоко в нейното влагалище и точно в този момент Били изхвърли спермата в устата ѝ. В спазмите на един интензивен оргазъм, Болинджър имаше странното усещане, че той и Били бяха навлезли невероятно навътре в момичето, че се бяха разраснали и удължили, докато се докоснат в средата му. После той отиде една стъпка по-нататък — престана изобщо да усеща жената. Сякаш той и Били бяха единствените хора в стаята. В съзнанието си той виждаше себе си и Били с притиснати върхове на своите органи, еякулирайки един друг в пенисите си. Картината беше

мощна и странно сексуална. Категорично нямаше нищо **хомосексуално** в нея. Абсолютно нищо. Въображаемият акт, който бе погълнал вниманието му беше подобен на ритуал, чрез който членовете на някои индиански племена ставаха кръвни братя. Индианците порязваха ръцете си и притискаха порязаните места едно към друго. Понеже вярваха, че кръвта преминава от едното тяло в другото, те считаха, че всеки от тях ще бъде завинаги част от другия. Странното видение на Болинджър приличаше на индианска церемония за кръвно братство. Това беше една клетва, един свещен договор. И той знаеше, че е станала метаморфоза. Отсега нататък те не бяха повече двама мъже, а един.

Така, чувствайки се непълен без Били до себе си, той стигна до асансьорната кабинка и я включи.

Кони премина с мъка през процепа върху отстъпа на тридесет и осмия етаж.

Греъм бързо върза свободния край на стофутовото главно въже за нейния хамут.

— Готово ли е? — попита тя.

— Не съвсем.

Ръцете му се вкочаняваха, върховете на пръстите изтръпваха, а кокалчетата го боляха както при артрит.

Той свърза карабините към двата края на едното от петфутовите въжета, които беше отрязал. После щракна двете карабини към един метален пръстен на нейния хамут. Образуващата се въжена примка увисна до коленете й.

Греъм закачи чука към ремъка с принадлежности на колана на нейния хамут.

— За какво е всичко това? — попита тя.

— Следващият отстъп е пет етажа по-надолу. Широчината му изглежда приблизително на половината на този. Ще те спусна по същия начин, по който те спуснах дотук. Аз ще бъда закачен за вертикалната преграда на прозореца. — Той подръпна своето собствено петфутово обезопасяващо въже. — Но ние нямаме време да подготвим за теб обезопасяващо въже с дължина седемдесет и пет фута. Ще трябва да продължиш само с единично въже.

Тя кимна, хапейки долната си устна.

— Щом достигнеш този корниз — продължи Греъм, — потърси между гранитните блокове един тесен хоризонтален зидарски шев. Колкото по-тесен, толкова по-добре. Но не губи твърде много време да ги сравняваш. Използвай чука, за да забиеш в него един питон.

— Това късо въже ли, което ти току-що закачи на мен, ще ми послужи за обезопасяване, когато стигна там?

— Да. Откачаш единия му край от хамута и щракваш карабината към питона. Увери се, че ръкавът е навит върху процепа.

— Ръкав ли?

Той ѝ показва металният ръкав.

— Щом навиеш ръкава на мястото му, отвържи се от главното въже, така че да мога да го намотая и използвам.

Тя му подаде ръкавиците. Той ги взе и си ги сложи.

— И още нещо. Ще отпускам въжето много по-бързо, отколкото първия път. Не изпадай в паника. А просто се дръж здраво, отпусни се и си отваряй очите за идващия под теб корниз.

— Добре.

— Някакви въпроси?

— Нямам.

Тя седеше на ръба на отстъпа и клатеше краката си над бездната.

Греъм хвана въжето и после сгъна и разгъна неколkokратно студените си пръсти, за да бъде сигурен, че ще може да го държи здраво. Слаба топлинка започна да прониква в тях. Той зае разкрячен строеж, пое дълбоко въздух и каза:

— Тръгвай.

Кони се плъзна от корниза в празното пространство.

Греъм усети болка в ръцете и раменете си, когато цялата ѝ тежест внезапно го дръпна. Скърцайки със зъби, той отпускате въжето толкова бързо, колкото можеше да си позволи.

В коридора на тридесет и осмия етаж Болинджър беше в известна степен затруднен да реши каква служба има точно под офиса на Харис. Накрая той се спря на две възможности: „Босуел Патент Брокеридж“ и „Дентънуик Мейл Ордър Сейлс“.

Двете врати бяха заключени.

Той вкара три куршума в бравата на офиса на Дентънуик и отвори вратата. Стреля два пъти в тъмнината. Скочи вътре, приклепна, потърси пипнешком електрическия ключ на стената и запали лампите.

Първата от трите стаи беше пуста. Той продължи да претърсва останалите две.

Напрежението на опън във въжето изчезна.

Кони беше достигнала корниза пет етажа по-долу.

Въпреки това, той не пускаше въжето и беше готов отново да го стисне здраво, ако тя се подхлъзнеше и паднеше преди да е успяла да закрепил нейното обезопасяващо въже.

Греъм чу два приглушени изстрела.

Фактът, че можа да ги чуе през ревящия вятър означаваше, че те бяха застрашително близо.

Но по какво стреляше Болинджър?

Офисът зад Греъм оставаше тъмен, но внезапно светнаха лампите зад прозорците на съседния офис.

Болинджър беше дяволски близо.

Сега ли щеше да се случи това? — питаше се той. Сега ли щеше да получи куршум в гърба?

Две резки дръпвания. Сигналът от въжето дойде по-скоро, отколкото го беше очаквал.

Греъм нави въжето на руло, питайки се дали разполага и с една минута време, преди Болинджър да намери правилния офис, счупеното стъкло и... него.

Ако възнамеряваше да достигне този корниз пет етажа по-долу, преди Болинджър да получи възможност да го убие, той трябваше да се спусне много по-бързо от първия път.

Въжето премина още веднъж покрай разположените на равни интервали прозорци. Беше опасно, ако попаднеше в някой от тях. Понеже трябваше да се отблъсква от фасадата на по-големи интервали, да се спуска по-надолу при всяка дъга и да разполага с по-малко време за пресмятане на движението си, избягването на прозорците щеше да бъде далеч по-трудно отколкото разстоянието от четиридесетия до тридесет и осмия етаж.

Неговите планове възобновиха отново ужаса му. Може би беше късмет, че трябва да бърза. Ако имаше време да се забави, страхът можеше да стане достатъчно силен, за да го демобилизира отново.

Харис и жената не бяха в офисите на „Дентънуик Мейл Ордър Сейлс“.

Болинджър се върна в коридора и изпрати два изстрела във вратата на „Босуел Патент Брокеридж“.

„Босуел Патент Брокеридж“ заемаше три малки помещения, всичките бедно мебелирани и всичките пусти.

Болинджър се наведе през счупения прозорец и погледна в двете посоки избърсания от сняг, широк шест фута отстъп. Там също ги нямаше.

Той неохотно отстрани парчетата стъкло от пътя си и пропълзя през прозореца.

Бурният вятър фучеше, блъскаше го, рошеше косата, стрелкаше снежинки в лицето му и ги напъхваше под яката и ризата, където се стопяваха. Потрепервайки, той съжали, че е съблякъл палтото си.

Търсейки нещо, за което да се хване, той се протегна навън по корем. Камъкът беше толкова студен, че се чувстваше като легнал с голи гърди върху леден блок.

Болинджър надникна над ръба. Греъм Харис беше само десет фута по-долу. Той се отблъскваше от сградата на тънко въже, плъзгаше се надолу по него, следвайки дъгата и отново се връщаше към сградата. Харис се спускаше.

Болинджър се пресегна надолу и сграбчи питона. Беше толкова студено, че пръстите му почти залепнаха за него. Опитва се да го завърти и разхлаби, но констатира, че е добре забит.

Дори в бледата почти липсваща светлина той можеше да види, че в щрак-брънката имаше един процеп, чрез който тя беше закрепена към питона. Болинджър напипа процепа и се опита да го отвори, но не можа да разбере как да го направи.

Въпреки че беше точно над Харис, Болинджър знаеше, че не би могъл да даде точен изстрел. Студът и вятърът предизвикваха сълзи в очите, замъгляваха погледа му. Светлината беше слаба, а човекът се движеше твърде бързо, за да бъде добра мишена.

Вместо да стреля, той прибра своя валтер, обърна се настрана, бързо измъкна един нож от джоба на панталоните си и го отвори. Това беше същият нож с остро като бръснач острие, с който беше убил така много жени. А сега, ако успееше да пререже въжето преди Харис да е

стигнал до корниза, той щеше да запише и първата си мъжка жертва с него. Болинджър се пресегна към питона и започна да реже примката на възела при полюляващата се карабина.

Вятърът удряше стената на сградата, издигаше се покрай камъка и го шибаше в лицето.

Той дишаше през устата. Въздухът беше така студен, че го заболя гърлото.

Харис, който изобщо не забелязваше Болинджър, се отблъсна още веднъж от сградата. Залюля се навътре и през това време слезе шест или осем фута. Отблъсна се отново.

Карабината се мърдаше в ухото на питона и затрудняваше Болинджър да държи острието точно върху едно и също място на въжето.

Харис се спускаше с голяма скорост, приближавайки бързо корниза, където го чакаше Кони. До няколко секунди той щеше да се отдели безопасно от въжето.

Накрая, след като Харис се беше отблъснал още няколко пъти от фасадата на небостъргача, ножът на Болинджър срязва найлоновото въже и то се освободи от карабината.

Когато Греъм връхлиташе към сградата с краката напред, възнамерявайки да стъпи върху тесния прозоречен перваз, той усети, че въжето се разхлабва. Разбра моментално какво се беше случило и започна да мисли по-бързо.

Той обсъди своето положение и взе решение как да действа дълго преди въжето да падне върху раменете му, преди моментът напред да беше завършил и краката му да докоснат камъка.

Первазът беше само два инча навътре. Имаше място само за върховете на обувките му. Не беше достатъчно широк, за да се закрепят на него.

Използвайки предимството на своята инерция, той полетя към прозореца и се блъсна в него в момента, в който докосна перваза с върховете на обувките. Рамото му удари едно от високите прозоречни крила. Стъклото се разби на парчета.

Греъм се надяваше да пхне едната ръка през стъклото и да обхване с нея средната вертикална преграда. Ако успееше да направи това, той можеше да се задържи достатъчно дълго, за да отвори прозореца и да влезе вътре.

Обаче, макар стъклото да се счупи, Греъм загуби опората на върховете на обувките си върху заледения широк два инча перваз. Обувките му се хлъзнаха назад и потънаха в празното пространство.

Той се плъзна надолу по камъка, опитвайки се отчаяно да се хване за прозореца.

Коленете му се удариха в перваза. Гранитът разкъса панталоните и раздра кожата му. Коленете му се изплъзнаха от невъзможно плиткото врязване също както върховете на обувките.

Той се задържа за перваза с двете ръце, когато гравитацията го дръпна покрай него. Държеше се толкова здраво, колкото можеше. На пръстите си. Люлееше се над улицата. Риташе с крака към стената. Опитваше се да намери опора за върховете на обувките си. Задъха се.

Отстъпът, където го чакаше Кони, беше само на петнадесет фута по-долу от перваза, в който се бе вкопчил и на не повече от седем-осем фута от подметките на обувките му. Осем фута. Струваха му се като една миля.

Докато размишляваше върху дългото евентуално падане до Лексингтън авеню, той се надяваше, че видението му за куршум в гърба е било истина.

Ръкавиците му бяха твърде дебели, за да му служат добре в едно такова несигурно положение.

Греъм изпусна покрития с лед камък и падна върху широкия един ярд отстъп. Стъпвайки върху него, той извика от болка и залитна назад.

Кони изпищя.

Той стъпи с единия крак в празното пространство. Почувства смъртта да го тегли към себе си. Извика и размаха ръце като вятърна мелница.

Кони беше закрепена с обезопасяващо въже към стената и бе готова да изпита колко здраво бе забила питона между гранитните блокове. Тя скочи към Греъм, сграбчи здраво предницата на якето му и го дръпна, опитвайки се да го задържи.

За секунда или две, които изглеждаха като час, те се залюляха на ръба на пропастта.

Вятърът ги блъскаше към улицата...

Но накрая тя се оказа достатъчно силна, за да спре неговото падане назад. Той дръпна крака си навътре от бездната. Запазиха

равновесие върху последните няколко инча от камъка. После той я прегърна и двамата се върнаха обратно към фасадата на сградата, на безопасно място настрани от бетонния каньон.

— Болинджър може да е прерязал въжето — каза Кони, — но вече не е там.

— Той идва.

— Сигурно ще го направи, така че трябва да бъдем ужасно бързи.

Греъм се протегна в легнало положение върху широкия един ярд корниз успоредно на стената на сградата.

Болният му крак се изпълваше с непрекъсната болка от глезена до бедрото. Имайки предвид цялото спускане до улицата, той беше сигурен, че кракът му би зависил от сигурното стъпване.

Той взе един питон от ремъците с принадлежности на кръста си и протегна едната ръка на Кони.

— Чукът.

Тя му го подаде.

Той се изви малко и се разположи под ъгъл към сградата с главата и едната ръка над ръба на отстъпа.

Далече долу по Лексингтън авеню се движеше внимателно една линейка със запалени фарове. Дори от тридесет и третия етаж улицата не се виждаше съвсем добре. Греъм едва можеше да различи очертанията на линейката, окъпана в собствената си сигнална светлина. Тя се изравни с Боуъртън Билдинг и после се скри в снежната нощ.

Той намери зидарски шев дори без да маха неудобните ръкавици и започна да забива в него един питон.

Внезапно, от едната страна два етажа по-долу, окото му долови някакво движение. Едното от двете високи крила на прозорец се отвори навътре. Никой не се появи в него. Обаче Греъм чувстваше, че в офиса зад прозореца има човек.

Побиха го студени тръпки, които нямаха нищо общо със студа отвън.

Преструвайки се, че нищо не е видял, той дозави питона на избраното място. После се дръпна от ръба и стана.

— Не можем да слезем там долу — каза той на Кони.
— Защо? — попита го учудено тя.
— Болинджър е под нас.
— Какво?
— Чака ни при един прозорец, за да ни застреля или поне теб, когато минеш покрай него.
Сивите ѝ очи бяха широко отворени.
— Но защо не дойде да ни хване тук? — попита тя.
— Може би мисли, че вече сме тръгнали надолу или пък че ще му се изплъзнем по този отстъп в момента, в който влезе в един от офисите на този етаж.
— Какво ще правим сега?
— Мисля.
— Страх ме е.
— Не се страхувай.
— Не мога да не се страхувам.
Веждите на Кони бяха заскрежени, както и космите от кожената подплата, които се подаваха от качулката ѝ. Той я държеше здраво. Вятърът стенеше неспирно.
— Сградата е ъглова — каза той.
— Има ли значение?
— Тя гледа и към една друга улица, освен към Лексингтън.
— Е?
— Ще вървим по отстъпа — каза възбудено той. — Вървейки по него, ще свием зад ъгъла.
— И ще се спуснем по другата стена, която гледа към страничната улица, така ли?
— Позна. Спускането няма да е по-трудно, отколкото по тази стена.
— А от този прозорец Болинджър може да наблюдава само Лексингтън авеню — каза тя.
— Точно така.
— Блестящо.
— Нека го направим.
— Рано или късно той ще разбере какво сме направили.
— По-скоро късно.
— Така ще е по-добре.

— Разбира се. Той ще стои няколко минути точно там, очаквайки да ни пипне. После ще загуби време да проверява целия етаж.

— И стълбищните клетки.

— И асансьорните шахти. Вероятно ще можем да изминем по-голямата част от пътя надолу преди да ни открие.

— Окей — каза тя и откачи обезопасяващото въже от прозоречната преграда.

Франк Болинджър чакаше при отворения прозорец на петдесет и първия етаж. Очевидно те подготвяха въжето, което щяха да закачат на току-що забития от Харис питон.

Той гледаше напред, за да застреля жената, когато минеше по въжето покрай него. Въображаемата гледка го вълнуваше. Той щеше да се наслаждава на изхвъркването ѝ в нощта.

Когато се случеше това, Харис щеше да бъде потресен, емоционално унищожен, неспособен да мисли бързо и неспособен да се защити. После Болинджър можеше да тръгне за него, когато поиска. Ако успееше да го убие чисто, там, където той избере, това щеше да спаси плана, който заедно с Били бяха съставили този следобед.

Докато чакаше своята плячка той отново помисли за тази втора нощ от неговата връзка с Били...

След като проститутката напусна апартамента на Били, те вечеряха в кухнята, изядоха две салати, четири стека, четири резена бекон, шест яйца, осем препечени филии и голямо количество уиски. Те подходи́ха към храната, както към жената: с настойчивост, единомислие и апетит, които не бяха характерни за обикновените хора, а за супермените.

В полунощ, на бренди, Болинджър беше разказал за годините при баба му.

Дори сега той можеше да си спомни всяка част от този разговор, която пожелаеше. Беше наистина надарен с тотална памет. Този негов талант беше шлифован през годините на запаметяване на трудна поезия.

— И така, тя те е наричала Дуайт. Харесва ми това име.

— Защо говориш така странно.

— С този южняшки акцент ли? Родом съм от Юга. Говорех с акцент до двадесетгодишна възраст. Направих усилие да го загубя.

Вземах уроци по правоговор. Но мога да си го спомня когато поискам. Понякога провлачването ме забавлява.

— Защо изобщо си взимал уроци по правоговор? Акцентът е приятен.

— Никой горе, от Севера, не те приема на сериозно, когато говориш провлачено. Мислят те за дървеняк. Кажеш, имаш ли нещо против, ако те наричам Дуайт?

— Не.

— Стоя по-близо до теб от който и да било друг, откакто е починала баба ти. Не е ли вярно?

— Вярно е.

— Аз ще те наричам Дуайт. Фактически съм по-близо до теб, отколкото е била баба ти.

— Предполагам, че е така.

— И ти ме познаваш по-добре, отколкото всеки друг.

— Дали? Сигурно си прав.

— Значи ние имаме нужда от специални имена един за друг.

— Тогава ме наричай... Били.

— Били ли?

— Били Джеймс Плувър.

— Откъде си взел това име?

— Родил съм се с него.

— Сменил си името си?

— Точно както направих с акцента.

— Някога?

— Много отдавна.

— Защо?

— Постъпих в един колеж на Севера. Не постигнах това, което трябваше. Не получих оценките, които заслужавах. Накрая напуснах. Но през това време разбрах защо нямах успех. Тогава професорите от Айви Лийг не ти даваха никакъв шанс, ако имаш провлачен говор и име на дървеняк като Били Джеймс Плувър.

— Ти преувеличаваш.

— Откъде знаеш? Откъде, по дяволите, би могъл да знаеш? Ти винаги си имал хубаво англосаксонско протестантско име, каквото е характерно за Севера. Франклин Дуайт Болинджър. Какво ли знаеш за тези неща.

— Предполагам, че си прав.

— По онова време всички интелектуалци от Айви Лийг бяха въвлечени в разни видове конспирации срещу Юга и южняците. Още е така, само че конспирацията вече не е така всеобхватна или толкова злонамерена, както е била тогава. Следователно, единственият начин за да имаш успех в някой университет или общество на Север, беше да си с англосаксонско име като твоего или с еврейско. Франк Болинджър или Сол Коен. Би бил приет с всяко от двете имена, но не и с Били Джеймс Плувър.

— Значи ти престана да бъдеш Били.

— Веднага щом получих тази възможност.

— И подобри ли ти се съдбата?

— В същия ден, в който си смених името.

— Но ти искаш аз да те наричам Били.

— Не името беше лошо, а хората, които реагираха негативно на него.

— Били...

— Не трябва ли да имаме специални имена един за друг?

— Няма значение. Както искаш.

— Не сме ли ние самите специални, Франк?

— Мисля, че сме.

— Не сме ли различни от другите хора?

— Съвсем сме различни.

— Тогава не трябва да използваме помежду си имената, с които ни наричат те.

— Щом казваш.

— Ние сме супермени, Франк.

— Какво?

— Не като Кларк Кент.

— Аз със сигурност нямам рентгеново зрение.

— Супермени сме в смисъла, който влага Ницше в тази дума.

— Ницше?

— Не си ли запознат с неговото творчество?

— Не особено добре.

— Ще ти заема една негова книга.

— Окей.

— Всъщност, тъй като Ницше трябва често да бъде препрочитан, аз ще ти подаря една негова книга.

— Благодаря ти... Били.

— Не е необходимо, Дуайт.

Болинджър погледна часовника си в полуотворения прозорец. Той показваше 12:30.

Нито Харис, нито жената бяха тръгнали надолу от отстъпа на тридесет и третия етаж.

Болинджър не можеше да чака повече. Беше прахосал вече твърде много време. Трябваше да тръгне да ги търси.

Кони заби питон в един хоризонтален шев зидария и закачи обезопасяващото въже към него с една карабина. После се отвърза от главното въже.

Веднага щом въжето бе освободено, Греъм го нави. Спускането от тази страна на сградата се оказа по-лесно, отколкото по фасадата към Лексингтън авеню. Не защото тук имаше по-голям брой отстъпи, корнизи или места за закрепване на краката, отколкото там. Разпределението им тук беше същото. Обаче вятърът духаше от тази страна с далеч по-малка сила, отколкото откъм Лексингтън. Снежинките, които я удряха по лицето, вече ги чувстваше като снежинки, а не като мънички куршуми. Студеният вятър духаше в краката ѝ, но не проникваше през джинсите, не щипеше бедрата и не пронизваше болезнено прасците ѝ както по-рано.

Тя беше слязла десет етажа, а Греъм пет, откакто бяха видели Болинджър да ги причаква на прозореца. Греъм беше я свалил до широкия един ярд отстъп на двадесет и осмия етаж и се спускаше надолу след нея. Под това място имаше само още един отстъп, който се намираше на шестия етаж, триста и тридесет фута по-долу. На равнището на двадесет и третия етаж имаше един декоративен корниз в стил арт деко с широчина осемнадесет инча. Камъкът беше издялан във формата на лента от свързани абстрактни гроздове, които бяха тяхната следваща цел. Греъм я спусна до гравирания корниз и тя откри, че той е достатъчно широк и здрав, за да я издържи. След по-малко от минута, окрилен от новооткритата у себе си самоувереност, Греъм щеше да бъде до нея.

Тя нямаше представа какво щяха да правят по-нататък. Отстъпът на шестия етаж беше все още далеч. Като се вземеха предвид петте ярда за всеки етаж, отстъпът се намираше двеста петдесет и пет фута по-долу, докато въжетата им бяха дълги само сто фута. Между корниза от каменни гроздове и шестия етаж нямаше нищо друго, освен отвесната стена и невъзможно тесни прозоречни первази.

Греъм я беше уверил, че те не са в задънена улица. Въпреки това, тя се безпокоеше.

Над главата ѝ той започна да се спуска към нея през падащия сняг. Тя беше омаяна от гледката. Греъм сякаш създаваше въжето, докато се движеше, изплитайки го от своята собствена субстанция. Той приличаше на паяк, полюляващ се грациозно и плавно на своята собствена копринена нишка от една точка до друга по създаваната от него паяжина.

За секунди Греъм стоеше вече до нея.

Тя му даде чука.

Той постави два питона в стената между прозорците в различни хоризонтални шевове зидария.

Греъм дишаше тежко и от отворената му уста излизаше пара.

— Добре ли си? — попита го тя.

— Засега, да.

Без помощта на обезопасяващо въже той се промъкваше по корниза, отдалечавайки се от нея с гръб към улицата и притиснат към камъка с ръце. По-лекият вятър от тази страна на сградата образуваше миниатюрни течения по корнизите и прозоречните первази. Той стъпваше в сняг с дебелина два или три инча, а на места и върху крехък лед.

Кони искаше да го попита къде отива и какво прави, но се страхуваше да не го разсее и той да падне.

След като отмина прозореца, Греъм спря и заби още един питон. После окачи чука на ремъка с принадлежности на кръста си.

Той се върна инч по инч до мястото, където беше забил първите два клина и щракна своя обезопасяващ хамут към единия от тях.

— За какво е всичко това? — попита Кони.

— Ние ще се спуснем няколко етажа надолу — отвърна той. — И двамата. Едновременно. По отделни въжета.

— Аз не — каза тя преглъщайки с мъка.

— Ти да.

Сърцето ѝ биеше така силно, че тя мислеше, че ще се пръсне.

— Аз не мога да направя това.

— Ти можеш и ще го направиш.

Тя поклати отрицателно глава.

— Ти няма да се спуснеш по начин, по който се спусках аз.

— Това е дяволски сигурно.

— Аз се спусках с изправено тяло, а ти ще извършиш седящо спускане. То е по-безопасно и по-лесно.

— Каква е разликата между двата вида спускане? — попита Кони.

— Веднага ще ти кажа.

— Не си давай зор.

Греъм грабна стофутовото въже, по което беше слязъл от корниза на двадесет и осмия етаж. После го дръпна три пъти вертикално и веднъж рязко вдясно. Пет етажа над тях възелът се развърза и въжето се изхлузи надолу.

Той го събра на купчина до себе си, изследва края му и с удовлетворение установи, че не е разкъсан. Греъм върза на въжето един възел, запримчи го през процепа на карабината и го щракна към свободния питон, намиращ се над този, за който бе закрепено неговото обезопасяващо въже.

— Не можем да се спуснем чак до улицата — каза Кони.

— Със сигурност можем.

— Въжетата не са достатъчно дълги.

— Ще се спускаш наведнъж само през пет етажа. Подпираш се на един прозоречен перваз. После пускаш въжето за спускане с дясната си ръка...

— Да се подпирам на два инча широкия перваз?

— Това е изпълнимо. Не забравяй, че ще продължиш да се държиш за въжето с лявата ръка.

— Какво ще прави през това време дясната ми ръка?

— Ще счупи двете стъкла на прозореца.

— И после?

— Първо закрепваш твоето обезопасяващо въже за прозореца. Второ, щракваш една друга карабина към вертикалната преграда. Веднага щом направиш това, ще преместиш тежестта си от главното въже и после...

— Ще го дръпна — каза Кони — и ще развържа възела горе също както направи ти преди минута.

— Ще ти покажа как.

— И ще го уловя както пада?

— Да.

— И ще го завържа към карабината, която ще бъде свързана с прозоречната преграда.

— Точно така.

Краката ѝ бяха студени. Тя ги тупна неколkokратно върху корниза.

— Досещам се, че после ще откача своето обезопасяващо въже и ще се спусна още пет етажа надолу.

— Ще се подпреш на перваза на друг прозорец и ще повториш целия цикъл. Ще се спуснем чак до улицата, по пет етажа наведнъж.

— В твоите уста звучи лесно.

— Ще го направиш по-добре, отколкото мислиш. Ще ти покажа как се прави седящо спускане.

— Имам още един проблем.

— Какъв?

— Не зная как се връзват тези възли, които могат да се отвързват отдолу.

— Не е трудно. Аз ще ти покажа.

Греъм отвърза главното въже от карабината пред себе си.

Тя се облегна близо до него и се наведе над въжето, което той държеше с двете си ръце. Блясъкът на милионите ярки светлини на Манхатън бяха засенчени от бурята. Отдолу, покритият със скреж паваж на улиците отразяваше светлината от многото улични лампи, но това осветяване едва засягаше пурпурните сенки на височина двадесет и три етажа по-горе. Все пак, ако присвиеше очи, тя можеше да види какво прави Греъм.

За няколко минути Кони се научи как да прикрепя въжето към опорната точка, за да може да бъде използвано отново. Тя го завърза няколко пъти, за да бъде сигурна, че няма да забрави как да го направи.

После Греъм направи клуп около ханша и през чатала ѝ, след което съедини трите крайни точки на въжето с още една карабина.

— А сега ми обясни как ще стане самото спускане — каза тя, когато хвана главното въже. После изфабрикува една усмивка, която той може би не видя и се опита да не изглежда уплашена.

Греъм взе още една щрак-брънка от ремъка с принадлежности около кръста си и каза:

— Първо ще трябва да свържа клупа с главното въже, а после ще ти покажа как трябва да застанеш, за да започнеш спускането. Ще ти

обясня...

Той бе прекъснат от приглушеното обаждане на пистолет: *Бам!*

Кони вдигна поглед.

Болинджър беше над тях.

Тя се питаше дали наистина е чула изстрела, или шумът е бил от вятъра. После чу отново: *Бам!* Нямаше съмнение. Един изстрел. Два изстрела. Съвсем близо. Вътре в сградата. Някъде на двадесет и третия етаж.

Франк Болинджър блъсна разбитата врата, влезе в офиса и запали светлината. Той заобиколи бюрото на секретарката, една стойка за пишеща машина и един ксерокс и после забърза към прозорците, които гледаха към страничната улица.

Когато светнаха лампите зад прозореца от двете им страни Греъм откачи своето обезопасяващо въже от питона и каза на Кони също да откачи нейното.

— Следвай ме — каза Греъм.

Той отново се потеше. Лицето му беше мокро от пот. Влажната коса под качулката го сърбеше.

Греъм се обърна с гръб към Кони и прозореца, който Болинджър се готвеше да отвори, и с лице наляво към Лексингтън авеню. Без осигуровката на обезопасяващото въже той тръгна смело по тесния корниз, вместо да се промъква боязливо по него. Държеше дясната си ръка върху гранит, заради малкото чувство за сигурност, което му даваше. Трябваше да поставя стъпало пред стъпало, сякаш вървеше по опънато въже, защото корнизът не беше достатъчно широк, за да му позволи естествен вървеж.

Греъм беше на петдесет фута от Лексингтън авеню с лице към гранита. Когато двамата с Кони завиеха зад ъгъла на корниза, те щяха да бъдат извън обсега на изстрелите.

Разбира се, Болинджър щеше да намери офис с прозорци, които гледат към Лексингтън. Щяха да спечелят най-много минута или две. Но точно сега една минута повече живот си струваше усилието.

Той искаше да погледне назад, за да види дали Кони не среща никакви трудности, но не смееше. Трябваше да държи погледа си върху корниза пред себе си и внимателно да преценява всяка стъпка.

Преди да беше изминал повече от десет крачки, той чу Болинджър да вика.

Греъм сви раменете си. Той си спомняше ясновидското видение и очакваше куршума.

Внезапно осъзна, че Кони го прикрива. Трябваше да я изпрати пред себе си, а самият той да застане между нея и куршума. Ако тя спреше предназначения за него куршум, той повече не искаше да живее. Но беше вече твърде късно да отстъпи. Не можеха да спрат, защото щяха да бъдат още по-добра мишена.

В тъмнината изтрещя изстрел.

После още един.

Греъм започна да се движи по-бързо, отколкото беше разумно, чувствайки, че една погрешна стъпка би го хвърлила долу на улицата. Подметките му се плъзгаха върху покрития със сняг камък.

До ъгъла имаше тридесет фута.

Двадесет и пет...

Болинджър стреля отново.

Греъм почувства четвъртия изстрел преди да го чуе. Куршумът разкъса левия ръкав на якето му и засегна ръката над лакътя.

Ударът го накара да залитне леко. Той направи няколко бързи необмислени предварително стъпки напред. Улицата под него сякаш безумно се завъртя. Греъм безпомощно опря дясната си ръка върху стената на сградата, поставяйки едното стъпало на ръба на корниза с петата над празното пространство. Той се чу да вика, но думите едва ли стигаха до съзнанието му. Обувките му се стабилизираха в натрупания сняг, но се плъзнаха върху едно ледено петно. Когато възстанови равновесието си след половин дузина стъпки, Греъм беше учуден, че не падна.

Отначало не почувства болка. Беше се вкочанил от рамото надолу. Ръката му сякаш беше откъсната. За момент се попита дали не е смъртоносно ранен, но установи, че един пряк удар щеше да бъде много по-силен и би го повалил и съборил от корниза. След минута или две раната щеше да започне дяволски да го боли, но нямаше да го убие...

Петнадесет фута...

Чувстваше се замаян.

Краката му бяха омекнали.

„Вероятно шок“, помисли той.

Десет фута...

Още един изстрел. Не прозвуча така силно както предишните. Не беше така застрашително близо. Бе на разстояние петнадесет ярда.

При ъгъла, завивайки бавно към Лексингтън авеню, където го заблъска яростният вятър, Греъм получи възможността да се обърне и погледне назад пътя, по който беше дошъл. Корнизът беше празен.

Кони беше изчезнала.

Кони беше четири или пет ярда под корниза от каменни гроздове на тридесет и третия етаж. Не можеше да издържи да гледа надолу. Тя държеше найлоновото въже с протегнати над себе си ръце, но значително се затрудняваше да поддържа своята хватка. Пръстите ѝ бяха изтръпнали от напрежението и не можеше повече да бъде сигурна, че държи въжето достатъчно здраво, за да е в безопасност. Само преди миг, отпускаяки ръцете си, без да разбере какво прави, тя беше се плъзнала надолу по него, сякаш то бе добре смазано и бе изминала два ярда за част от секундата, преди да успее да се спре.

Кони се опита да намери опора за върховете на обувките си. Нямаше никаква. После погледна нагоре към корниза над главата си. Очакваше да види Болинджър.

Само преди минута, когато Болинджър отвори прозореца вдясно от нея и се наведе навън с пистолет в ръка, тя веднага разбра, че той е твърде близо, за да не я улучи. Кони не можеше да последва Греъм към ъгъла на Лексингтън авеню. Ако беше се опитала, щеше да бъде застреляна в гръб. Вместо това, тя стисна главното въже и се опита да предугади изстрела. Ако имаше и най-малкия шанс да се спаси, в което не беше убедена, тя трябваше да реагира само частица от секундата *преди* да последва експлозията. Ако се мръднеше преди или след като беше стрелял, тя щеше да бъде мъртва и твърде късно, за да го заблуди. За щастие тя избра перфектно момента и скочи назад в празното пространство почти едновременно с изстрела, така че той можеше да си помисли, че я е улучил.

Кони се молеше Болинджър да е помислил, че е мъртва. Ако имаше някакво съмнение относно това, той щеше да се покаже повече навън през прозореца, да се наведе над корниза, да я види и пререже въжето.

Въпреки че нейното собствено положение беше достатъчно сериозно, за да ангажира цялото ѝ внимание, тя се безпокоеше за Греъм. Знаеше, че не е повален с куршум от корниза, защото щеше да

го види да пада покрай нея. Той беше все още там, горе, но може да е тежко ранен.

Дали беше ранен или не, нейният живот зависеше от неговото връщане да я потърси.

Кони не беше алпинистка. Не знаеше как да се спуска. Не знаеше как да осигури положението си на въжето, нито как да прави каквото и да било, освен да виси на него. Но дори това нямаше да ѝ се удава още дълго време.

Кони не искаше да умре, *отказваше* да умре. Дори Греъм да беше вече убит, тя не искаше да го последва в смъртта. Обичаше го повече, отколкото който и да било друг. Понякога се разстройваше, защото не можеше да намери думи да изрази чувствата си към него. Езикът на любовта беше неподходящ. Тя копнееше за него, но обичаше също и живота. Да става сутрин и да приготвя препечени филии за закуска. Да работи в антикварния магазин. Да прочете хубава книга. Да отиде на вълнуващ филм. Такъв голям брой малки наслади. Може би беше истина, че малките радости на ежедневието са незначителни в сравнение с интензивните удоволствия от любовта, но ако трябваше да се откаже от най-хубавото, би желала да ѝ остане второто по хубост. Тя знаеше, че нейните разбираня в никакъв случай не омаловажават любовта ѝ към Греъм, нито правят подозрителна връзката между тях. Греъм беше привлечен от любовта ѝ към живота и това я беше направило така подходяща за него. За нея имаше само една гадост — смъртта.

Петнадесет фута отгоре, някой се движеше в излъчваната от отворения прозорец светлина.

Болинджър?

О, Исусе, не!

Но преди тя да успее да се отдаде на отчаянието, лицето на Греъм изплува от сенките. Той я видя и беше поразен. Очевидно очакваше тя да бъде двадесет три етажа по-долу върху покрития със сняг паваж като безжизнена купчина плът.

— Помогни ми — каза тя.

Той започна да я тегли нагоре, усмихвайки се.

Франк Болинджър спря в коридора на двадесет и третия етаж, за да зареди пистолета. Беше останал почти без амуниции.

— И така, ти четеш Ницше миналата нощ. Какво ти е впечатлението?

— Съгласен съм с него.

— Относно какво?

— Относно всичко.

— За супермените?

— Особено за тях.

— Защо особено?

— Той трябва да е прав. Човечеството, както ние го познаваме, трябва да бъде един междинен етап в еволюцията. Иначе всичко би било безсмислено.

— Не сме ли ние от типа хора, за които говори той?

— Сигурен съм в това. Но едно нещо ме безпокои. Аз винаги съм се мислил за либерал. В политиката.

— Е и?

— Как бих могъл да съгласувам либералната, стояща наляво от центъра политика, с вярата си в една по-висшестояща раса?

— Никакъв проблем, Дуайт. Чистите либерали от твърдото ядро вярват в една по-висша раса. Те си мислят, че са от нея. Вярват, че са по-интелигентни от общата маса на човечеството и по-подходящи от малките хора, за да управляват живота на същите тези малки хора. Мислят, че имат вярното виждане, умението да решават всички морални дилеми на века. Те предпочитат голямата административна област, защото това е първата стъпка към тоталитаризма и непосредственото управление на елита. И, разбира се, те виждат себе си като елит. Да се спогоди Ницше с либералната политика ли? Това не е по-трудно, отколкото да се спогоди с крайнодяското философско крило.

Болинджър спря пред вратата на „Опуей Електроникс“, защото този офис имаше прозорци с изглед към Лексингтън авеню. Той стреля два пъти, ключалката бе разбита от куршумите.

За да не натовари ранената си ръка, Греъм изтегли Кони върху корнизата, като я остави и сама да си помогне.

Плачейки, той я прегърна с двете си ръце и я притисна така силно, че би затруднил дишането ѝ, ако не носеха подплатените с гъши пух якета. Те се олюляха върху тесния корниз и за момент забравиха дълбоката пропаст под тях, временно безразлични към опасността. Греъм не искаше да се отделя от нея. Никога. Така се чувстваше като че ли е взел наркотик или нещо за поддържане на духа му. Като се имаше предвид тяхното положение, настроението му беше нереалистично. Въпреки че бяха все още твърде далеч и по време, и по разстояние от безопасността, той беше щастлив. Тя бе жива.

— Къде е Болинджър? — попита Кони.

Офисът зад Греъм беше изцяло осветен, а прозорецът му отворен. От убиеца обаче нямаше никаква следа.

— Може би е отишъл да ме търси от страната на Лексингтън — предположи Греъм.

— Тогава той си е помислил, че съм мъртва.

— Сигурно е така. Аз си помислих същото.

— Какво се е случило с ръката ти?

— Той ме улучи.

— О, не!

— Боли и изглежда вдървена, но това е всичко.

— Има много кръв.

— Не е много, куршумът вероятно е обгорил раната, а и не е дълбока. — Той протегна лявата ръка, след което разтвори и сви пръстите си в юмрук, за да ѝ покаже, че не е сериозно засегнат. — Мога да се спускам.

— Не би трябвало да се спускаш.

— Ще се справя отлично. Освен това, нямам друг избор.

— Можем да влезем вътре и да използваме отново стълбищата.

— Веднага щом Болинджър провери страната към Лексингтън и не ме намери, той ще се върне. Ако не съм тук, ще погледне на стълбищата. Ще ни пипне, ако се опитаме да минем по този път.

— И сега какво?

— Същото както преди. Ще вървим по този корниз до ъгъла. Докато стигнем до Лексингтън, той ще е погледнал от тази страна на сградата и ще си е отишъл. После ще се спуснем.

— С твоята ръка в това състояние?

— Точно така.

— Видението, което имаше относно получаването на куршум в гърба...

— Какво?

— Това ли беше? — попита тя, докосвайки лявата му ръка.

— Не.

Болинджър се отвърна от прозореца, който гледаше към Лексингтън авеню. Той побърза да напусне „Опуей Електроникс“ и се отправи по коридора към офиса, от който преди няколко минути беше ранил Харис.

— Хаос, Дуайт.

— Хаос ли?

— Има твърде много от тези субчовеци, за да могат супермените да вземат контрола върху нещата в нормална обстановка. Само по време на Армагедона^[1] ще могат да се издигнат хора като нас.

— Искаш да кажеш... след атомната война ли?

— Това е един от пътищата. Само хора като нас ще имат куража и въображението да поведат цивилизацията извън тези руини. Но не е ли нелепо да се чака те да разрушат всичко, което бихме могли да наследим?

— Нелепо е.

— И така, хрумна ми, че ние можем да проведем Армагедона в по-малко разрушителна форма.

— Как?

— Е... името на Албърт де Салво не ти ли говори нещо?

— Не.

— Той беше Бостънския Удушвач.

— О, да. Убил е много жени.

— Ние трябва да изучим делото на Де Салво. Той не е бил, разбира се, един от нас. Бил е човек с по-ниски способности и отгоре на всичко е бил психопат. Но мисля, че можем да го използваме като модел. Сам, без чужда помощ, той е създал толкова много страх, че почти е хвърлил Бостън в паника. Страхът ще бъде нашият основен инструмент. Той може да бъде превърнат в паника. Шепи изпаднали в паника хора могат да предадат своята истерия на цялото население на един град или една страна.

— Но Де Салво не се е доближил до създаването на някакъв вид хаос, който би довел до колапс на обществото.

— Защото не това е била неговата цел.

— Дори ако това е било...

— Дуайт, да предположим, че един Албърт де Салво... или още по-добре един Джак Изкормвача е пуснат в Манхатън. Да предположим, че е убил само жени и не само двадесет, а сто или двеста. По особено жесток начин. С ясно доказателство за анормален секс. Във всеки един случай. Така няма да има никакво съмнение, че всичките са умрели от ръката на един и същ човек. И какво ще кажеш, ако той направи всичко това само за няколко месеца?

— Хората ще започнат да се страхуват. Но...

— Това ще бъде най-голямата новинарска история в града, в щата и навярно в страната. После, да предположим, че след като убием първите сто жени, ние започнем да изразходваме половината от времето си в убиване на мъже. Всеки път ще отрязваме мъжкия полов орган и ще оставяме съобщение, приписващо убийството на фиктивна войнствена феминистка група.

— Какво?

— Ще накараме обществото да мисли, че мъжете са били убити във връзка с убиването на стоте жени.

— Само че за жените не е характерно да извършват подобни престъпления.

— Няма значение. Ние ще опитаме да създадем една типична ситуация.

— Не съм сигурен, че разбирам какъв вид ситуация ще се опитаме да създадем.

— Не разбираш ли? Налице е дяволско, опасно напрежение между мъжете и жените в тази страна. Ужасно напрежение. От година на година, с разрастване на движението за равнопоставяне на жените, това напрежение става почти непоносимо, защото е потискано и скрито. Ние ще го изкараме наяве.

— Това не е лошо, но ти преувеличаваш.

— Не преувеличавам. Повярвай ми. Аз знам. И не разбираш ли още нещо? Там навън има стотици потенциални убийци — психопати. Всичките се нуждаят от някаква насока, от лек тласък. Те така много ще чуват и четат за убийства, че ще им хрумне също да убиват. Щом веднъж заколим сто жени и около двадесет мъже, преструвайки се самите ние на психопати, ще имаме една дузина имитатори, които да вършат тази работа вместо нас.

— Може би.

— Със сигурност. Всички масови убийци са имали своите имитатори, но никога никой от тях не е извършвал престъпления, които да са достатъчно големи, за да вдъхновят легиони от подражатели. Ние ще направим това. И когато задействаме един тим от сексуални убийци, ние ще сменим посоката на нашите собствени дейности.

— Ще я сменим към какво?

— Ще започнем да убиваме случайни бели хора и да използваме като прикритие фиктивна революционна група от чернокожи. След дузина убийства от този сорт...

— Ще ликвидираме няколко чернокожи и ще оставим съобщения, че са убити за отмъщение.

— Схвана ми мисълта. Раздухване на огъня.

— Започвам да разбирам твоята гледна точка. В един голям град като този има безброй фракции. Бели, черни, пуерториканци, ориенталци, мъже, жени, либерали, консерватори, радикали и реакционери, католици и евреи, богати и бедни, млади и стари... Ние можем да се опитаме да обърнем всеки срещу неговата противоположност, а всички един срещу друг. Щом веднъж започне борбата между фракциите, без значение дали са религиозни, политически или икономически, тя обикновено ескалира до безкрай.

— Точно така. Ако ние планираме достатъчно внимателно това, ще успеем да го направим. За шест месеца можем да имаме две

хиляди мъртви. А може би и пет пъти повече.

— И бихме имали военно положение, което би сложило край на тази работа, преди да настъпи хаос от мащаба, за който говориш.

— Може да имаме военно положение и въпреки това да има хаос. В Северна Ирландия от години има войници по ъглите на улиците, но убийствата продължават. О, ще има хаос, Дуайт. И той ще се разпространи в други градове, когато...

— Не. Аз не мога да схвана това.

— По цялата страна хората ще четат и слушат за Ню Йорк. Те ще...

— Хаосът няма да се разпространи толкова лесно, Били.

— Добре, добре. Но поне тук ще има хаос. Гласоподавателите ще бъдат готови да изберат за кмет един добър оратор с нови идеи.

— Разбира се.

— Ние бихме могли да изберем един от нас, един от новата раса. Кметската служба в Ню Йорк е добра база за един умен мъж, който иска да стане президент.

— Гласоподавателите може да изберат политически силен мъж. Но не всеки политически силен мъж ще бъде от нашите хора.

— Щом ние сме планирали хаоса, ще можем да планираме също и поставянето на някой от нашите хора да следи за развитието му. Той трябва да знае какво предстои да дойде.

— Някой от нашите хора ли? Дявол да го вземе, та ние не познаваме никой друг.

— Аз бих бил отличен кмет.

— Ти ли?

— Имам добра база за една кампания.

— Господи, като помисля, ти си прав.

— Бих могъл да спечеля.

— Във всеки случай би имал отлична възможност.

— Това ще бъде едно стъпало нагоре по стълбата на властта за нашия вид, за нашата раса.

— Исусе, а убийствата, които ще трябва да извършим!

— Никога ли не си убивал?

— Убил съм само един сводник, двама пласъори на наркотици, които ми извадиха оръжие и една проститутка, която никой не познаваше.

— Смущаваше ли те убиването?

— Не. Те бяха сган.

— Ние също ще убиваме сган. По-низшите от нас. Животните.

— Ще можем ли да се измъкваме след това?

— Ние и двамата познаваме полицаите. Какво биха търсили те? Познати душевноболни. Познати престъпници. Познати екстремисти. Хора с някакъв мотив. Ние имаме мотив, но те никога не могат да си го представят, дори след един милион години.

— Ако разработим всяка подробност, планираме грижливо... Дявол да го вземе, ние бихме могли да го постигнем!

— Знаеш ли какво е написал Леополд дьо Льоб преди да убият Боби Франкс? Суперменът не е отговорен за нищо, освен за едно престъпление, което е възможно да извърши — да допусне грешка!

— Ако ние допуснем нещо подобно...

— Ако?

— Допускал ли си грешки?

— А ти не си ли, Дуайт?

— С жените ли ще започнем?

— Да.

— Ще ги убиваме.

— Да.

— Били...

— Да?

— Ще ги изнасилваме ли първо?

— О, да.

— Това може дори да бъде забавно.

Болинджър се наведе навън от прозореца и огледа корниза в двете посоки. Харис не беше на стената на сградата към страничната улица.

Макар че питоните бяха заклени в камъка до прозореца, както когато беше стрелял по Харис, закрепеното към единия от тях въже беше изчезнало.

Болинджър изпълзя върху подпрозоречната дъска и навеждайки се твърде много се взря отвъд корниза. Тялото на жената трябваше да

бъде долу на улицата. Но там нямаше никакъв труп. Нищо, освен равномерния блясък на пресен сняг.

По дяволите, тя не беше паднала! В края на краищата, той не беше застрелял кучката!

Защо тези хора не умираха?

Побеснял, Болинджър се заклатушка обратно в помещението и извън обсега на бръснещия сняг. Той напусна офиса и тръгна по коридора към най-близкото стълбище.

На Кони ѝ се искаше да може да се спуска със затворени очи. Балансирайки върху стената на небостъргача, двадесет и три етажа над Лексингтън авеню и без обезопасяващо въже, тя беше обезкуражена от гледката.

Дясната ръка отзад.

Лявата отпред.

Дясната ръка за спиране.

Лявата ръка за водене.

Краката разкрасени и поставени твърдо върху стената.

Повтаряйки си всичко, на което я беше научил Греъм, тя се отблъсна от сградата. И изпъшка. Почувства се, сякаш е направила самоубийствен скок.

Когато се залюля навън, тя установи, че лявата ѝ ръка е стиснала въжето твърде здраво. Лявата за водене. Дясната за спиране. Кони отпусна захвата на въжето пред себе си, плъзна се няколко фута надолу и спря.

Кони се приближаваше към сградата не както трябва. Краката ѝ не бяха опънати право пред нея и не бяха достатъчно стегнати. Те се прегънаха. Тя се усука надясно, загуби контрол и удари рамото си в гранита. Ударът беше твърде силен, но не достатъчно, за да счупи кост.

Ударът я замая, но тя не изпусна въжето. Отново бе опряла краката си върху камъка. Зае изходно положение. Тръсна глава, да я прочисти и погледна наляво. Тя видя Греъм на разстояние три ярда от себе си. Направи му знак с глава, за да разбере, че при нея всичко е наред. После се отблъсна. Отблъсна се силно. Плъзна се надолу. Залюля се обратно към сградата. Този път не направи никаква грешка.

Усмивайки се, Греъм я наблюдаваше, докато тя направи още няколко отблъсквания надолу по камъка. Нейната издръжливост и решителност го възхищаваха. В нея наистина имаше нещо от Нора Чарлз и също дяволски много от Ник.

След като видя, че е усвоила достатъчно добре умението да се спуска (стилът ѝ беше груб, но правилен), той се отблъсна от стената. С всяко отблъскване слизаше все по-надолу от нея и достигна пръв осемнадесетия етаж.

Греъм се закрепил върху почти несъществуващия прозоречен перваз и счупи стъклата на двете крила. После закрепил една карабина към средната метална преграда. Греъм прикрепил своето обезопасяващо въже към карабината, след което охладил главното въже и го освободил от токмата за закрепване над главата си. Той улови падащото въже, вързал го към карабината пред себе си и заел положение за спускане.

На разстояние девет фута от него, Кони също беше готова за спускане.

Той полетя в пространството.

Учудващо беше не само колко добре си спомняше катераческите умения и техническите похвати, но и колко бързо бе изчезнало най-лошото от неговия страх. Той все още се страхуваше, но не така неестествено. Необходимостта и любовта на Кони бяха направили чудо, каквото никой психиатър не можеше да постигне.

Греъм беше започнал да мисли, че не могат да избягат. Болеше го лявата ръка в мястото, където се беше забил куршумът, а пръстите му бяха вдървени. Болката в болния му крак беше се превърнала в едно непрекъснато тъпо туптене, което го караше от време на време да скърца със зъби, но не му пречеше твърде много на спускането.

С два отскока той достигна седемнадесетия етаж, а с още два достигна прозоречния перваз на шестнадесетия етаж, където Франк Болинджър бе решил да му устрои засада.

Прозорецът беше затворен, но завесите бяха дръпнати встрани. Една настолна лампа светеше слабо в офиса.

Болинджър беше от другата страна на стъклото — един огромен силует. Точно повдигаше резето.

„Не“ — помисли си Греъм.

В същия момент, в който обувките му докоснаха прозоречния перваз, той се отблъсна от него.

Болинджър го видя и стреля, без да си прави труда да отваря крилата на прозореца. Стъклото се пръсна на парчета в нощта.

Макар Болинджър да реагира бързо, Греъм беше вече извън линията на огъня му. Той се залюля обратно към стената на седем или осем фута под Болинджър, отблъсна се отново и спря на прозореца на петнадесетия етаж.

Греъм вдигна поглед и видя да проблясва пламък на близко разстояние от пистолета на Болинджър, който стреляше по Кони.

Пистолетният изстрел я обърка и тя отново удари стената с рамо. После трескаво възстанови равновесието си и се отблъсна от стената за следващия отскок надолу.

Болинджър стреля отново.

[1] Последното сражение преди Второто Пришествие. — Бел.прев. ↑

Болинджър знаеше, че не е улучил нито един от двамата.

Той напусна офиса, изтича към асансьора, включи командното табло и натисна бутона за десетия етаж.

Докато асансьорът слизаше надолу, той помисли за плана, който двамата с Били бяха съставили вчера.

— Първо ще убиеш Харис. С жената прави каквото искаш, но се увери със сигурност, че си я заклал.

— Аз винаги ги коля. На мен пръв ми хрумна тази идея.

— Ти трябва да убиеш Харис там, където би оставил най-малко следи и където ще можеш след това да почистиш мястото.

— Да почистя мястото ли?

— Когато приключиш с жената, ще се върнеш при Харис, ще изчистиш всички петна кръв около него и ще обвиниш тялото му в найлонова мушама. Така че, не го убивай върху килим, където ще оставиш петна. Подмами го в някое помещение, в което подът е облицован с плочки. Може би някоя баня.

— Да го завия в мушама ли?

— Аз ще те чакам зад Боуъртън Билдинг в десет часа. Ще ми донесеш тялото. Ще го поставим в колата. По-късно можем да го изнесем извън града и да го заровим някъде в околностите му.

— Да го заровим ли? Защо?

— Ще се опитаме да накараме полицията да мисли, че Харис е убил собствената си годеница, че той е Касапина. Ще си преправя гласа и ще се обадя в полицейския отдел „Убийства“. Ще заявя, че съм Харис и че аз съм Касапина.

— За да ги насочиш по погрешна следа ли?

— Ти се досети.

— Рано или късно, те ще усетят, че това е трик.

— Да, така е. В края на краищата. Но в продължение на няколко седмици, дори до няколко месеца, те ще търсят Харис. Няма

никаква опасност да се насочат в правилна посока — в тази, която би ги довела до нас.

— Класическо отвличане на вниманието.

— Това ще ни даде време.

— Да.

— Да правим всичко, каквото поискаме.

— Почти всичко.

Планът беше провален.

Дяволски трудно беше ясновидецът да бъде убит.

Вратите на асансьора се разтвориха.

На излизане от него, Болинджър се препъна и падна. Пистолетът отлетя от ръката му и се удари в стената.

Той се изправи на колене и избърса потта от очите си.

— Били? — попита той.

Но беше сам.

Като кашляше и подсмърчаше, Болинджър пропълзя до пистолета, сграбчи го с дясната ръка и се изправи. После тръгна по тъмния коридор към вратата на един офис, който би трябвало да има изглед към Лексингтън.

Понеже се безпокоеше да не му се свършат патроните, той използва за разбиване на ключалката само един изстрел. Прицели се внимателно. Звукът от изстрела отекна два пъти в коридора. Ключалката беше повредена, но не изцяло разбита. Вратата тракаше в касата. Вместо да използва друг куршум, той я натисна с рамо. Накрая вратата поддаде навътре. Но докато стигне до прозорците с изглед към Лексингтън авеню, Харис и жената бяха минали покрай него и бяха вече два етажа по-долу.

Болинджър се върна към асансьора. Възнамеряваше да излезе отвън да им пресече пътя, когато стигнат до улицата. Той натисна бутона за партера.

Подпрени на прозорците на осмия етаж, те постигнаха съгласие да изминат последните сто и двадесет фута на два равни отскока, използвайки вертикалните прозоречни прегради на четвъртия етаж като последни точки на закрепване.

На четвъртото равнище Греъм разби две подпрозоречни крила. Той щракна една карабина към преградата, закачи своето обезопасяващо въже към нея и трепна неволно, когато един куршум се сплеска в камъка на един фут вдясно от главата му.

Греъм веднага разбра какво се беше случило. Той леко се обърна и погледна надолу.

Само по риза, притеснен, Болинджър стоеше върху покрития със сняг тротоар на шестдесет фута под него.

— Влизай вътре! През прозореца! — извика Греъм, махайки на Кони.

Болинджър стреля отново.

Взрив, светлина, болка, кръв, един куршум в гърба...

„Тук ли се случи това?“ — запита се той.

Греъм използва отчаяно облечения в ръкавица юмрук, за да разчисти парчетата стъкло, които бяха останали в рамката на прозореца. Той сграбчи вертикалната преграда и се готвеше да влезе вътре, когато улицата зад гърба му внезапно се изпълни със странно боботене.

Една голяма риначна машина завиваше от ъгъла към Лексингтън авеню. Огромните ѝ черни гуми газеха през кишата и оставяха зад себе си ледена течност. Снегоринът пред машината беше висок шест фута и широк десет. Сигнални светлини проблясваха върху покрива на кабината. Два фара с размера на чиния изпъкваха като очи на жаба и пронизваха падащия сняг.

Това беше единственото моторно превозно средство, което се виждаше на задръстената от бурята улица.

Греъм погледна към Кони. Тя изглежда имаше трудности с разплитането си от въжетата и минаването през прозореца. Той се

обърна и замаха енергично към водача на машината, който едва се виждаше през мръсното предно стъкло.

— Помощ! — извика Греъм. Той не мислеше, че човекът ще може да го чуе над рева на машината, но въпреки това продължи да вика. — Помощ! Тук, горе! Помогнете ни!

Кони също започна да вика.

Изненадан, Болинджър направи това, което не трябваше да прави. Той се обърна и стреля в машината.

Шофьорът натисна спирачки и почти спря.

— Помощ! — викаше Греъм.

Болинджър стреля отново. Куршумът рикошира в стоманената рамка, ограждаща предното стъкло.

Шофьорът смени скоростта и подкара машината с пълна пара.

Болинджър започна да тича.

Повдигнат от хидравличните си рамене, снегоринът се отдели на един фут от настилката. Той почисти бордюра, когато машината се качи тремаво на тротоара.

Болинджър тича тридесет или четиридесет фута, преследван от снегорина, преди да премине на улицата. Той пресече авенюто, вдигайки с всяка крачка малки облачета сняг, преследван на малко разстояние от машината.

Кони беше изпаднала в екстаз.

Болинджър остави снегорина да намали разстоянието. Когато го отделяха само два ярда от лъскавото стоманено острие, той се стрелна встрани извън пътя му. После мина тичайки покрай машината и се върна обратно при Боуъртън Билдинг.

Снегоринът не направи завоя така лесно като спортна кола. Докато шофьорът го обърна и отправи назад, Болинджър стоеше вече отново под Греъм.

Греъм го видя да вдига пистолета, който проблесна в светлината на уличната лампа.

На равнището на земята, където вятърът духаше по-малко яростно, изстрелът прозвуча много силно. Куршумът удари в гранита до дясната обувка на Греъм.

Снегоринът врхлетя върху Болинджър със силно свирещ клаксон.

Болинджър опря гръб в сградата и обърна лице към механичния хипопотам.

Чувствайки какво би могъл да направи лудият, Греъм потърси пипнешком компактната, задвижвана от батерия бормашинка, която бе закачена на кръста му. Той я освободи от колана.

Снегоринът беше на петнадесет или двадесет фута от Болинджър, който насочваше пистолета към предното стъкло на операторската кабина.

От положението си на четвъртия етаж Греъм хвърли бормашинката. Тя направи дъга през шестдесетте фута падащ сняг и удари Болинджър. Ударът не попадна върху главата, както се надяваше Греъм, а върху бедрото. Бормашинката слабо рикошира от него.

Независимо от всичко, тя стресна Болинджър. Той подскочи, стъпи на лед, залитна напред, спъна се в бордюра, плъзна се грациозно в снега и падна по лице във водосточния канал.

Шофьорът на снегорина очакваше плячката му да избяга. Вместо това, Болинджър падна към машината. Шофьорът натисна спирачката, но не можа да спре напълно на разстояние само осем фута.

Огромният стоманен снегорин беше повдигнат на дванадесет инча от уличното платно, но това не беше достатъчно високо, за да мине над Болинджър, без да го закачи. Долната част на острието го захвана при задника и се заби в тялото му. То го удари по главата, строши черепа и смаза тялото му към бордюра.

Кръв обагри снега в кръга светлина под най-близката улична лампа.

Макдоналд, От, пазачите от охраната и строителният инженер бяха поставени в доставени от градската морга специални пластмасови чували. Те бяха подредени на мраморния под.

Дванадесет сгъваеми стола бяха подредени в полукръг близо до разбитата вестникарска будка в предната част на фоайето. Греъм и Кони седяха там заедно с Предъски и трима други полицаи.

Предъски беше в своя обичаен леко раздърпан вид. Кафявият му костюм висеше на него съвсем малко по-добре, отколкото би висял чаршаф. Маншетите на панталоните му бяха мокри, защото беше вървял пеша в снега. Обувките и чорапите му също бяха мокри. Той не носеше галоши или високи обувки. Имаше един чифт от първите и два чифта от вторите, но не си спомняше да ги е обувал някога при лошо време.

— Е, не възнамерявам да ви третирам като майка — обърна се Предъски към Греъм. — Зная, че ви питах преди и че ми отговорихте. Но се безпокоя. Не мога да направя нищо срещу това. Безпокоя се за много неща, без да е необходимо. Това е една от грешките ми. Как е ранената ви ръка?

Греъм потупа леко превръзката под ризата си. Един медицински лаборант с лош дъх, но сигурни ръце, беше се погрижил за него преди един час.

— Просто съм добре — отвърна той.

— А какво ще кажете за крака?

— Не куцам повече, отколкото преди да се случи всичко това — отвърна с гримаса Греъм.

— А вие как сте? — попита Предъски, обръщайки се към Кони. — Лекарят от линейката каза, че сте получили някои лоши натъртвания.

— Само натъртвания — отвърна почти небрежно Кони. Тя държеше ръката на Греъм. — Нищо по-сериозно.

— Е, вие двамата сте прекарвали една страшна нощ. Просто ужасна. И вината за това е моя. Трябваше да заловя Болинджър преди

седмици. Ако имах в главата си малко мозък, щях да съм се справил с този случай дълго преди да бъдете замесени и вие. — Той погледна часовника си. — Часът е почти три сутринта. — Предъски се изправи и се опита безуспешно да оправи изкривената яка на палтото си. — Задържахме ви тук твърде дълго. Твърде дълго. Аз обаче възнамерявам да ви помоля да останете на наше разположение още петнадесет-двадесет минути, за да отговорите на всички въпроси, които другите детективи и юридически лица може да имат към вас. Дали не искам твърде много? Имате ли нещо против? Зная, че това е едно ужасно бреме. Извинете ме.

— Всичко е наред — отвърна уморено Греъм.

— Джери — обърна се Предъски към един от седящите в групата детективи, — надявам се, че няма да ги задържите повече от петнадесет-двадесет минути?

— Както кажеш, Айра — отвърна Джери, който беше висок як човек към четиридесетте. На брадичката си имаше бенка.

— Погрижи се да бъдат закарани до дома им с една от дежурните коли.

Джери кимна.

— И дръж репортерите далеч от тях.

— Добре, Айра. Но няма да е лесно.

На Греъм и Кони Предъски каза:

— Като се приберете вкъщи, най-напред изключете телефоните. С пресата ще се занимавате утре. Сега е още твърде рано. Те ще ви тормозят седмици наред. Още един кръст, който ще трябва да носите. Съжалявам. Наистина съжалявам. Но може би ще успеем да задържим репортерите настрана от вас до довечера, да ви дадем няколко часа спокойствие преди бурята.

— Благодаря ви — каза Кони.

— Сега аз трябва да вървя. Имам доста работа да свърша. Неща, които трябваше да бъдат направени много отдавна. Винаги изоставям с моята работа. Винаги.

Той стисна ръката на Греъм за сбогуване и направи несръчен полупоклон в посока на Кони.

Мокрите му обувки жвакаха и скърцаха, докато прекосяваше фойето.

Навън Предъски отбягна някои репортери и отказа да отговори на въпросите на останалите.

Колата на Предъски беше без никакви отличителни белези и се намираше в края на една двойна редица от черно-бели полицейски коли, линейки и закрити коли на пресата. Той седна зад волана, постави предпазния колан и включи двигателя.

Тананикайки си един съчинен от самия него мотив, Предъски караше по Лексингтън, която беше току-що почистена от снега. Гумите на колата бяха без вериги. Те скърцаха в снега и изсвириха на няколко голи петна от настилката. Той зави зад ъгъла, продължи по Пето авеню и се отправи към търговската част на града.

Петнадесет минути по-късно той паркира на една улица с три платна в Гринич Вилидж.

Предъски излезе от колата и измина една трета от разстоянието до следващата пресечка, придържайки се в сенките извън светлите петна около уличните лампи. След бърз поглед назад, за да се увери, че не е наблюдаван, той тръгна по една тясна пешеходна пътека между две елегантни градски къщи.

Непокритата пешеходна пътека свършваше в една бяла стена, но от двете страни имаше високи порти. Той застана пред портата отляво на него.

Снежинките се въртяха леко в неподвижния нощен въздух. Вятърът не достигаше тук, долу, но яростният му вой се чуваше отвън.

Предъски извади чифт шперцове от джоба си. Беше ги открил преди много време в апартамента на един крадец, който се беше самоубил. През годините бе имал редки, но важни случаи, при които шперцове бяха добре дошли. Той използва единия, за да издърпа езичето на простата брава на портата, а с другия шперц го задържа, щом веднъж беше издърпано. След две минути той беше вътре.

Зад къщата на Греъм Харис се простираше малък двор. Едно парче тревна площ, две дървета. Ограден с тухлена ограда вътрешен двор. Разбира се, двете цветни лехи бяха голи през зимата. Но наличието на маса и четири стола от ковано желязо създаваха впечатлението, че хората са играли карти на слънцето точно този следобед.

Той пресече двора и изкачи трите стъпала към задния вход.

Допълнителната предпазна врата не беше заключена.

Възможно най-внимателно, бързо и безшумно той отключи дървената врата.

Предъски беше поразен от леснината, с която бе успял да влезе. *Никога* ли хората нямаше да се научат да си купуват добри брави?

Кухнята на Харис беше топла и тъмна. Миришеше на вкусен кекс и банани, които бяха оставени да узреят и бяха вече презрели.

Той затвори безшумно вратата.

В продължение на няколко минути Предъски стоеше съвършено неподвижен, вслушвайки се за шумове в къщата и чакайки очите му да привикнат с тъмнината. Накрая, когато успя да идентифицира всеки предмет в кухнята, той отиде към масата, повдигна един стол, премести го настрана от нея и го постави отново на пода, без да направи и най-лек шум.

Предъски седна и извади револвера от кобура под лявата си мишница. Той задържа оръжието в скута си.

Дежурната кола почака до бордюра, докато Греъм отвори предната врата на къщата. После тя си замина, оставяйки следи в петинчовата снежна покривка, която в Гринич Вилидж още не беше избутана върху тротоарите.

Той запали лампата в антрето. Докато Кони затваряше вратата, Греъм влезе в неосветената всекидневна и потърси най-близката настолна лампа. Запали я и... замръзна, неспособен да намери сила или воля да отдръпне пръстите си от електрическия ключ.

В едно от креслата седеше мъж. Той имаше пистолет.

Кони постави ръка на рамото на Греъм и попита седящия в креслото човек:

— *Вие* какво правите тук?

Антъни Прайн, домакинът на *Манхатън в полунощ* се изправи и размахна пистолета пред тях.

— Чакам вас — отвърна той.

— Защо говорите по този начин?

— Имате предвид южняшкия акцент ли? Роден съм с него. Освободих се от него преди години, но мога да си го припомня когато поискам. Загубването на акцента стана причина да се увлека по подражаването. Започнах в шоу бизнеса като комик, който имитира гласовете на известни хора. Сега имитирам Били Джеймс Плувър, човекът, който някога бях.

— Как влязохте тук? — поиска да узнае Греъм.

— Минах отстрани на къщата и счупих един прозорец.

— Махайте се! Искam да се махнете оттук!

— Вие убихте Дуайт — каза Прайн. — Минах покрай Боуъртън Билдинг след работа. Видях полицаите. Зная какво сте направили.

Той беше много блед. Лицето му беше сбръчкано от напрежение.

— Кого съм убил? — попита Греъм.

— Дуайт. Франк Дуайт Болинджър. Той беше един от най-добрите хора. Бях направил програма за полицаи от отдела за борба с

порока и той беше един от гостите. За броени минути разбрахме, че сме от един сорт.

— Той беше Касапина. Човекът, който...

Прайн беше възбуден до крайност. Ръцете му трепереха. Лявата му буза се изкриви от нервен тик.

— Дуайт беше *половината* от Касапина — каза той, прекъсвайки Кони.

— Половината от Касапина ли? — попита Кони.

Греъм свали ръката си от електрическия ключ и сграбчи месинговата стойка на настолната лампа.

— Аз бях другата половина — каза Прайн. — Дуайт и аз бяхме идентични личности. — Той направи крачка към тях. После още една. — И още нещо. Ние бяхме непълноценни един без друг. Бяхме две половини на един и същи организъм. — Той се прицели в главата на Харис.

— Махайте се оттук! — извика Греъм. — Кони, бягай! — И докато говореше, хвърли лампата към Прайн.

Лампата събори Прайн обратно в креслото.

Греъм се обърна към антрето.

Кони отваряше входната врата.

Когато той я последва, Прайн стреля в гърба му.

„Ужасен удар в дясното рамо, взрив от светлина, кръв, изпръскваща килима навсякъде около него...“

Той падна и се търкулна настрана точно навреме, за да види Айра Предъски да излиза от коридорчето, което водеше към кухнята.

Той плаваше върху сал от болка в едно море, което на секундата стана по-тъмно. Какво се беше случило?

Детективът извика към Прайн и после стреля в самозащита. Стреля веднъж. В гърдите му.

Домакинът на *Манхатън в полунощ* се строполи върху една лавица за списания.

Болка. Точно първите потрепвания на болката.

Греъм затвори очи. Запита се дали не прави грешка. Ако възнамеряваш да спиш, ще умреш. Дали това не се отнасяше за нараняване на главата? Той отвори очи, за да бъде в безопасност.

Кони бършеше потта от лицето му.

— Повиках линейка — каза Предъски, коленичейки до него.

Трябва да беше минало известно време. Той изглежда беше припаднал.

Греъм затвори очи.

Отвори ги.

— Теория на съдебния лекар — каза Предъски. — Отначало звучеше като лудост. Но колкото повече мислех върху нея...

— Жаден съм — каза Греъм с дрезгав глас.

— Жаден ли? Обзалагам се, че си жаден — каза Предъски.

— Дайте ми... да пия.

— Това може би не е добре за теб — каза Кони. — Ще почакаме линейката.

Стаята се завъртя. Греъм се усмихна. Той обикаляше стаята, сякаш беше на въртележка.

— Не трябваше да идвам тук сам — каза отчаяно Предъски. — Но вие разбирате защо трябваше да постъпя така, нали? Болинджър беше полицаи. Другата половина на Касапина можеше също да бъде полицаи. На кого можех да се доверя? Наистина. На кого?

Греъм облиза устни и попита:

— Прайн. Мъртъв ли е?

— Боя се, че не — отвърна Предъски.

— А аз?

— Какво вие?

— Ще умра ли?

— Вие ще живеете.

— Сигурно ли е?

— Куршумът не е минал близо до гръбначния стълб. Не е наранил никой жизненоважен орган. Обзалагам се.

— Сигурен ли сте?

— Аз съм сигурна — каза Кони.

Греъм затвори очи.

ЕПИЛОГ

НЕДЕЛЯ

Айра Предъски стоеше с гръб към прозореца на болничната стая. Късното следобедно слънце го обграждаше с мека златна светлина.

— Прайн казва, че те са искали да започнат расови войни, религиозни войни, икономически войни...

Греъм лежеше на една страна в леглото, подпрян с възглавници.

— Така, впоследствие, те биха могли да спечелят власт — каза той някак бавно поради болкоуспокояващите лекарства, които му бяха дадени.

— Точно това казва Прайн.

— Но това е лудост — намеси се Кони от нейния стол до леглото на Греъм. — Всъщност, не уби ли бандата психопати на Чарлз Менсън толкова много хора по същата причина?

— Споменах на Прайн за Менсън — каза Предъски. — Но той ми отвърна, че Менсън е бил дребен мошеник и хулиган.

— Докато Прайн е супермен.

— Бедният Ницше — каза Предъски, поклащайки тъжно глава. — Той е бил един от най-блестящите философи, които някога са живели... и също от най-погрешно разбираните. — Той се наведе и помириса подредените на масата до прозореца цветя. — Извинете ме, че питам — продължи той, вдигайки поглед към тях. — Не е моя работа. Знам това. Но аз съм любопитен човек. Един от моите недостатъци. А... кога е сватбата?

— Сватбата ли? — попита Кони.

— Не ме будалкайте. Вие двамата се жените.

— Откъде знаете? — попита смутено Греъм. — Ние говорихме по този въпрос едва тази сутрин. Бяхме само двамата.

— Аз съм детектив — напомни Предъски. — Събрах улики.

— Например? — попита Кони.

— Например начинът, по който вие двамата се гледахте един друг този следобед.

Очарован от възможността да сподели новината, Греъм каза:

— Ще се оженим няколко седмици след като бъда изписан от болницата. Веднага щом си възвърна силите.

— От които той ще се нуждае — отбеляза Кони, усмихвайки се кокетно.

Предъски заобиколи леглото и погледна превръзката на лявата ръка и горната част от гърба на Греъм.

— Всеки път, когато мисля за всичко случило се от петък вечерта до събота сутринта, се чудя как вие двамата успяхте да оцелеете.

— Не беше особено трудно — каза Кони.

— Не беше трудно ли? — попита Предъски.

— Не. Наистина. Не беше толкова трудно това, което направихме, нали, Ник?

Греъм се усмихна и се почувства наистина много добре.

— Не, не беше много трудно, Нора.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.